



ဘဝလောက:

စာကြည့်တိုက်နှင့် စာပေ

**(၂) နှစ်ပြည့်**

ကဗျာနှင့် အထိမ်းအမှတ်

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

( က လ ဝ ဝ ဝ ဝ )

## မာတိကာ

### ကဗျာ ကဏ္ဍ

၁။	မြတ်ဆရာ	နှင်းစက်(ရွှေကြို့.)	၁
၂။	ဘဝလှေကား	ဒီမိုးလွင်	၂
၃။	ဒါနကောင်းမှု ကြိုးစားပြု	နိုင်လင်းစိုး(ချင်းတွင်းမြေ)	၃
၄။	မိုးလပန်းချီ	ဝံလက်(လခြမ်းခြေ)	၄
၅။	အရွယ်မလွန်စင်	သိယံသူ	၅
၆။	မြတ်ချမ်းသာ	နှင်းဝေဝေ(ပွင့်ဖြူ)	၆
၇။	နှင်းဆီ	သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)	၇
၈။	မြန်မာ့သိုင်း	ရွှေခုံမောင်	၈
၉။	မသေသောသွေးစက်များ	ဇော်လွေမင်းဆက်	၉
၁၀။	နောင်မသေရာဆီ ရှာကြာပါစို့လေး	ဘုန်းထက်ကျော်	၁၀
၁၁။	မီးအိမ်ရှင်	ချစ်ချစ်(ဟမလ)	၁၁
၁၂။	မအေးသော ဆောင်း	မိုးအောင်(မကွေး)	၁၂
၁၃။	သေလူ	မိုးသီး	၁၃
၁၄။	စာပေသစ်ပင် စိမ်းလန်းရှင်စေ	ဆူးလေးနွယ်	၁၄
၁၅။	အရိပ်ပမာ မခွဲခွာ	မေတ္တာမိုးနှင်း(ပဲခူး)	၁၆
၁၇။	အလင်းပြတ်ရက်စွဲများထဲမှ တေလေတစ်ယောက်၏ ရင်အက်သံ	နန်းဇောရီ	၁၇
၁၈။	တီးတိုးရေရွတ်သံများ	ကောင်းကင်တာရာ	၂၃

### ပတ္တမြား ကဏ္ဍ

၁။	လင်တော်မောင်	မင်းသိက္ခာ(မှော်ဘီ)	၂၅
၂။	ရတုအဆက်ဆက်	ညီကျော်(တန့်ဆည်)	၃၃
၃။	အပြုံးများ၏ ရာဇဝင်	ကိုထိုက်(သင်းပန်းကုန်း)	၄၁
၄။	ငါးချို	မေတ္တာမိုးနှင်း(ပဲခူး)	၄၇
၅။	အချစ်၏ ပဉ္စလက်	နက္ခတ် မြပတီ	၅၃
၆။	ပန်းပျိုးသူ၏ နှလုံးအိမ်	ပွင့်ပန်းဝေလှိုင်	၆၁
၇။	သမီးလေး ငိုစေ	မောင်ပိုင်(လေးမျက်နှာ)	၇၁

၈။ ကြည့်မှန်များ	ထက်သန်း	၈၁
၉။ တို့က...လူ	ရွှေငါးလေး	၈၇
၁၀။ ဖြတ်မရသည့် ကြီး	နဒီသင်း(ကုန်းစောင်း)	၉၅
၁၁။ ငြင်းပယ်ခြင်း ဝါကျတို့နောက်ကွယ်	မောင်ရဟန်း (သာသနာ့ရင်ခွင်)	၁၀၃
၁၂။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ	နောင်ရိုးနွယ်(မုံရွာ)	၁၀၇
၁၃။ ရင် အက်သံ	ဒီရိပ်ညို	၁၁၇
၁၄။ ဝဲစုပ်ပန်း	လင်းဝင့်မြူ(ပြင်ဦးလွင်)	၁၂၅
၁၅။ ခြယ်နားကပ်လေးတစ်ရံ	ဂျိုးဂျိုး(ရေစကြို)	၁၃၃
၁၆။ ကျေးကျွန်များ	မိုရှေးလ်	၁၄၁
၁၇။ ပျက်သုန်းခဲ့လေသော မေတ္တာကမ္ဘာငယ်	ကိုသျှံ(ဒီပဲယင်း)	၁၄၇
၁၈။ တောင်ခြေ တစ်နိ	ကောင်းကင်တာရာ	၁၅၃
၁၉။ ရေနီနီ သွေးနီနီ လွမ်းသက်သေတည်	မျိုးဆွေဦး (မာလဲနတ်တောင်)	၁၆၁
၂၀။ ဖူးတံဝင့်လို့ ချီစေချင်	ကိုစိုး(လက်လှုပ်)	၁၇၁
၂၁။ အမှိုက်လမ်းမှ အလင်းတစ်စ	သွေးသစ္စာ(ဥယျာဉ်သာ)	၁၇၉



# မြတ်ဆရာ

ပညာပန်းခင်း  
အလင်းဝေဖြာ  
ပညာပေးဝေ  
ရစေလိုတာ

ဥယျာဉ်တွင်းဝယ်  
ထွန်းညှိကာဖြင့်  
တပည့်တွေကို  
မြတ်ဆရာ။

ပေါင်းမြက်ကိုသင်  
ဖြူစင်စိတ်ထား  
ကျင့်ပွားစေကာ  
သိက္ခာရှိတာ

မြေလည်းပြင်လို့  
လှပသွားအောင်  
ဥယျာဉ်သာဝယ်  
မြတ်ဆရာ။

သူပျိုးသည့်ပန်း  
လန်းဆန်းဝေဆာ  
လွန်စွာကြိုးကုတ်  
ကြိုးရှုပ်နေရှာ

ပွင့်ဝေလန်းကာ  
ခက်ဝေဖြာလို့  
သူ့အလုပ်ပင်  
မြတ်ဆရာ။

လူကောင်းလူတော်  
လူမော်အများ  
ရင်မှာပိတိ  
အားရှိနေတာ

ဖြစ်ရေးမျှော်ကာ  
ထင်ပေါ်သွားက  
ငွမ်းဆီထိ၍  
မြတ်ဆရာ။

တပည့်ဆရာ  
ဓမ္မရာဝမ်းစာ  
ရိက္ခာရရေး  
ဝမ်းရေးမရှာ

ရေနှင့်ကြာမို့  
ဖြည့်တင်းကာဖြင့်  
သိက္ခာပေးပြီး  
မြတ်ဆရာ။

ဆရာကျေးဇူး  
အထူးသိကာ  
ရင်မှာအသိ  
မြဲရှိစိတ်မှာ

ဂုဏ်ရှိန်ထူးကို  
မြတ်ဆရာအား  
စဉ်သတိဖြင့်  
ဦးနိုက်ပါ။

နှင်းစက်(ရွှေကြို့)



# ဘဝလှေကား

ဘဝ အနှစ်	လူရယ်ဖြစ်ခိုက်
အချစ်ကိုရှာ	မှန်းကမ္ဘာဝယ်
ဖန်လာ ချနင်း	နံနက်ခင်းတို့
ကြွေဆင်းမြေအောက်	ချိန်ခါနောက်မှာ
ကျပျောက်တယ်လေ့	ပျောက်တယ်လေ့။

တဆင့် တဆင့်	စွမ်းကုန်တင့်သော
ပန်းပွင့်ငယ်များ	ဝင့်ထည်ငြားသို့
ကြိုးစားဖွေရှာ	မြတ်ပညာဖြင့်
လူရွာတက်လမ်း	ဟိုဘက်ကမ်းထိ
လှော်စမ်းပါလေ့	လှမ်းပါလေ့။

လောကခံဆို	လှမ်းလို့ကြိုလိုက်
နဂိုစိတ်ခွဲ	သွေးလိုရဲမှ
မလွဲပန်းတိုင်	ဖမ်းဆုပ်နိုင်အံ့
အပြိုင်စွန့်စား	လူ့စွမ်းအားကို
ဝင့်ကြွားပါလေ့	ကြွားပါလေ့။

ဘဝလှေကား	ထုဆစ်သွားသော်
အမှားကိုပြင်	အမှန်မြင်မှ
နောင်လျင်မြေကြီး	ရွှေငွေသီးလိမ့်
ချည်းနီးဘဝ	မပြင်ရအောင်
ကျင့်ကြပါလေ့	ကျင့်ပါလေ့။ ။

ဒီမိုးလွင်



## ဒါနကောင်းမှုကြီးစားပြု

လင်းအာရက်	နေခြည်သန်းတော့
ရွှေရည်ပြန်း	လှူဖြာ
ထေရ်ရည်မှန်း	သံယာတော်ကို
မှန်စွာနော်	လှူဒါန်း ။

ဆွမ်းချက်ဖို့	ကျီးမျှော်ကာကွယ်
နှိုးဆော်ရှာ	အုံးမောင်းသံလွှမ်း ။

အာရုံဆွမ်း	ဝိတ်လှူပြန်တယ်
နိဗ္ဗာန်	ရည်မှန်း ။
ဝိတ်ယူမှန်	အတည်စွမ်းသမို့
ပြည်တစ်ဝှမ်း	သာယာ ။

ဤကုသိုလ်	ဖို့ဘာဂကိုဖြင့်
ပို့ကာသ	ဝိတ်ကြည်ဖြူစွာ ။

သဒ္ဓါဝိတ်	ပွားများကာရယ်
အားထားရာ	မဂ်ဖိုလ်ခရီးသို့
ဖက်ကြံ့ပြီး	လှမ်းကြွပေ
ပြန်းရမလေ ။	

ဒါနထုပ်	မြှုပ်နှံစေချင်
ရုပ်၊ နာမ်တွေ	မတည်မြဲလို့လေး ။

နိုင်လင်းစိုး (ချင်းတွင်းမြေ)



# မိုးလပန်းချီ

• မိုးဦးဝသန် ၊ တိမ်ယယုက်သိုင်း ၊ အုံဆိုင်းလေ ။  
 ဝသန်ခါတွင် ၊ ထက်ကောင်းကင်ဝယ်  
 တိမ်မျှင်တိမ်တိုက် ၊ တစ်မြိုက်မြိုက်နှင့်  
 တက်လိုက်ရွယ်နှင့် ၊ မိုင်းညိုဆင်လျက်  
 ရှစ်ခွင်နယ်အား ၊ သတင်းပါးကာ  
 ပြေးလွှားမြန်ချည် ၊ မြို့လွှမ်းတည်၍  
 သာစည်နှောရွန်း ၊ ဝသန်နန်းအား  
 ဖြိုးသွန်းညံစာ ၊ ကွန်းခွဲရွာလျင်  
 ကမ္ဘာလောက ၊ ချမ်းအေးမြစေ  
 လှပသာယာ ငြိမ်းကြောင်းတည့်လေ ။  
 ပင်ညှာခက်ဦး ၊ စိုစိမ်းမြူး ။

• မိုးသားလွှမ်းမြို့ ၊ လူဘုံစခန်း ၊ သာလွန်းပေ ။  
 ပဇ္ဇာန်ရှင်ပင်း ၊ မြေသက်ဆင်း၍  
 လယ်ကွင်းယာမွန် ၊ ရေပြည့်လှုံသော  
 သိန်ကန်သာစွ ၊ သမယဝယ်  
 လုလှ ပန်ဆင် ၊ လယ်အရှင်တို့  
 ထွန်ကျင်ထွန်တုံး ၊ စုကာရုံးလျက်  
 ကိုင်းမြူးတစ်ခွင် ၊ လုပ်ငန်းဆင်ကာ  
 ပျိုးပင်အလား ၊ မျိုးစပါးကို  
 တေးသွားဖန်ချီ ၊ ဝင့်ကာသီနှင့်  
 သာကြည်မောလွ ၊ စိုက်ပျိုးကြသည်  
 မိုးလတန်ဆာ အလှတည့်လေ ။  
 လယ်ယာမြေလေး ၊ မြရောင်စွေး ။

• ဗုဒ္ဓဘာသာ ၊ ပြည်ရွာသတင်း ၊ ကောင်းခြင်းဝေ။  
 ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ၊ အဆုံးမတည့်  
 ဝါလခါတွင် ၊ ရဟန်း ရှင်တို့  
 ကြည်လင်ချမ်းမြ ၊ ဝါသုံးလအား  
 ဓမ္မဆာယာ ၊ ခိုမှေးပါသော်  
 သံယာဂုဏ်ပန်း ၊ ရည်မျှော်မှန်း၍  
 သင်္ကန်းအစ ၊ ဒါတစ္ဆနှင့်  
 ဒါန အလှူ ၊ သောင်ဓမ္မတွင်  
 အောင်သူမည်စွ ၊ ဆုခြေသလျက်  
 ပညာကင်းပါး ၊ ဝေနေများကို  
 စိတ်ထားကြည်ရွာ ၊ မှူးဝေဉာသည်  
 ဘာသာထူးမြတ် ၊ အလင်းတည့်လေ ။  
 မိုးဦးခါဆန်း ၊ ပန်းချီပန်း ။

\* ဝံလက်(လခြမ်းမြေ )



# အရွယ်မလွန်ခင်

တကောထိုထို အထိအတွေ့တွေကြောင့်  
ရောက်မှ သတိပေးလျှင်ဖြင့်  
ဂတိလေ့ အပါယ်ရွာ  
မသိသ၍ အရှိမတွေ  
အငြိအမွေ တွယ်တာလျှင်  
အဖယ်ခွါ ခက်ဆုံး။

မနေ့ကထက် ရင့်ရော်တာကို  
သင့်လျော်စွာ တွေးဆဉာဏ်သုံး။

အဖန်ဖန်ပူဆွေး ကြံယူတွေး  
ဆံဖြူ ဖွေး ခေါင်းလည်တုန်လျှင်  
ကောင်းရွယ်ကုန် ဉာဏ်ရုံး  
အကြောင်းရယ်စုံ သန်မြန်တုန်းက  
ဓမ္မတုံး မွေ့ပျော်။

နိဗ္ဗိန္ဒာ ဇောအထပ်ထပ်ရယ်နဲ့  
ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောအရပ်မှာဖြင့်  
မနောခါတ် ဖွပ်လို့သာလျော်။

အမြင်မှာရှင်း မငြင်းဖေါ်ဆောင်  
ပညာထွင်း အလင်းပေါ်အောင်  
အဆင်းနော် ကြည်ပလျှမ်းစေဖို့  
ဆီမခန်း မီးစာမကုန်ခင်  
ပြီးစွာစုံလင်။

ဝိတ်မငြူ တမ်း ဟိတ်ဖြူ စခန်း  
နိဗ္ဗူ နန်း အမြိုက်ခွင်ကို  
မလိုက်လျှင် ခက်ဦးတော့လေး။

သိယံသူ



# မြတ်ချမ်းသာ

သံသရာ ဝဲဂယက်ကိုလ၊  
အပြန်တစ်ရာ စွဲမက်ခဲ့ပါလို့  
တွဲဆက်ရ ဘဝ အစုံ။

အငိုအရယ် အချစ်အလွမ်းတွေနဲ့၊  
သို့ဖလှယ် တစ်ရစ်ဆန်းကာဖြင့် ၊  
အပိုတွယ် အညစ်သွမ်းတောကို၊  
ခေတ်ပန်းနှောကာ ကြံဆောင်သုံးတော့၊  
သံယောင်ပြီး ပကာသနတွေနဲ့  
(ဟော့ဒီ...)လောကဇာတ်ခုံ။

ငါနဲ့ငါသာ အတ္တ အစွဲကိုးတော့၊  
လာကွဲ မကြာ ထပ်ကျ ငရဲအိုး မှာ  
မလွဲတိုးပေါ့ တူမျှအရှိန်၊  
မူလအိမ်သို့ အဖန်ဖန်ပြေး၊  
အတန်တန်ဝေးခဲ့ရ သုခဘုံ၊  
ဖုံဖုံဖြူးတာက အပါယ်လမ်း။

ဖြစ်ရာမှာ ဆင်ခြင်ထိန်းနိုင်ဖို့၊  
မေတ္တာသာ အစဉ်ကိန်းလေပျံ၊  
ဘဝင်ငြိမ်းမှ ဖြစ်ပျက်မြင်၊  
တမင်ယိမ်းရ ရှစ်မဂ္ဂင်ဆီ၊  
စစ်တွက် ပြင်ဆင် ကျင့်ကာသုံးလျင်ဖြင့်၊  
ပြစ်ရှာမုန်း အပုတ်ကောင်မှာ၊  
ချုပ်နှောင်ခွာ ပစ်ကာပြေးမယ်၊  
သစ္စာလေးသွယ် တကယ်ဆိုက်ပါမှ၊  
အပါယ်မလိုက် ချမ်းသာမြတ် ဆီသို့၊  
(ရှိသမျှကိုလေ)ကုန်ဖြတ်လို့လှမ်း။ ။

နင်းဝေဝေ(ပွင့်ဖြူ)



# နှင်းဆီ

အသွေးညီ စွေးနီလှ  
ထွေးပြီပ ပွင့်ဖြာ  
ရွေးသီကြ မဝင့်ဝါတယ်  
ဆင့်အလွှာ ကြူမွှေး။

စဉ်သဖြင့် ယှဉ်ပုံပါတယ်  
ယဉ်ဆင့်ကာ ကျက်သရေဖွေး။

ပန်းတစ်ပွင့် ပွဲတင့်ရန်ကွယ်  
ဝဲလွင့်ဟန် လှသွေး။

ရဲရင့်ပြန် ဘဝပေးနဲ့  
ဖွဖလေး ဖူးချီ။

မြွေလက်ကို ဟိုဒီယိမ်းလို့  
ချိုကြည်တိမ်း ဆူးတွေနဲ့သီ။

ရနံ့နှင့် အဆင်းညီတယ်  
အချင်းမှီ တကယ်လှမို့  
ရွယ်သမျှ မက်မပြေ  
ခက်ရပေါ့လေ။

နှစ်ဆီတဲ့ ယစ်မူးစေတယ်  
သစ်ဖူးဝေ ပွင့်လျှက်ကွဲလေး။ ။

သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)



# မြန်မာ့သိုင်း

ဝန်ရှည်နဲ့ဝန်တို  
ရန်ပြို စေထင်ရှား ။

နယ်ချဲ့ဆို ဂွမ်းပြန်ကွဲ  
တွန်းလှန်ခဲ့အား ။

ဟန်ချက်မှန် စွာဆုတ်သွား  
ခုတ်ထားမယ့်မာန်ပြင်  
ဖွဲ့သက်လုံဆင် ။

လျင်မြန်မြင်  
ပျံ ဝင်လာလုံတုတ် ။

ပျောင်းနွဲ့ စွာ စောင်းငဲ့ပါလို့  
မောင်းနွဲ့ကာပုတ် ။  
ဘယ်ယိမ်းရှောင်ခြေကန်အုပ်  
ပြန်ရုတ်လို့ဒူးနွဲ့ကာ ။

နက်တံတောင်လက်ဖျံ ပက်  
ရှစ်ကွက်အင်္ဂါ ။

သတ်ငါးသတ်ပြည့်စုံစွာ  
ညီညာစေပိုင်မှ ။

ဝဠာပေါ်  
ကန္တာကျော်မြန်မာ့သိုင်း  
ပွဲတိုင်းနိုင်ရ ။

ရွှေဒုံမောင်



- မ ဧရာဝတီက  
ရာဇဝင်အထပ်ထပ်ကိုခြံရံပြီး
- သေ အလယ်ပိုင်းအင်ပါယာကို  
နေအစင်းအစင်းနဲ့
- သော ထွန်းပ စေခဲတယ် ....။
- သွေး လှည်းဝင်ရိုးသံတစ်ညညနဲ့  
ဆည်းလည်းသံတစ်ချွမ်ချွမ်
- စက် မွေးဖွားစေဖို့ အတွက်  
ယုတ်၊လတ်၊မြတ်၊သွေးအစက်စက်ကို
- များ နေပူကျကျမှာ  
ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးစေခဲတယ် ....။

အနော်ရထာဆိုတာ  
သမိုင်းစာမျက်နှာအတွက်  
အလှကြည့်သက်သက်  
ထားရှိခဲတာမဟုတ်ဘူး .....။

အမှောင်စွန်းလို့  
ပျက်ယွင်းခဲရတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ  
ကိုးကွယ်မှားလို့  
ခြစားခံခဲရတဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေ  
ပ ပျောက်ဆိတ်သုဉ်းစေဖို့ အတွက်  
ထေရ ရောင်ဝါထွန်းလင်းခဲတဲ့ ... မြေ ။

ကမ္ဘာမှာ  
မြန်မာမှန်ရင်  
ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်းကို (ပြန်းကန်နေအောင် .... )  
ဖွင့်လှစ်ဝံ့ကြူးလိုက်ကြစမ်း

ပုဂံမြေမှာ  
မသေသေးတဲ့  
သူရဲကောင်းတို့ ရဲ့ သွေးစက်တွေ  
သည်ကနေ အထိ  
နိုးကြားရင့်သန်နေသေးတယ်  
ဆိုတာ .....။ .....။



### နောင်မသေရာဆီ ရှာကြပါစို့လေး

{သာစွညီညာ ဒါန၊ သီလာ မက္ခာရာကြ တက္ကာရာဂ သတ်ကပ်ကာ	{ဗြာစာဂ) ဘာဝနာစ ဝိပဿနာ အသိဖြတ်ပါကွယ် ဖယ်ရှောင်ရှား။
---	---

{ဖိုလ်ဟိတ်မရုံး ကိုယ်စိတ်နလုံး ဓမ္မမက္ခာ {ဝံပြပမာ	{မန္တမပါ) ခန္ဓအလွှာဝယ် ရှုမှတ်ကျင့်ကြံပွား။ ပြုထပ်ဆင့်ရထား}
--	--

{သွန်အပိစိတ်များ မွန်မြတ်စိတ်ထား ပြည်တစ်ခွင်ကျွမှာ ရေစင်ဓမ္မာ တိုက်ဝဠာအလွှား	{သွေဆင်မက္ခာ) နေအသွင်ပမာလို စိုက်ကာထား အမြိုက်ဖြာတရားကိုဖြင့် ထွန်းဖြာစေ။
--	---

{ရှာကြည်ဟုတ်မှန် ငါ၏ရုပ်နာမ် မြင်လာကြစမ်း {ဝက်ပါဘဝနန်း	{သွင်သာလှခန်းမို့) သမိရနန်းကိုပ မမြပါပေ။ ကံသာနေ}
---	---

{လွှာခွဲမှတ်ရ ငါစို့အတ္တ ခဝါချစေ ဝေနေယျာခပင်း အောင်ခြင်းဝေဖြာစည်။	{သာသနာ့မြေမှာ) ဟနတွေကို ကြေညာလင်းပါလို့ ဆောင်နင်းခေမာပြည်
---	--

{စာဂဆောင်ကျဉ်း သာသနာ့ဘောင်တွင်း သဒ္ဓါစိတ်တည်	{တက္ကာထိပ်ဖိ) မဟာရိပ်စည်မှာ ကြည်နူးပျော်စို့လေး။
--	--

{ရန်မျိုးဖြတ်ချ တန်ဖိုးအနန္တ သတ်ကပ်ကာရည်	{ကပ်မြတ်မက္ခာမို့) ဝိပဿနာအဆီကို ရှုပွားပါစို့လေး။
--	---

{အမြိုမှချ ရခဲလှဘဝ နောင်မသေရာဆီ	{သောင်ဗွေလွှာတည်) အောင်မြေရာမဟိမှာ ရှာကြပါစို့လေး။ ။
---------------------------------------	--

ဘုန်းထက်ကျော်



## ပီးအိပ်ရှင်

တာဝန်တွေ လွယ်ကာထမ်း  
 တောင်ပေါ်လမ်း နာဂမြေ။  
 ပညာချို့ နို့ရည်တိုက်ဖို့  
 ဦးခိုက်ခဲ့ပေ။  
 ဝေးခဲ့ရ ငယ်ကျွမ်းတွေ  
 လိုက်ဖို့လေ မခေါ်ရက်။  
 အလှမ်းကွာ တောင်ပြာတန်းမှာ  
 လွမ်းပန်းဝေလျက်။

မှိုင်းညှို့နေ တောင်ပေါ်ထက်  
 နေမထွက် မြူနင်းဝေ။  
 ပညာသင် ဥယျာဉ်မှူးကြောင့်  
 ထူးတင့်ကာနေ။  
 အပြုံးမြ ပီတိချေ  
 နာဂမြေ လှရေး။  
 မြေပြန့်နေ ငယ်ကျွမ်းကိုလ  
 တမ်းတကာ စိတ်မှာလွမ်းသော်လည်း  
 သည်လမ်းကို သာယာလှအောင်ပ  
 ဘဝကို မောင်လေခင်းပါလို့  
 လင်းစေမယ်လေး။

ချစ်ချစ်(ဟမလ)



### မအေးသော ဆောင်း

နောင်းဝသန် မြောက်လေညင်းပြန်တော့  
 ငွေနှင်းတွေ မှုံ့ပြာရီလို၊  
 ခါတော်မီ နှင်းသောက်ပန်းတွေနဲ့  
 ချမ်းမြ မြ ဝန်းကျင်သာ။

စိမ့်စိမ့်အေး စေရော့လား  
 ငြိမ်ငြိမ်လေး လေပြေရှင်ရယ်က  
 ဘယ်လိုပင် ဖုံးကူအုံးတော့  
 ဆွေးပူနွံ့ မောင့်မှာလေ  
 နောင်ဗျာပွေ အဖော်ကွဲပါလို၊  
 ပူမြ ပူတာ ။

လှမ်းခေါ်ယောင် ရွက်ချပ်ကြားဆီက  
 လှအားပေဖွေးဖြူစွာ  
 မွှေးကြူရှာတဲ့ သင်္ဇင်ခက် ။

ဆွတ်ချူရန် မလှမ်းရက်ပေဘူး  
 နွမ်းပျက်မှာ မလိုချင်  
 ငြိမ်ငြိမ်စွာခင်ရှောင်တိမ်းလေသမျှ  
 မငြိမ်းနိုင် ခြေမသာတဲ့  
 ဝေဒနာ အပူသစ်တွေ  
 တရစ်ရစ်ထပ်ထပ်လောင်းရင်း  
 သည်ဆောင်းလည်း မအေးချင်  
 ဆွေးမရွှင် ရင်အနွမ်းနဲ့ဘဲ  
 ကွယ် .....  
 လှမ်းနေတွေဆက် ။ ။

မိုးအောင်(မကွေး)



# သေလူ

ကာလပေါ်ခေတ်ဟာ ခုထိနန်းမဆန်နိုင်သေးဘူး

အပျက်အပျက်တွေဟာ အပြက်အပြက်နဲ့  
အချက်ကျနေတုံး

ဟိုဘက်ကခြောက်လိုက်  
ဒီဘက်ကနောက်လိုက်နဲ့  
အမှိုက်တရားအောက်က ငါတို့တွေက  
သတ်ကွင်းထဲကသားကောင်တွေ

ဘယ်တံခါးကိုခေါက်ခေါက်  
အမဲလိုက်ကမ္ဘာမှာ ငါတို့ဟာ သေလူ

မိုးသီး





# စာပေသစ်ပင်စိမ်းလန်းရှင်စေ

သာကီမင်းမျိုး ရှင်သတိုးသည်  
 ခြေပျိုးစကာ တို့ မြန်မာဟု  
 ညီညာစုပေါင်း ပြည်တကောင်းဝယ်  
 သွင်ပြောင်းတည်ထောင် မြတ်ဂုဏ်ရောင်ဖြင့်  
 ထွန်းပြောင်စေလျက် မင်းဆက်ဆက် ။

ယဉ်ကျေးမြန်မာ တည်ပြုစာဟု  
 ပေါ်ကာညွှန်းသ ဗျည်းသရကို  
 ရှေးကပင်လျှင် စာဆိုရှင်တို့  
 ထုထွင်ကျောက်သား ပေလွှာများတွင်  
 ရေးသားခဲ့တာ ထင်ရှားစွာ ။

စာပေကဝိ ပညာရှိတို့  
 ထိမိ သဒ္ဒါ အလင်္ကာ ဖြင့်  
 ကဗျာ သက်သွင်း စာစီခြင်းကို  
 ထင်လင်းစမြင် ပုဂံတွင်ဟု  
 စံတင်မှတ်တမ်း စာပေကျမ်း ။

ဘိုးဘွားအမွေ ကမ်းလင့်ဝေ၍  
 ထွေထွေ သီကုံး ရေးနည်းထုံး တွေ  
 မဆုံးရှုမြင် ခေတ်သွင်သွင် ၌  
 မြိပင် ပွင့်လန်း မဇ္ဈပန်း လို  
 တင့်ဆန်းဝေဖြာ တို့ပြည်မှာ ။



လိမ္မာယဉ်ကျေး ဉာဏ်ရည်သွေးကို  
 မြှင့်ပေးမှုဝေ မြတ်စာပေအား  
 ရိုသေစဉ်ပြု ရင်ညှာထုမှ  
 ဂရုဓမ္မာ ရတနာသို့  
 စိတ်မှာစွဲထပ် သင်ယူအပ်။ ။

စာပေကိုလျှင် သစ်တစ်ပင် နှင့်  
 ပုံသွင်တူပြု ယှဉ်နှိုင်းရသော်  
 ဘဝငယ်ငယ် ပျိုးပင်ရွယ်၌  
 စုံဖွယ်ယုယ ပြုပြင်သမှ  
 မှန်စွမြတ်ပင် ကြီးထိရှင်။ ။

ပမာညီမျှ တူညီလှသော  
 သုတဓမ္မရာ စာပေရာ၌  
 ညီညာတို့များ သွေးရင်းသားလို  
 ငယ်ငြားငဲ့ညှာ ကရုဏာဖြင့်  
 ကြင်နာဖေးမ ကူညီကြ။ ။

ကြီးသူရိုသေ စိမ်းစိုလေငြား  
 ခက်ဝေပင်အား ကွန်းခိုနားသို့  
 လေးစားမှုခြံ့ . ပညာစုံကို  
 ရင်လှုံသင်ကြား . သင်လူသားသည်  
 စွမ်းအားပြည့်စွာ . စိမ်းလန်းလာမည့်  
 ခက်ဖြာ ပင်သို့ ရှင်လတ္တံ့။ ။

ဆူးလေးနွယ်



# အရိပ်ပမာမခွဲခွာ

နေ့စဉ်ဝှဝ၊မာန်မချဘဲ  
 မာန်ဖန်ဆင်း၊စိတ်ပျက်ယွင်း၍  
 အချင်းဟူမျှမရှိကြလျှင်  
 တွေ့ရကြောင်းရာ၊အပြစ်ပါလျက်  
 ရလာခကာ၊ကျီဘဝမှာ  
 ကြံ့ခွအဆင်း၊ပြည့်စုံခြင်းနှင့်  
 ခင်းကျင်းသဘင်၊ပျော်ပွဲဆင်လည်း  
 နောင်တွင်အပြစ်၊ဖက်နက်ဖြစ်ရာ  
 စင်စစ်ပြုလာ၊စုပေါင်းကာချိပ်  
 အရိပ်ပမာ မခွဲခွာ။

မူးယစ်ပျော်ပါး၊လောင်းကစားနှင့်  
 ရမ်းကားအော်ဟစ်၊သွင်ရိုင်းဖြစ်က  
 စင်စစ်သေချာ၊ပေါင်းဗလာနယ်  
 သဟာဟူမျှ၊ဝေးခွာကြ၍  
 ဉာဏသတိ၊ထုံထိုင်းဘိဖြင့်  
 ပြုမိရာရာ၊အမှားပါလျက်  
 စိတ်မှာတရား၊မသိငြားဘဲ  
 စီးပွားရာခက်၊ခိုးဆိုးဝှက်မို့  
 ပြစ်တက်ပုံနိပ်၊လှောင်ကာချိပ်လို့  
 အရိပ်ပမာ မခွဲခွာ။

ဘဝတစ်ခု၊အစပြု၍  
 ဖြစ်မှု၊ခန္ဓာ၊ငါစွဲလာပြီး  
 ပြုရာအလှ၊အာဟာရနှင့်  
 ပြင်ကြဝတ်စား၊အတွေးများကာ  
 တရားကိုမေ့၊ပျော်ကာမွေ့က  
 အရှေ့သက်သည်၊ဇရာတည်မှ  
 အော်မြည်ပြီးတွား၊ပြုမှုများသည်  
 နောင်လားဘဝ၊မအေးရလို့  
 အထွတ်အထိပ်၊နောင်တချိပ်မှာ  
 အရိပ်ပမာ မခွဲခွာ။

မေတ္တာမိုးနှင့်(ပဲခူး)



အလင်းပြတ်ရက်စွဲများထဲမှတေလေတစ်ယောက်၏ရင်အက်သံ (ကဗျာရှည်)

001

အလင်းငတ် ဒဏ်ရာတွေဟာ  
သိပ်ကို အရောင်တောက်လွန်းတယ် အမေ  
နေ့တိုင်း အန်ချနေပေမယ့် ကုန်မသွားတတ်တာမျိုး  
ထပ်တိုးတိုးလာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်သာ မရှိရင်  
ဘဝဆိုတာ  
လက်ခုပ်ကို တစ်ဖက်သတ် တီးနေသလို  
အလဟဿပဲ

002

စကြာဝဠာထဲက အစက်အပြောက်ငယ်  
ကျနော်ဟာ  
တခါတလေ စိတ်ကြီးဝင်မိရင်  
စကြာဝဠာထက်ကို  
မြင့်မြတ်ပစ်လိုက်သလို  
သိမ်ငယ်မိလျှင်လည်း  
နိစရာ ပတ်ကြားအက်ကို  
အိမ်ရဲ့ အဝေးမှာ  
လိုက်ရှာနေတတ်တယ်

003

သိမ်းလိုက် ထုတ်လိုက် ခဏခဏလုပ်တဲ့  
မိသားစု ဓာတ်ပုံအနားတွေ  
ဖွာထွက်နေပေမယ့်

ကျနော် အိမ်ပြန်ရက်က  
ဝေးနေသေးတယ် အမေ  
အိမ်ခြံပေါက်က ပိတောက်ပင်ခွကြား  
ဘယ်နှကြိမ်လောက် သိကြားမင်းက  
လာခိုပြီးပါလိမ့်

ကျနော် ယီးလေးခိုခဲ့တဲ့ ပိတောက်ကိုင်း  
နံရိုးတွေ အပြိုင်းသား  
သင်္ခါရတရားကို သူပြောနေပြီလား  
ရေကြည်မြက်နမလားနဲ့  
သွားခဲ့တဲ့ ကျနော်  
နလုံးသားတွေ သွေးခြေဥ  
မိသားစုကို မွတ်သိပ်တတ်ခဲ့ပြီ

004

အမေရဲ့ ...  
အဆင်ပြေလားသား ဆိုတဲ့အမေးကို  
သိုသိုသိပ်သိပ် ညာပြောတတ်ဖို့  
ကျနော်နလုံးသွေး ရပ်ခဲ့ရတယ်  
ကျနော် လေယူလေသိမ်းကို  
တစိမ်းတွေထက်သိတဲ့ အမေ  
ကျနော်ညာနေတာကို သိမှာပါ  
သားသမီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ်ကို  
အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်တတ်တဲ့အမေ  
ကျနော်က အမေကို  
သောကတွေ ဖူးဝေစေခဲ့သူပါ



005

ကျီစယ်လို့ မကောင်းတဲ့  
 အချစ်ကို တို့ထိ ကစား  
 ဒဏ်ရာ တွေ တစ်ပြည်သားနဲ့  
 ဒုက္ခ ဆိုတာ အသည်းကွဲခြင်းမဟုတ်မှန်း  
 ဝမ်းခေါင်းထဲက ပိုးမျိုးတွေက  
 တပ်လှန့်ခဲ့  
 ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ပိုးထားတဲ့  
 ဝတ္ထုရားတွေက ကျနော်ကို  
 သတိပေးခဲ့တယ် ...

အိပ်မပျော်တဲ့ညဟာ ညတာကုန်ခက်တယ်  
 ရွှေယုန် နဲ့ ရွှေကျား  
 ရှင်ဗွေနွန်း မင်းနန္ဒာ  
 ခွန်ဆမ်လောနဲ့ နန်းဥပျင်  
 အမေရေ...  
 ကျနော်ညနေကသောက်ခဲ့တဲ့အရက်ထက်  
 ရင်တွေပူလွန်းတယ်  
 ပုံပြင်တွေလည်း ဆာလွန်းတယ်

006

ဒဏ်ရာတွေဟာ မခံသာအောင်  
 နာကျင်လွန်းပေမယ့်  
 ကျနော်ဆိုတဲ့ အမှောင်ထဲတိုးပြီး  
 အလင်းရှာတဲ့ အကောင်ဟာ...  
 အလင်းကျောပေးပြီး  
 အလင်းငတ်ကောင်ဟာ...  
 အမေ့ဆီ မပြန်သာခဲ့ဘူးအမေ ....



စိတ်ကို အလွတ်ထားလိုက်ရင်  
သက်သာသယောင် ရှိပေမယ့်  
အိမ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး  
နားစည်ကို တစ်ခါအဝေမှာ  
ဝဋ်နောက်နာက လာလာ ခလုတ်တိုက်တယ်

007

အစာရှာငှက်တွေ အုပ်စုလိုက်  
အိပ်တန်းတက်ပြန်ကုန်ပြီအမေ  
ငှက်တစ်ကောင်ထက် သိမ်ငယ်တဲ့သား  
အမေအိမ်ကို အိပ်တန်းတက်ဖို့  
မလာနိုင်သေးဘူးလေ ...

ကျနော် အရောက်ပြန်လာမှာပါ အမေ  
ဆယ်လ်မွန်ငါးတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဟာ  
တစ်ခါအရပ်မှာ မရှိဘူးအမေ  
ဘယ်အရပ်မှာ အစာရှာရှာ  
ကိုယ်ပွေးဖွားရာ ဒေသ  
ရေကြည်ကြည်နဲ့ ကျောက်အကြိုအကြားကို  
ကျနော် ပြန်ရောက်အောင်လာမှာပါ  
ကျနော်လမ်းကို ကန့်လန့်ခံနေတဲ့  
အဆီးအတားမှန်သမျှ ကျော်ဖြတ်  
ကျနော် သေမတတ်ပင်ပန်းပါစေ  
ကျနော်ပြန်ခဲ့မယ် အမေ...

008

အခုတော့ အမေရယ် ...  
ကျနော်ကလေး  
ပင်လယ်ရေကို သမန်းပျက်နဲ့ ခပ်ထုတ်



ငုတ်လိုက် ပေါ်လိုက် နဲ့ ဘောင်ဘင်ခတ်ဆဲ  
 ပင်လယ်တစ်ပိုင်း တောင်တန်းတစ်ပိုင်းနဲ့  
 ဘဝက အရိုင်းဆန်နေဆဲပဲအမေ  
 ဆားငန်ရေကို  
 မြန်မြန်ကုန်အောင် ခပ်သောက်  
 ပင်လယ်ရေစွဲနာနဲ့  
 ဆားငန်ရေထဲ  
 ပေါလောမျောနေဆဲအကောင်ပါ

009

ဒရွတ်တိုက် လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းတိုင်း  
 အတ္တညော်နဲ့တွေ့ အပေပေအလူးလူးနဲ့  
 ကျနော်လိုကောင်ကို  
 အိမ်အပြန်လမ်းမှာ  
 ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုသူရှိချင်မှ ရိုမယ် အမေ..

အမေ အိမ်ခြံတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်  
 တစ်ခါနဲ့တွေ့ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့  
 ကျနော်ကို  
 အိမ်မှာ ကပ်စားတဲ့ ခွေးဝဲစားမက သူ့စားကျွန်လုမယ်အမှတ်နဲ့  
 ထ မာန်ဖီလေမလား  
 သူ့ခိုးအမှတ်နဲ့ ထဟောင်မလား  
 ကျနော်ဟာ အိမ်မှာကပ်စားတဲ့  
 ခွေးဝဲစားလောက်မှ သစ္စာမရှိတတ်ခဲ့သူ  
 အမေ သွေးနို့ဖြူကို ဖြုန်းတီးတဲ့သား  
 ဒါပေမဲ့အမေ  
 အားမဖြစ်တောင်  
 ကျနော် ကျားတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး





009

ရူးရူးမှိုက်မှိုက် အပေအတေကောင်ရဲ့  
 အိမ်ပြန်ရက်မှာ အိမ်တံခါးကို  
 ဆတ်ကနဲအဖွင့် အမေ့ မျက်နှာကို  
 ဝင့်ဝင့်စားစား ကြည့်ခွင့်မရှိတဲ့  
 သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ အမေ့ ခြေအစုံကို  
 ဖက်ရမ်း ဦးမှိုက်ပါရစေ ...  
 အဖမဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့  
 လေလွင့်ပြန်ခရီးဟာ  
 တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ခြင်းတော့  
 ကြီးစိုးမယ်ထင်ပါရဲ့

010

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရယ်  
 အမေ ချက်ကျွေးမယ့် ဟင်းကြမ်းကို  
 မျက်ရည်တွေ အားပါးတရဆမ်းပြီး  
 ကျနော်စားချင်သေးတယ် အမေ  
 ကျနော် အိမ်ပြန်မရောက်ချင်း  
 တော့ထားတဲ့ ကလန့်လေး  
 ချက်မထိုးလိုက်နဲ့  
 ခပ်မှိုက်မှိုက် မီးခွက်လေး  
 မီးစာ မလျှော့လိုက်နဲ့  
 မီးခွက်ထဲကို  
 ဆီအသစ်ထည့်ဖို့ မမေ့နဲ့  
 အမေ့မီးခွက်အရောင်ကို မှန်းပြီး  
 မိုင် တစ်သောင်းလှမ်းပါစေ  
 ကျနော် လေးဘက်ထောက်ပြန်လာခဲ့မယ်  
 ကျနော်ဟာ လူစင်စစ်တွေက မွေးတဲ့  
 အိမ်ပြေး ခွေးတစ်ကောင်ပါအမေ ... ။

နန်းဇကရီ



### တီးတိုးရေရွတ်သံများ

အချိန်တွေကို ရိုးလေးခိုတွဲနေတဲ့  
 နာဖျားခြင်း အတ္တတွေက  
 တစ်ခါတစ်ခါ  
 ရင်ဝှက်တံခါးတွေကြား  
 ခါးခါးသီးသီး ငိုကြွေးနေကြတယ်။  
 လှုပ်လဲ့လဲ့ လေပြည်တချို့ကို  
 တိမ်တစ်အုပ်က  
 ဖမ်းဆုပ်ခေါ်သွားတဲ့ အခါ  
 ရေလက်ကြားတစ်ခုရဲ့ အလွန်မှာ  
 ဆိုင်ကလုန်းလား  
 တိုင်ဖွန်းလား  
 ဟာရီကိန်းလား  
 ဝေဝေဝါးဝါး မကွဲပြားဘူး။  
 ဇာတ်ဆရာအလိုကျ  
 သူတို့ ကပြ ကြအုံးမှာပေါ့။  
 မေတ္တာဆိုတဲ့ ပန်းတွေပွင့်ဖို့  
 လောဘ လှောင်အိမ်တံခါးတွေ  
 ဖွင့်ဖို့လိုတယ်...။  
 ဒေါသ လှောင်အိမ်တံခါးတွေ  
 ဖွင့်ဖို့လိုတယ်။  
 အမှောင်ထဲမှာ  
 ဆက်လျှောက်နေသ၍  
 မွန်မြတ်ခြင်း အလင်းတံခါးတွေက  
 နှုတ်ဆိတ်နေကြအုံးမှာပါ။  
 အိပ်တန်းပြန်ငှက်တွေရှိတယ်

ညှင်းပြယ့်ပြယ့်  
လှိုင်းကြွက်ခွပ်တွေရှိတယ်  
ဒဏ္ဍာရီ ဆန်တဲ့  
နေ့ ဥဒါန်းတွေ ရှိတယ်  
ပင်လယ်ဟာ သွေးမဆူသေးဘူး။  
အနောက်ကျွန်းဟာ  
တောက်ပနေတုန်းပဲ။  
တကယ်တော့  
ဘဝဘဝတွေရဲ့  
ဘဝတစ်ခုစီတိုင်းမှာ  
ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း မီးတောင်တစ်ခုလို  
အတွင်းနံရံတွေမှာတော့  
ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့  
လောင်မြိုက်ခြင်း မီးတောက်တွေရှိသတဲ့။  
စိတ်ကူးယဉ်  
အိပ်မက်တွေလိုတော့  
လက်တွေ့ဟာ  
ဘယ်ချို့မြိန် နိုင်ပါ့မလဲ...။  
လမ်းတွေ လျှောက်နေတယ်  
ခရီးတွေသွားနေတယ်  
တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့  
အားလုံးဟာ ဝေးလျက်  
ဝေးလျက်.....။

မော်ဒန်ကဗျာ

ကောင်းကင်တာရာ



မင်းသိက္ခာ(မှော်ဘီ)

# လင်တော်မောင်

အပုတ်ချိန်ဟု အများခေါ်သည့် နေဝင်ချိန်။ ထွက်ပေါ်နေသည့် အသံက လူကြား၍မကောင်း။ ကြားမကောင်းဆို စိတ်မကောင်းစရာက ရှိနေသည်ကို။ ရင်ဘတ်ကို စည် အမှတ်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံတီးကာ ချောမေတစ်ယောက် အသံကုန်ဟစ်နေ၏။

"အမလေး...ကိုနေမင်းရဲ့ ကျွန်မကိုကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဒီအတိုင်းထားခဲ့ ပြီးလား ကျွန်မကို ထကြည့်ပါဦးရှင်"

နေမင်းဆိုသည့် လူက ယောင်လို့တောင်ထမကြည့်။ ခေါင်းရင်းခန်း ဘုရား စင်အောက်၌ လဲလျောင်းမပျက်။ စွတ်ထားသည့် ရေမွှေးနံ့က သင်းပျံ့လျက် နဂိုမလှသည့် ရုပ်က အလှပြင်ဆရာ၏ အစွမ်းကြောင့် လှနေသယောင်။ ပိတုန်း ရောင် ဆံကေသာကို ဆီလိမ်းပြီး ဖီးထားသည်မှာ ကြော့လို့။ ဝတ်ထားသည်က တစ်ကြိမ်မှ မဝတ်ရသေးသည့် ဦးကျမ်းပုဆိုးအသစ်နှင့် စတစ်ကော်လံ လက်ရှည် အဖြူ။ အုန်းခွံရောင် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကလည်း ချောမေကိုပြုံးပြနေသယောင်။ ထိုအရာတို့ကချောမေအားပိုလွမ်းစေအောင်လုပ်နေကြ၏။ ချစ်ခင်မှုမရှိခဲ့ပေမယ့် ချောမေ၏ အုတ်တံတိုင်းကြီး။ တံခွန်မရှိသည့်ဘုရား။ လင်မရှိသည့် မယား မတင့်တယ် ဆိုသကဲ့သို့ပင်။ ဤလင်မရှိတော့လျှင် ချောမေအဖို့ မည်သူကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြရမည်နည်း။ ချောမေ၏ အုတ်တံတိုင်းကြီး ပြိုပျက်ခဲ့ရပြီ။

"အဖေရှိပါတယ်သမီးရယ် စိတ်ကိုလျော့ပါ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ"



ဦးလှဖေက ချောမေကို ဝင်ရောက်နှစ်သိမ့်၏။ နာရေးသတင်းလာမေးကြ သည့် လူများကလည်း သနားဂရုကာပြည့်သည့်ဟန်များနှင့် ချောမေကို ကြည့် နေကြသည်။ ချောမေက ရင်ဘတ်ကို ထု၍ငိုပြန်၏။ ရင်ဘတ်ကိုထုလိုက်တိုင်း လက်မှာဝတ်ထားသည့် လက်ကောက်သံများက ' ချင်... ကနဲ ' ' ချင်... ကနဲ ' ဤသို့ အကုသိုလ်ကင်းကင်းနှင့် ဝတ်နိုင်အောင်လည်း နေမင်းက ပြုလုပ်ပေးခဲ့ သည်မဟုတ်လား။ နောင်အခါ ဤကဲ့သို့ ဝတ်နိုင်ပါဦးမည်လား။ မဝတ်ရလျှင် နေပါစေတော့။ ဤလင်သည်သာလျှင် ကျေးဇူးရှင် ဤလင်သည်သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ မဟုတ်လား။

-----

ချောမေအဖို့ရွှေငွေ ဝတ်ရဖို့မပြောနှင့် နေရသည်ကပင် ဘုန်းကြီးကျောင်း။ လူမှန်းပင် မသိသေးသည့် အချိန်၌ မိဘများက လူ့လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွား ကြသည်။ ဖခင်၏ အကိုရင်းဖြစ်သူ ဘကြီးဘုန်းကြီး ခေါ်ယုမွေးစား၍သာ ကျော ခင်းစရာ နေရာရခဲ့၏။ ဆိုးလိုက်သည့် ကံကြမ္မာဟု ပြောပြန်လျှင်လည်း မှန်မည် မထင်။ နက်မှောင်သည့် ဆံကေသာ၊ ဇင်ယော်တောင် မျက်ခုံး၊ ပေါ်လွင်သည့် နှာတံ၊ အရည်လဲနေသည့် မျက်လုံးနှင့် ပေါ်လွင်လှသည့် ခန္ဓာကိုယ် ကောက် ကြောင်းတို့က မိန်းမချင်းပင် ငေးကြ၏။

ကောင်းချင်း၊ ဆိုးချင်းက ကျောချင်းကပ် နေသည်ဟု ပြောလျှင် လွန်မည် မထင်။ အရွယ်ရောက်လာသည့် ချောမေ၏ ထိုအလှကြောင့်ပင် သံယာများ သီတင်းသုံးသည့် ဘကြီး၏ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ နေထိုင်ရန်မသင့် ဖြစ်လာရသည်။ ဘကြီးဘုန်းကြီးလည်း ချောမေကြောင့် ခေါင်းခြောက်နေလောက်ပြီ။

“ဟဲ့ချောမေ ညည်းက ဘာလို့ ပန်းကန်တွေ လာဆေးနေတာလဲ၊ ညည်းကို ဘုန်းကြီးက အလှူရှင်တွေလာရင် နားနားနေနေ နေဖို့ နေရာထိုင်ခင်းပေးခိုင်းထား တယ် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းရှေ့မှာ အလှူရှင်တွေရဲ့ ကား ရောက်နေပြီအေ”

ရွာတောင်ပိုင်မှ အရီးလှ၏ စကားကြောင့် ချောမေတစ်ယောက် ငေးလက် စ အတွေးနှင့် ဆေးလက်စ ပန်းကန်တို့ကို လက်စသိမ်းလိုက်ကာ

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့နေတာ အရီးလှရေ၊ ကျွန်မ သွားလိုက် ဦးမယ် ဆေးပြီးသာ ပန်းကန်လေးတွေ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားပေးပါဦးနော်”



ချောမေတစ်ယောက် အစိုးလှကို မှာစရာရှိတာမှာ၍ ကျောင်းရှေ့သို့ အမြန် ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ မထွက်လို့က မဖြစ်။ ဘကြီး၏ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သိမ်မရှိ သေး၍ မြို့မှ အလှူရှင်များ လာလှူကြသည် မဟုတ်လား။

-----

အလှူရှင်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ဆံဖြူသွားကြီးနေသည့် ရွာထဲရှိ အစိုး၊ အဖွား များကိုသာ ချောမေ၏ မျက်စိထဲ၌ ပြေးမြင်မိသည်။ ယခုတော့ ချောမေ၏ အထင်နှင့် အမြင်က တက်တက်စင် အောင်လွဲရ၏။ အသက်ငယ်သည်ဟု မဆို နိုင်သော်လည်း သူတို့၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖြူသည့် ဆံပင်ဟူ၍ တစ်ပင်မျှ မတွေ့ ရ။ သွားများကလည်း ပုလဲလေးများ စိတန်းထားသည့်နယ်။ အသားအရည်များ ကလည်း ရွှေလိုဝင်းနေကြသဖြင့် သူတို့၏ လက်ရှိအသက်အရွယ်အား ချောမေ မခန့်မှန်းတတ်ဖြစ်ရသည်။ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းကြည့်ရလျှင် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိသည့် ဘကြီးဘုန်းကြီးထက်တော့ မကြီးတန်ရာ။

“ ကြွကြပါရှင်၊ ဘကြီးဘုန်းကြီးက အလှူတစ်ခုကို ကြွသွားရလို့ ဧည့်သည်တွေလာရင် နားနားနေနေ နေနိုင်အောင် အခန်းစီစဉ်ပေးဖို့နဲ့ ဧည့်ခံ ပေးထားဖို့ ကျွန်မကိုမှာထားခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လဲ ကျွန်မကိုပြောကြပါ နော်”

“ရပါတယ် သမီးရယ် အန်တီတို့ ခရီးပန်းလာတာမို့ ခဏနားချင်လို့ အခန်း လေးသာပြပါကွယ်၊ ကျန်တာတွေမလိုပါဘူး။”

သူဌေးကတော်၏ အသံက ဥသြသံအလား။ ပျူငှာစွာ ပြုံးပြသည့် သူဌေးကြီး ၏ အပြုံးက ချောမေအတွက်တော့မူ လေးစားနှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှလေတော့ ၏။

-----

နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသည့် ကံကြမ္မာ ရဟတ်က ချောမေအတွက် တစ်ပတ် ပြည့်အောင် လည်လေပြီထင်ရသည်။ ဦးလှဖေနှင့် ဒေါ်သီတာဆိုသည့် အလှူရှင် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးသည် သိမ်အလှူမပြီးမချင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ချောင်းပေါက်မတတ် လာရောက်ရ၏။ လာရောက်တိုင်းလည်း ချောမေဆိုသည့်



ကလေးမ၏ သွက်လက်ချက်ခြာမှု၊ အလိုက်သိတတ်မှု၊ အလုပ်ကို လဒ်မြင်တတ်မှု တို့ကြောင့် ဒေါ်သီတာမှာ ချောမေအား သမီးရင်းလေးသဖွယ် အချစ်ပိုမိရသည်။ ဒေါ်သီတာတို့ လင်မယား၌ သားတစ်ယောက်သာရှိ၏။ ရှိသည့် သားကလည်း မလိမ်မာ၊ မိဘများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့လျှောက်၍ အရက်ကို ရေအမှတ် နှင့် သောက်နေသူ။ မရမ်းကားပေမယ့် စိတ်မအေးရ။ ထို့ကြောင့် ချောမေအား မိမိတို့၏ အိမ်၌ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစေရန်နှင့် အဆင်ပြေပါက သမီးအဖြစ် မွေးစားရန် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရာ

“အေးလေ ဘုန်းဘုန်းကို လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဦးလှဖေ ဘုန်းကြီးအား ချောမေကိုမြို့သို့ ခေါ်သွားရန် လျှောက်တင်ကြည့်ရာ ဘုန်းကြီးမှလည်း ပမ်းမြောက်ပမ်းသာ ခွင့် ပြုပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ချောမေတစ်ယောက် မအူမလည်နှင့် မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

-----

မအူမလည်နှင့် မြို့သို့ရောက်ခဲ့ရသည့် ချောမေသည် သဘောမနောကောင်း သည့် လင်မယားကြောင့် စိတ်နလုံးရွှင်ပြုံးခဲ့ရ၏။ အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းလှသည့် ဒေါ်သီတာသည် ဘုရား၊ တရား အလုပ်များနှင့် သာရေး၊ နာရေးတို့၌လည်း မလစ်ဟင်းခဲ့။ ချောမေအားလည်း သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆုံးမလေ ၏။

စီးပွားရှာကောင်းသည့် ဦးလှဖေကလည်း အချွေအရံပေါလု၏။ ပေါဆို ဦးလှဖေက မြို့မျက်နှာဖုံး၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ သူ့ကို မသိသူမရှိ။ သူ မပေးကမ်း မစွန့်ကြဲဘူးသူဟူ၍ ဤမြို့၌ မရှိသလောက်ရှားသည်။ သူ့အလုပ်၌ ပင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အမျိုးသားများသာမက သူတို့၏ အမျိုးသမီးများ ပင်လျှင် ဦးလှဖေက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလွန်းလှ သည့် လင်မယားပင်။ မကောင်းသိတင်းဟူ၍ ချောမေ ဤအိမ်သို့ ရောက်စမှနေ၍ ယခုအချိန်ထိ နမ်းစေ့ခန့်ပင် မကြားဘူးခဲ့။

အကြိမ်ကြိမ် ကြားခဲ့ရသည့် မကောင်းသိတင်းက သူတို့၏သား နေမင်း အကြောင်း၊ ချောမေအသက်ထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီး၍ အသက်နှစ်ဆယ့်



တစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ခြေရာကိုမနင်း။ အခြားအသံမကြားရသော်လည်း မြို့နယ်ရုံးနှင့် ရဲစခန်းကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် ပြုလုပ်နေသူ၊ ဖခင်၏ အရှိန်အဝါကြောင့်ထင်။ အဖမ်းခံရခြင်းတော့ မဟုတ်။ လမ်း၌ မူးလဲနေ၍ ရဲစခန်းသို့မဟုတ် မြို့နယ်ရုံး၌ လှည့်ကင်းများက ခေါ်သိပ်ထား၍ သူမိဘများက အကြိမ်ကြိမ် သွားခေါ်ယူခဲ့ရ၏။ ဤကဲ့သို့ အချိန်ပြည့် မူးနေသူက ဦးလှဖေကိုတော့ ကြောက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်’ ဟု ဦးလှဖေက တစ်ချက်လောက် ဟန့်လိုက်လျှင် နေမင်း၌ နေစရာနေရာ မရှိ။ ပြီးလျှင်တော့ ဒုံရင်းအတိုင်း မူးတော့သည်။ ချောမေက မွေးစားအဖေနှင့် အမေကို လေးစားကြည်ညိုသလောက် နေမင်းကိုတော့ ကြည့်၍ပင်မရ။ မူးယစ် ရည်ဝေနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် ချောမေအား စိုက်ကြည့်နေတတ်၏။ မည်သူမှ မရှိသည့် အချိန်၌ ချောမေနားကပ်၍ ‘နင့်ကိုငါချစ်တယ် ချောမေ ငါ့ကို လက်ထပ်ပါ’ ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့သည်။ ချောမေကတော့ အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရှောင်၍ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းခဲ့သည်ပင်။



ငြင်းပယ်ခွင့် မရတော့သည့် အခြေအနေတစ်ခုကို ချောမေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ချောမေ ဤအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ မကျန်းမမာ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ မနက်က ချောမေ မူးလဲသဖြင့် ဒေါ်သီတာ၏ စိုးရိမ်စိတ်တို့က ငယ်ထိပ် တက်စောင့်၏။ မိသားစု ဆရာဝန်၏ ပြောပြချက်အရ ချောမေ၌ ကိုယ်ဝန်သုံးလ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်သီတာသိလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သီတာ၏ အတွေးတို့သည် ခြာခြာလည်လျက်။ ချောမေသည် အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတရာ မရှိပါက အိမ်အတွင်းမှနေ၍ အိမ်အပြင်ပင် ထွက်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် “ကိုလှဖေ... နေမင်း...” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းအတွင်း၌ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသော ဦးလှဖေသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ ခေါ်သံကြောင့် “ဟေ” ဟု ထူးလိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ ထ၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမရယ်၊ ငါ့ကို နာမည် မခေါ်စဘူး ခေါ်လို့ပါလား”





“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ၊ ရှင့်သားအရက်သမားဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ချောမေမှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလတောင်ရှိနေပြီလို့ ဆရာဝန်က ပြောသွားတယ်”

ချောမေသည် ဦးလှဖေတို့ လင်မယား အခြေအတင်ပြောနေသည့် အသံကို ကြားနေရပေမယ့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြု။ ငို၍သာ နေမိ၏။ ဝင်ရောက် ပြောဆို၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကံကြမ္မာ၏ စေညွှန်းရာကိုသာ လက်ခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် ခြေလှမ်းများနှင့် ချောမေ တို့ ရိုရာသို့ လှမ်းဝင်လာသည့် နေမင်းအား ဦးလှဖေက ပြေးကန်လိုက်ပြီး

“လူမဆန်တဲ့ အရက်သမား၊ ခု မင်းတာဝန် မင်းယူ”

နေမင်းက ငြင်းဆိုလေဦးလှဖေက ဖိထိုးလေ။ နေမင်းအလူးအလဲခံနေရ၏။ လူသားဆန်သည့် ဒေါ်သီတာက ဝင်ရောက်နားချနေပေမယ့် ချောမေကတော့ ငို၍ သာနေမိသည်။ နေမင်းက မူးမူးနှင့် ချောမေ အကြိမ်ကြိမ်အော်နေသည်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့၍ ချောမေ အပျိုရည်ပျက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဦးလှဖေနှင့် ဒေါ်သီတာတို့၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ နေမင်း ခေါင်း ညှိမ့်လိုက်ရသည်။ ချောမေကလည်း အရက်သမားမို့ လင်မတော်ချင်ပေမယ့် လည်း ကံကြမ္မာက ဤသို့ဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။ နေမင်းသာ ခေါင်းမညှိမ့် ပါက ချောမေ အရက်ရ၍ သေမည်ပင်။

-----

သေမင်းက လူရွေး၍ ခေါ်သည်ထင်။ အရက်သမား နေမင်းက အသက်မပျောက်။ သီလခြံသည့် ဒေါ်သီတာက အသေစောရသည်။ မသေခံနိုင် ရိုးလား။ သားဖြစ်သူ နေမင်းက အိမ်ထောင်ကျသွားသော်လည်း ခြေမငြိမ်။ ဦးလှဖေ၏ ခြေရာကို တစ်စက်မှမနင်း။ ချောမေကိုလည်း ရှိသည်ဟုပင် မထင်။ ဥကိုမခင်သလို သားကိုလည်းမမင်။ မင်သည်က အရက်။ အိမ်ထောင်မကျမီက ဦးလှဖေကို ကြောက်သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးကာမှ ထင်ရာစိုင်းတော့၏။ ဦးလှဖေပင် ပြော၍ မရတော့။ ခံ၍ပင် ပြောလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သီတာတစ်ယောက် သားဖြစ်သူ နေမင်းအတွက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ရ၏။



ချောမေအတွက်မူ နေမင်းက ကျေးဇူးရှင်ဟု ပြောရမလိုပင်။ သူကြိုက်၍  
သောက်ပေမယ့် ချောမေအား အနိုင်မကျင့်။ တစ်နေ့ ဦးလှဖေ နေမကောင်း၍

“သမီးရယ် အဖေ ကိုယ်တွေလက်တွေ ကိုက်လို့ နည်းနည်းလောက် နင်း  
နိုင်ပေးပါလား။”

ဟု ပြောသည်ကိုပင်

“ကျွန်တော် မိန်းမယူထားတာ အဖေ့အတွက် အခိုင်းစေခေါ်ထားတာ  
မဟုတ်ဘူး။”

ပြောလေသည်။ ဦးလှဖေက ဒေါသပုန်ထ၍ ထိုးမည်ပြင်တော့ နေမင်းက  
ဒုတ်ကိုဆွဲ၏။ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည့် ဒေါ်သီတာကတော့ အိပ်ရာ  
အတွင်း၌ လဲတော့၏။ ဒေါ်သီတာ အိပ်ရာထဲ လဲသည်ပင် ကျောမပူသေး။  
နေမင်းက အမွေတောင်းတော့သည်။ ဒေါ်သီတာ တရားချ၍ အမွေခွဲပေးလိုက်ရ  
ပေမယ့် ဦးလှဖေက ‘တောက်’တခေါက်ခေါက်။ ဤစိတ်နှင်ပင် ဒေါ်သီတာလည်း  
သေရွာလားတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ နေမင်းအားကောင်းချီးပေးကြသည်က

“အမေကို သတ်သည့်သား သက်ဆိုးရှည်မည် မဟုတ်”

ဟုပင်။ ထိုစကား ကြားရသည့် ချောမေက အမွေများကို ရယူပေးခဲ့သည့်  
ကျေးဇူးရှင် လင်တော်မောင် နေမင်းအား သက်ရှည်ကျန်းမာစေရန် ဆုတောင်း  
ပေးနေမိသည်။

-----

ချောမေ၏ဆုတောင်းတို့သည် မပြည့်ခဲ့။ အရက်သမား သူတော်ကောင်းကြီး  
မရှိတော့ပြီ။ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ဦးလှဖေ၏ ခြေရာအား နည်းနည်းမှ  
မနင်းခဲ့သည့် ချောမေ၏ အုတ်တံတိုင်းကြီး ပြိုပျက်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့မနက်က  
ရက်လည်ဆွမ်းပင် ကျွေးခဲ့ပြီ။ သားဖြစ်သူ နေလင်းအိပ်ပျော်နေသည်ကို  
ချောမေ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချောမေသိမ်းစရာ ရှိသည်များကို ခရီးစောင်  
အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်နေလိုက်၏။ ချောမေ၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လက်၌ပတ်ထား  
သည့် လက်ကောက်များက “ချွင်း...” ကနဲ။ မိန်းမသားမို့ ဤအရာများကို မက်  
ပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားက ပို၍ အရေးကြီးသည်ဟု ချောမေ တွေးလိုက်၏။  
မတတ်ရလျှင်နေပါစေ။ ချောမေ၏ လင်တော်မောင်မှာ အများအမြင်၌ အရက်

သမား၊ လူရမ်းကားဖြစ်သည့် နေမင်းသာလျှင် ဖြစ်ရမည်။ အတွေးစကို လက်စ  
သိမ်း၍ ခရီးစောင်အိတ်၏ ဇစ်အား ဆွဲပိတ်လိုက်ချိန်၌ အခန်းဝသို့ လာနေသည့်  
ခြေသံအား ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ချောမေ သားဖြစ်သူ နေလင်းအား  
ပွေချီလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ အခန်းအတွင်း  
မှ အမြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းအဝသို့ အရောက်၌

“ ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီး ”

ဦးလှဖေက ချောမေအား ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် နှမေ့တသစ္စာ  
ကြည့်၍ မေးလာသောကြောင့်

‘ ကျွန်မ ရွာပြန်တော့မလို့ပါ ဦးလေ ’

ဟုပြော၍ ဦးလှဖေ၏ ရှေ့မှ အမြန်ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ မထွက်လို့က မဖြစ်။  
သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါလျက် ကူညီပါရန် အကြိမ်ကြိမ် အမည်တပ်၍ ခေါ်ခဲ့သော်  
လည်း နေမင်းက မူးနေ၍ မကူညီခဲ့သဖြင့် ချောမေ ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ယခု  
ဆိုလျှင် ချောမေ၏ လင်တော်မောင်မှာ မြေကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်  
ပါလား။

-----

မင်းသိက္ခာ(မှော်ဘီ)



ညီကျော်(တန်ဆည်)

# ရတနာအဆက်ဆက်

အခန်း - ၁

ပန်းသီးဖာကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းပြီး အထလိုက် ခါးဆီမှ မျက်ကနဲခံစားလိုက်ရသည်။ အသက်က ခုနှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီဆိုတော့ ငယ်နစဉ်တုန်းကလို မသန်စွမ်းတော့ပေ။ ဟိုတုန်းကဆို ပန်းသီးဖာလောက်မပြောနဲ့ ဆန်တစ်တင်းခွဲ အိတ်ကိုပင် အိတ်သုံးဆယ်လောက် မနားတမ်းထမ်းနိုင်သည်။ အခုတော့ ဇရာကထောက်လာပြီ။ နာနေသောခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်အသာနှိပ်ရင်း နောက်ဖေးမီးဖိုဘက်ဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ လူကြီးကို ဘာလို့အလေးအပင်တွေထမ်းခိုင်းရတာလဲ၊ မိအေးအဘကိုကူချပေးလိုက်ဦး"

စပျစ်သီးများကို ရေဆေးနေသောမိအေးက သူ့ပုခုံးပေါ်မှ ပန်းသီးဖာကို ကူချပေးသည်။ ပူထူနေသောပုခုံးက အေးသွားသည်။ နာနေသောခါးက အနည်းငယ်သက်သာသွားသည်။

အိမ်ကြီးရှင်သူဌေး၏ သမီးထွေးက....

"အဘရယ် သက်သက်သာသာနေပါ၊ ဝိုင်းလုပ်မယ့်သူတွေ များပါတယ်"

"ဟုတ်သားပဲ ကိုသစ္စာရယ်၊ နားနားနေနေ နေပါ အသက်ကကြီးပြီဆိုတော့ ခါးတွေနာနေမှဖြင့်"

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သော သူဌေးကတော် ဒေါ်ရွှေစဉ်စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွား၏။ စိတ်သဘောထားကောင်းသော ဒီမိသားစု၌ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။ သူ့ကိုလည်း တန်ရာတန်ကြေးပေးထားသောကြောင့် ရေသာမခိုချင်။ သူ့နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ရမည်။



"ရပါတယ် မရွှေစင်ရယ်၊ တခြားသူတွေက ကိုယ့်အလုပ်ကိုလုပ်နေကြပြီး ကျုပ်ကအလကားထိုင်နေလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်မနေတတ်ပါဘူးဗျာ"

"ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ အဲဒါဆိုလည်း ပန်းပင်တွေပဲရေလောင်းချည်တော့၊ ပင်ပင် ပန်းပန်းတော့မလုပ်နဲ့နော်"

ဒေါ်ရွှေစင်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ရေပိုက်ခေါင်း ခလုတ်ကိုဖွင့်ကာ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေလိုက်၏။ မြဲကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှ သည်။ ခန့်မှန်းချေ ပေနှစ်ရာပတ်လည်ခန့်ရှိမည်။ သုံးထပ်တိုက်ကြီးမှာ ကြီးမား ခန့်ထည်လှသည်။ ခြံထဲစိုက်ထားသော ပန်းများမှာ အမျိုးအစားစုံလင်လှသည်။ နှင်းဆီ၊စံပယ်၊ရွက်လှ၊ဒေလီယာ။ သူမမြင်ဖူးသော ပန်းပင်များရှိသေးသည်။ အုတ်တံတိုင်းနားကပ်ကာ ပန်းအိုးလေးများဖြင့် ချိတ်ဆွဲစိုက်ထားသော သစ်ခွ ပန်းများမှာလည်း အရောင်အသွေးအမျိုးအစားစုံလင်လှသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စား သော ပန်းတစ်မျိုးရှိသေးသည်။ ပန်းပွင့်လေးမှာ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဂါဝန်ဝတ်မိန်းမပျိုလေးကနေသည့်ဟန်ပင်။ မာလီကိုပန်းနာမည်မေးကြည့်သော အခါ Dancing Lady(ကနေသော မိန်းကလေး) ပန်းဟု သိရသည်။

ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့်ကားလမ်းကို ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည်မှအပ နိုင်ငံ ခြားမြက်များကိုခြံအပြည့်စိုက်ထားသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ စားပွဲ၊ ထိုင်ခုံများကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။ ခြံ၏တောင်ဘက် အုတ်တံတိုင်းနားကပ်ကာ စံတိတ်စင်တစ်ခုဆောက်ထား၏။ စံတိတ်စင်ပေါ်၌ တူရိယာပစ္စည်းများ ခင်း ကျင်းထားသည်။ ကတ္တီပါပိတ်ကားထက်၌ ရွှေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးများဖြင့်ပုံ ဖော်ထားသည့် စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဦးချမ်းသာ+ဒေါ်ရွှေစင်တို့၏ မင်္ဂလာနှစ်(၅၀)မြောက် နှစ်ပတ်လည် 'ရွှေရတု' အခမ်းအနား"

ဒီနေ့သည် ဦးချမ်းသာ၊ဒေါ်ရွှေစင်တို့၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ရွှေရတု တိုင်လေပြီ။ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရန် စီစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးချမ်းသာ၏ကုမ္ပဏီဝန် ထမ်းများကလည်း ဝိုင်းကူကာပြင်ကြဆင်ကြနှင့် စည်ကားနေ၏။

သူ့အိမ်က ဦးချမ်းသာတို့တိုက်၏ တစ်လမ်းကျော်မှာရှိသည်။ အိမ်ဟုဆို သော်လည်း တဲသာသာပင်။ အိမ်ရှေ့မှာပင် အကြော်ကြော်ရောင်းကာ စာ ဘတ် နေရေး ဖြေရှင်းနေရသည်။ သူ့ဇနီးဖွားချစ်က အကြော်ကြော်၊ သူက စားပွဲ၊စိုး။ မြေးအကြီးမလေးနိုးလာလျှင် အကြော်ဗန်းလေးပြင်ပေးကာ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်



ရောင်းရသည်။ ဒီအကြော်တဲလေးကပင် သူတို့နှင့်ဦးချမ်းသာမိသားစု ရင်းနှီးရာ ရင်းနှီးကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မနက်ငါးနာရီထိုးလျှင် ဦးချမ်းသာက လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသည်။ လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာတိုင်း သူတို့အကြော်တဲလေးသို့ဝင်ကာ အကြော် တစ်ပွဲအပြီစားသည်။ ရေခဲနွေးတစ်အိုးကုန်အောင် သောက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ် ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ပြန်သွားတတ်၏။ ဘယ်တော့မှ အအမ်းမယူ။ သူစားသည့်အကြော်မှာ နှစ်ရာဖိုးသာရှိသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အတွက် အကြော်သွားပို့လျှင်လည်း တစ်ထောင်စနစ်ထောင်စ ပေးလေ၏။ ရင်း နှီးလာသောအခါ ကလေးတွေရဲ့ပညာရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီ တာဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။

ဦးချမ်းသာသည် မြန်မာ့ရိုးရာမုန့်များကို ကြိုက်သည်။ မုန့်ပျားသလက်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ကောက်ညှင်း၊ မုန့်ရေပါးတို့ကို သူတို့အကြော်တဲနှင့်မနီးမဝေးရှိ ဈေးသို့ အဝယ်ခိုင်းတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးလာကာ သူ၏သားမက် နှစ်ယောက်ကိုပင် ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ထဲသို့ အလုပ်သွင်းပေး၏။ ရှေးဘဝရေ စက်ဟုပင် ပြောရပေမည်။ ငွေးကြေးချမ်းသာသော်လည်း အဆင့်အတန်းမခွဲခြား သည့် ဦးချမ်းသာတို့မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာအလုပ်များရှိလျှင်လည်း သူတို့ကိုခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။

"ဗျို... ကိုသစ္စာ...ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိုရွှဲ လို့"

ကတ္တီပါ ပိတ်ကားကိုကြည့်ကာ မည်မျှအတွေးလွန်နေသည် မသိ။ ဦးချမ်းသာ အသံကြားမှ သတိဝင်လာသည်။ အရွယ်တင်နပျိုလှသော ဦးချမ်းသာ ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ ခုနှစ်ဆယ်တန်းဝင်နေသော် လည်း ငါးဆယ်ကျော်၊ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ထင်ရ၏။

"ဪ...ဆရာ"

"ရေဖိုးချိုး အဝတ်အစားလဲချည်တော့ဗျ။ ပွဲကနောက်တစ်နာရီဆို စတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဝတ်စရာအဝတ်အစားရှိရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ဆရာပေးထားတဲ့ ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီ ရှိပါ တယ်"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်"

နှုတ်ဆက်ထွက်စွာသွားသော ဦးချမ်းသာမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေ၏။ သူလည်း ရေပိုက်ခေါင်းကိုပိတ်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

\*\*\*\*\*

အခန်း - ၂

မီးရောင်စုံများဖြင့် ဦးချမ်းသာတို့ခြံမှာ လှပနေ၏။ ဧည့်သည်များလည်း တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ မြဲအပြင်၌ရပ်ထားသော ဖိမ်ခံကားများမှာ အရောင် အသွေးစုံလင်လှသည်။ ဧည့်သည်များလက်ဆောင်ယူလာကြသော ပန်းစည်း၊ ပန်းခြင်းများနှင့် တခြားအမှတ်တရပစ္စည်းများလည်း စားပွဲငါးလုံးပေါ်မှာ ပြည့်နေ ပေပြီ။

သူလည်း ဧည့်ခံရေးပိုင်း၌ မလစ်ဟင်းအောင်စီစဉ်ညွှန်ကြားနေရသည်။

"ဟဲ့ မိအေးတို့၊ မိစိန်တို့ အချို့ရည်ဗူးတွေ ပိုပြီးကြပြီလား။ နင်တို့ကလည်း နှေးလိုက်ကြတာ ပေးပေးငါ့ကို"

"ရပါတယ် အဘရဲ့၊ ကျုပ်တို့သွားပို့လိုက်ပါ့မယ်"

"နေ နေ နင်တို့သာအားကိုးနေရရင် ဒီနေ့ည ဧည့်သည်တွေ အချို့ရည် သောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး"

သူလည်းပြောပြောဆိုဆို အချို့ရည်ကဒ်ကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းကာ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

"ကြည့်ပါဦး တက်ကြွနေလိုက်တာ သူ့ပွဲကြနေတာပဲ"

စသလိုနောက်သလိုပြောလိုက်သော မိအေးစကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ သည်။ တဆက်တည်း ဖွားချစ်ကို သတိရမိသည်။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများက စားပွဲထိုးတာဝန်ယူကြပြီး သူကကြီးကြပ်ရုံသာ။ ပွဲ ကိုထိန်းနိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် လူသူရှင်းရာ စားပွဲပိုင်းတလုံး၌ ထိုင်ကာ အပန်း ဖြေနေလိုက်၏။ စင်မြင့်ထက်မှ သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စန္ဒရားသံသည် ညလေးညှင်း၌ ပြန့်လွင့်နေ၏။ စုံတွဲတေးသံရှင်နှစ်ဦး၏ သီချင်း သံသည်လည်း ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မိဘဝတ္တရား ချီးမြှင့်အပ်သောအရွယ်ပေ..

လျှောက်ပတ်တင့်တယ်ရွေးချယ်၊ မျိုးနွယ်တူဆွေ...



သုဘဒြအခါ၊ မင်္ဂလာရက်၌လေ...

စုလျားရစ်ခွေ၊ ဇောတိရသ ပတ္တမြားနိတုံရွှေ...

မင်္ဂလာစုပေါင်းကျက်သရေ ရှိကြောင်းဆုရွှေ၊ လိုရာအဖြာဖြာ

အောင်ပါစေ

တေးပြုဆရာမြို့မငြိမ်း၏ 'သက်ဝေ' သီချင်း။ သူ့အရမ်းနှစ်သက်ခဲ့သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပင်။ တီးတိုးလိုက်ဆိုမိသည်။ သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ ထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံများက မိုးလုံးဟိန်းမျှလျှံထွက်လာ၏။ စင်မြင့် ထက်သို့ အစီအစဉ်ကြေငြာသည့်မိန်းကလေးတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

"ကြွရောက်လာကြသော ဂုဏ်သရေရှိစဉ်သည်တော်များရှင့်...အစီအစဉ် အရ...မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ရွှေရတုတိုင်လေပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေဦးချမ်းသာနဲ့မေမေ ဒေါ်ရွှေစင်တို့အား သားသမီးများက မေတ္တာလက်ဆောင် စိန်ရင်ထိုး ပေးအပ် ကန်တော့မှာဖြစ်ပါတယ်...စင်မြင့်ထက်သို့ ကြွရောက်နေရာယူပေးဖို့ ဖိတ်ကြား အပ်ပါတယ်ရှင့်...."

ဦးချမ်းသာမိသားစု စင်မြင့်ထက်သို့တက်လာကြသည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ကျကျနနဝတ်ဆင်ထားသော ဦးချမ်းသာမှာ ရှိသည့်အရွက်ထက်များ စွာနုပျိုနေ၏။ ဒေါ်ရွှေစင်သည်လည်း အကောင်းဆုံးခြယ်သပြင်ဆင်ထားသော ကြောင့် နုပျိုကာ ကျက်သရေရှိလှ၏။ ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လည်ဆွဲ၊ စိန်နား ကပ်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်တို့မှာ မီးရောင်အောက်၌ တဖျတ်ဖျတ်လတ် နေ ၏။

သားသမီးများက မိဘနှစ်ပါးကို ကိန္နရီကိန္နာပုံစိန်ရင်ထိုးလေးထိုးပေးကာ ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ လက်ခုပ်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် "ယနေ့မှစ နှစ်တရာတိုင်" သီချင်းသံက ငြိမ့်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တေးသံရှင်များကလည်း တပုဒ်ပြီးတပုဒ်သီဆိုကြ၊ ဧည့်သည်များကလည်း စားကြသောက်ကြစကားပြောကြရင်း အချိန်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ သည်။ ညဆယ်နာရီ၌ ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံးပြီး ဧည့်သည်များလည်း ပြန်သွားကြသည်။ သူလည်း အိမ်အကူဝန်ထမ်းများနှင့် သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းနေလိုက်သည်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ အလုပ်ပိုင်လေ၏။





ထို့နောက် ပိအေးထည့်ပေးလိုက်သော ကြက်သားဒန်ပေါက်ဗူးများကိတ် မုန့်များကိုဆွဲကာ အိမ်ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

ညဦးဝိုင်းက ဒိမ်ခံကားမျိုးစုံဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခက်နေသော အိမ်ရှေ့လမ်း လေးသည်အခုတော့သူမဟုတ်သည့်အတိုင်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။ တပေါင်းလပြည့် နေ့ည၏ လမင်းကြီးသည် ဝိုင်းစက်လှပကာ သူ၏အလင်းရောင်များက ဝန်းကျင် တခွင်ကို ဖိတ်လျှံကျနေ၏။

လမင်းကြီးကိုမောကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးဆယ်က တပေါင်း လပြည့်နေ့လေးတနေ့ကို အမှတ်ရမိပြန်သည်။ သူ့ရင်ထဲနွေးသွားကာ ပြုံးလိုက် ပိ၏။

\* \* \* \* \*

အခန်း - ၃

သူ တဲဆီရောက်တော့ ဖယောင်းတိုင်းမီးမှိန်မှိန်အောက် ငုတ်တုပ်ထိုင်နေ သော မဖွားချစ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟင်....မဖွားချစ် အိပ်သေးဘူးလား"

"တော့် စောင့်နေတာ...တော့်မြေးတွေကတော့ သူတို့အဖိုးမုန့်တွေယူလာ မယ်ဆိုပြီး စောင့်သေးတယ်...ခုတော့ အိပ်ပျော်နေကြပြီ"

မဖွားချစ်ကဘေးနားတုံးလုံးပက်လက်အိပ်ပျော်နေသောမြေးသုံးယောက် အား ယက်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ခြင်ရမ်းပေးရင်းပြောလိုက်သည်။ သူလည်း ဒန်ပေါက်ဗူးများကို ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်ချရင်း....

"အေးကွာ...ပစ္စည်းတွေဝိုင်းသိမ်းနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ..မှိုက်ဆာ ပြီလား"

"ဆာပြီပေါ့တော်...ညနေက ထမင်းကြမ်းခဲလေးပဲစားထားတာ"

မဖွားချစ်ကို ဒန်ပေါက်တပူးလှမ်းပေးကာ....

"မဖွားချစ် ဒီနေ့ဘာနေလဲ သိလား"

"တပေါင်းလပြည့်နေ့လေ"

သူ အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး....



"ဒီနေ့က ကျုပ်တို့မင်္ဂလာနတ်ငါးဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့ဗျ...မမှတ်မိဘူးလား..."  
မဖွားချစ်က လက်ထဲမှကော်စွန်းလေးကို အသာချလိုက်ပြီး....

"အိုတော်...နေ့စဉ်စားဝတ်နေရေးလုံးပမ်းနေရတာနဲ့ ကျုပ်တို့မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တဲ့နေ့ထားလို့ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုတောင် အမှတ်ရတာမဟုတ်ဘူး..."

မဖွားချစ်စကားကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

"အေးကွာ....တို့တွေလည်း တသက်လုံးရှုန်းကန်နေရတာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အချိန်ကို မရှိခဲ့ဘူး...လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်ဆိုသလို မင်းလည်းဈေးစန်းခေါင်းပေါ်ကချရတယ်ကို မရှိဘူး...ဟော အသက်အရွယ်ရလာလို့ ဈေးစန်းလေးလည်း ခေါင်းပေါ်ကစွာရရော အပူသည်ဖြစ်ရော..."

မဖွားချစ်က စကားမဆို၊ ဒန်ပေါက်ကိုသာ တိတ်တဆိတ်စားနေ၏။

"သူဌေးတို့ နှစ်ပတ်လည်ရွှေရတုပွဲ စည်ကားချက်ကွာ လာတဲ့ဧည့်သည်တွေဆိုတာကလည်း တကယ့်ဂရိတ်တွေချည်းပဲ...အကျွေးအမွေးကလည်း တကယ့်အလှူပယ်....သူဌေးကတော်ကိုဆင်ပေးထားတဲ့ စိန်တွေဆို ညွှတ်နေတာပဲ...ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေဆိုတော့လည်း သားသမီးတွေက လက်ဆောင်ပေးတာတောင် စိန်ရင်ထိုး...ငါတစ်သက်လုံး ကုန်းရှုန်းရှာပေမယ့် မင်းကိုစိန်ခြယ်နားကပ်လေးတောင်ဆင်မပေးနိုင်ဘူး...ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်"

"အမယ်လေးကိုသစ္စာရယ် ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့...ဒီမယ် ကျုပ်ပြောပြမယ်...တော် ကျုပ်တို့သားအမိတတွေကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ သမာအာဇီဝကျကျရှာကျွေးခဲ့တယ်...လင့်ဝတ္တရား၊ မိဘဝတ္တရား ကျေပွန်ခဲ့တယ်၊ အရက်မသောက်ဘူး၊ ဖဲမရိုက်ဘူး၊ မိန်းမမရွပ်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာမပျက်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်ကအဲဒီအရည်အချင်းတွေကို တော်ဆင်ပေးချင်တဲ့ စိန်တွေ ရွှေတွေထက် ပိုတန်ဖိုးထားတယ်တော့ သိရဲ့လား"

မဖွားချစ်စကားကြောင့် သူ့ပြုံးမိသည်။ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုကြည့်မိသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သူနှင့်ယူပြီးချိန်ကတည်းက မိဘဆင်ပေးလိုက်သည့် နားကပ်နှစ်ဖက်ကို ရောင်းချခဲ့သည်မှာ အခုချိန်ထိပြန်မဝတ်နိုင်သေး။ အစကတော့ နားပေါက်ပိတ်မှာစိုး၍ ပြောင်းဖူးဖက်ကိုလိပ်ပြီး ထိုးထားသေး၏။ နောက်ပိုင်း ဝယ်နိုင်မည့်အရိပ်အယောင်မတွေ့ရ၍ ပစ်ထားလိုက်တော့သည်။ အခုချိန်မှာတော့ မဖွားချစ်နားပေါက် ပိတ်နေပေရောမည်။



"နောက်ပြီး ကျုပ်တို့တွေဆင်းရဲပေမယ့် ပျော်ရွှင်စရာမိသားစုလေး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ တော်ကလည်း လင့်ဝတ္တရားကျေခဲ့သလို ကျုပ်ဘက်ကလည်း မယားဝတ္တရားကျေပွန်အောင် နေခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့တွေ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝမ်းမကွဲကြဖူးဘူး၊ ရန်မဖြစ်ခဲ့ကြဘူး၊ ကျုပ်တို့တွေသတိမထားမိကြပေမယ့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတုအဆက်ဆက်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီလေ၊ တကယ်လိုအပ်တာ စိန်တွေရွှေတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်မြဲတဲ့မေတ္တာတရားတွေပါ"

သူရင်ထဲ ကြည်နူးသွားသည်။ ဇနီးသည်၏ ပါးရေနှားရေတွန့်နေသော မျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ငါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ရွှေရတုနေ့လေး၊ မေတ္တာတရားတွေ ထုံးမွှန်းနေတဲ့ ရွှေရတုနေ့လေးပေါ့၊ ဒီလိုကျတော့လည်း မင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြန်ရော ဟားဟား ဟား"

"တော်ကြီးနော် ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ ၊ ဘာလဲသူငယ်ပြန်နေပြီလား"

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားသော မဖွားချစ်၏နှုတ်ခမ်း ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်ကို ဖယောင်းတိုင်မီးမှိန်မှိန်၌ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရလေသည်။

ညီကျော်(တန့်ဆည်)



ကိုထိုက်(သင်ပန်းကုန်း)

## အပြုံးများ၏ ရာဇဝင်

"ဟုး :: :: မိုးကလည်း ကောင်းချက်"

ကိုအောင်သည် တစ်ယောက်တည်း ညည်းငြူနေသည်။ အလုပ်ပျက်တာများနေ၏။ မိုးကဆက်တိုက်ရွာနေသည်မှာ လေးငါးရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ နဂိုတည်းကပင် လုပ်ငန်းပါးနေသောကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူက မကြည်ချင်။ သည်နေ့တော့ နေပွင့်လာ၏။ ရှိသည့် အလုပ်လေးများ လက်စသပ်ရန် ဆိုင်တံခါးဖွင့်၍ ဆိုင်ခင်းလိုက်သည်။ သူလုပ်သည့် ဆိုင်ကယ် ဆေးမှုတ်လုပ်ငန်းကလည်း နေပူမှ ဖြစ်သည်ကိုး။

ဆိုင်ခင်းနေစဉ်မှာပင် ပျက်နာချင်းဆိုင်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဦးဘသိန်းက အပြုံးဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးဘသိန်း၏ အပြုံးသည် အလွန် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။ အေးချမ်းသည်ဟု ကိုအောင်ထင်မိသည်။ ဆိုင်ချင်းကပ်ရပ်မှ ကိုရွှေသာကော၏ အပြုံးကိုဖြင့် သူမနှစ်မြို့ပေ။ အကြောင်းမှာ ကိုအောင်လုပ်ငန်းသုံးသည့် ဆေးပစ္စည်းများကို ကိုရွှေသာကောက အဟောင်းပေး အသစ်ယူ အကြွေးစနစ်ဖြင့် ရောင်းပေး၏။ ကိုရွှေသာကော၏ အပြုံးမှာ အကြွေးတောင်းသည့် အပြုံးဟု သူထင်သည်။ ကြွေးရှင်၏ အပြုံးအား မည်သူက ကြိုက်မည်နည်း.....။

\*\*\*\*\*



ကိုအောင်မှာ သည်ရပ်ကွက်သို့ ဆိုင်လာဖွင့်သည်မှာ သိပ်မကြာသေး။  
 ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေး၏။ ဆိုင်ရှင် မိသားစုနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်  
 တစ်ခုပင်ရှိခဲ့သည်။ ယခင်က သည်ရပ်ကွက်သို့ ရောက်ဖူး၏။ မိန်းလမ်းမကြီး  
 ဖြစ်သော်လည်း လမ်းကမကောင်း။ ယခုတော့ တိုးတက်လာမှန်နှင့်အတူ လမ်း  
 ကြီးမှာ တစ်နေကုန် လူပြတ်သည် ဟူ၍မရှိတော့ပါ။ သူ့ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ၊  
 ဆိုင်ချင်းကပ်ရပ်မှ ကိုရွှေသာကောက သူ၏ ကုန်မာဆိုင်တွင် ကိုအောင် လိုအပ်  
 သည့် ပစ္စည်းများ စာရင်းတောင်းကာ တင်ရောင်းတော့သည်။

ကိုအောင်မှာက တပည့်မရှိ၊ သူ့ဆရာ သူတပည့်ပင်။ အချိန်ကုန် လူသက်  
 သာသောကြောင့် ကိုရွှေသာကော ဆိုင်မှပင် ဝယ်ယူဖြစ်၏။ သည်အချက်ကို  
 ကိုရွှေသာကောကလည်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ရောင်းဈေးအား  
 အနည်းငယ်တင်သည် ဆိုရုံလေးပိုတင်ကာ အကြွေးရောင်းပေး၏။ မည်သို့ပင်  
 ဖြစ်ဖြစ် ကိုရွှေသာကောကဖြင့် တွေ့တိုင်း သူ့အားပြုံးပြုံးမြဲဖြစ်သည်။ ကိုအောင်  
 ကလည်း ပြန်လည်ပြုံးပြုံးမြဲပင်။

\*\*\*\*\*

"ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြန်လာပြီ ၊ ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြန်လာပြီ"

သည်လိုက တစ်မျိုး

"မာန်ရှင်း ရန်ရှင်း ညီအစ်ကို တို့ရွာမှာ ညအိပ်မယ်တဲ့ဟေ့.....ဟေ"

သည်လိုမျိုးကတစ်ဖုံ

"ရွှေလင်ဝန်းနဲ့ အချင်းဆေး မင်း မွေးတဲ့သမီး ၊ ရွှေလင်ဝန်းနဲ့ အချင်းဆေး  
 မင်း မွေးတဲ့သမီး"

ထိုသည်ကလည်း တစ်သွယ်

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဦးဘသိန်းသည် ဟိုတစ်ချိန်က နာမည်ကြီး အသံဇာတ်  
 လမ်းများအား တစ်နေကုန်ဖွင့်၍ အေးအေးလူလူပင်။ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်  
 ဖော်ရွေစွာ ပြုံးရွှင်နေတတ်၏။ သူ၏ ဆိုင်ရှေ့တွင်လည်း ကွမ်းလာဝယ်၁၁ည့်  
 သူများ စီးလာသည့် ဆိုင်ကယ်များမှာ အချိန်ပြည့် လေးငါးစီး ရှိနေတတ်သလို၊  
 ကွမ်းယာဆိုင်မှာ အများသူငါကဲ့သို့ မြောင်းကျော်ကျူးဆိုင် မဟုတ်ပေ။ မြေး ၊  
 အတွင်း ခြံစည်ရိုးနှင့်အညီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်၏။



ကိုအောင်၏ တစ်အိမ်ကျော်မှ ကွက်စိပ်မျိုးနှင့်လည်း နေလာကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ တော်တော်ခင်မင်ကြဟန်ရှိသည်။ ကွက်စိပ်မျိုးတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်မှာ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ နေ့စဉ် အဝင်အထွက်မပျက် ရှိနေ၏။ ထိုသား အဖ တို့သည်လည်း ကိုအောင်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံတိုင်း ပြုံးပြတတ်ကြသည်။

\* \* \* \* \*

ကိုအောင်၏ ဆိုင်ရှင် မိသားစုမှာ အိမ်ထောင်စု လေးစုရှိ၏။ အိမ်ရှင် အဖိုးနှင့် အဖွားမှာ မျိုးရိုးရှိသည်လား မပြောတတ်ပေ။ သူတို့၏ သားသမီးများ မွေးထားကြ သည်က သုံးခါမွေး လေးယောက်၊ လေးခါမွေး ငါးယောက် အမွှာပူးများ ဖြစ်တော့ သည်။ အိမ်ပိုင်းက နှစ်ပိုင်းတွဲ မို့သာ တော်သေး၏။

"ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ . . ."

နံနက်မိုးမလင်းခင် လေးနာရီခန့်ကပင် ရှေးလူကြီးလည်းဖြစ် အသက် (၇၀)ကျော်ပြီဖြစ်သည့် အိမ်ရှင် အဖိုးသည် ခုနှစ်သံချီ၊ ရှစ်သံချီဖြင့် ခုနှစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား ဘုရားစာရွတ် အမျှအတန်း ဝေတော့၏။

"ဟဲ့ ဟိုကလေးမတွေ ထကြ လုပ်ကြ ရေမိုးချိုး သနပ်ခါး မြန်မြန်လူးကြ"

"ဟဲ့ ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ကွာ ကျောင်းသွားရတော့မှာကို ဆော့နေ ကြတယ် ရေမြန်မြန် ချိုးကြပါဟဲ့ အမေကြီးက နေရာတကာ လိုက်ပြောနေရတယ် မောလိုက်တာဟယ်"

ထိုသို့ အိမ်ရှင်အဖွား၏ မြေးများကို အော်ငေါက်နေသံများက ကိုအောင်တို့ မိသားစုအတွက် နာရီသံပတ်ပေးသံပင်။ ညရောက်တော့လည်း အဖိုးအဖွားတို့၏ သားများ အရက်မူး၍ ရန်ဖြစ်သံ၊ လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်ဆဲဆိုသံများက သန်း ခေါင်ညဉ့်နက် မရှောင်ကြားရပြန်၏။ သို့သော် ကိုအောင်နှင့် ဆုံကြတိုင်း ပြုံးပြ ကြသည်။ ကိုအောင်လည်း မဲ့ပြ၍ မသင့်တော်၊ ပြန်လည် ပြုံးပြရပြန်၏။

\* \* \* \* \*



"ကိုအောင်ရေ မင်းတော့မသိဘူးကွာ ငါတော့ အတော်စိတ်ညစ်တယ်"

"ဘာလို့လဲ သာကောရ"

"အိုး ငါ့ကောင်ရာ မင့်အိမ်ရှင်တွေက မိုးလင်းမိုးချုပ် အော်ဟစ်၊ ဟိုကွမ်း ဆိုင်က မောင်ဘသိန်းကလည်း တစ်နေ့ကုန် ဇာတ်လမ်းတွေဖွင့် နေတိုင်း ဒါတွေ ကြီးပဲ၊ ငါ့မယ် နေ့ခင်းတောင် ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူး"

ကိုရွှေသာကောက ကိုအောင်အလုပ်လုပ်နေသည့်အနားသို့ လာကာပြော နေတော့သည်။ ကိုအောင်မှာလည်း မကောင်းတတ်၍ ပြန်ပြောရ၏။

"ဪ ခါးလား၊ သူတို့က ရပ်ကွက်အခံတွေပျ၊ သူတို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ တောင် ဘာမှ မပြောကြတာ၊ ကျုပ်တို့ သွားပြောရင် အရှုံးဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် တို့က အခုမှ ပြောင်းလာကြတော့ ကျင့်သားမရသေးလို့ပါ။ ကြာရင် ဖြစ်သွားပါ လိမ့်မယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး စားထိုးမခံချင်ပါနဲ့လေ၊ ဒီဘက်ရပ်ကွက် တွေက ဒီလိုလူတွေကြီးပဲဗျ၊ အားလုံးတော့ မပါဘူးပေါ့"

ကိုရွှေသာကောလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူ၏ ဆိုင်အတွင်း ဝင်သွားတော့သည်။

\* \* \* \* \*

နေ့လည် ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ ကိုအောင်သည် ခံတွင်းချဉ်လာသည်။ ဝယ်ထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်က ကုန်နေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ကပ်ရပ်မှ စတိုးဆိုင်ကလည်း ပိတ်ထားသည်။ ရွာပြန်ကာ ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်ကြ သည်ဆို၏။ သည်နေ့တော့ ဦးဘသိန်း ကွမ်းဆိုင်မှ ရွာဘီ နှစ်ရာဖိုးလောက် ဝယ် သောက်ရတော့မည်။ ကိုအောင် ကာလမ်းကိုကူး၍ ဦးဘသိန်း ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။

"ဦးလေးရေ ရွာဘီ နှစ်ရာဖိုးလောက်"

ဦးဘသိန်းအား မမြင်၍ အသံမြှင့်ကာ အော်လိုက်သည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင် ဇာတ်လမ်းကို ဘောက်စ်များဖြင့်ဖွင့်ထားသောကြောင့် မကြားမှာစိုး၍ ခပ်ကျယ် ကျယ် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။



"အေး အေး ငါ့တူရေ ဆေးလိပ် ဘူးထဲကသာ နှိုက်လိုက်တော့၊ ပိုက်ဆံ ဒီလာပေးလှည့် ၊ ဦးလေးက အထဲမှာ ငါ့တူရေ"

ကွမ်းယာဆိုင် နောက်ဘက်မှ ဦးဘသိန်း၏ အသံချို့ချို့ ထွက်လာ၏။ ဆေးလိပ်ထုတ် မီးညှိကာ ဆိုင်နောက်သို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ကိုအောင် အံ့သြသွား၏။ ဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ မိသားစု ကုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လက်တောက်ခုံ ဝိုင်းအား တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အပေါ်တွင် အပူခံပိုက်စိမ်း မိုးကာတို့ဖြင့် ကျကျနန မိုးထားသေး၏။ လက်တောက်ခုံတွင် ဦးဘသိန်း၊ ကွက်စိပ်မှူးသားအဖနှင့် အခြားသူတစ်ယောက်တို့ ကစားနေကြသည်။

သူတို့၏ လက်များထဲမှာ ကိုင်ထား ကြသည်က ဖဲချပ်များ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုဖဲချပ်များတွင် ပါရှိသည့် ဂဏန်းစဉ်အတိုင်း ဆော့ကစားကြခြင်းပင်။ နံပါတ်မပါသည့် ဂျက်မှာ တစ်ဆယ့်တစ်၊ ကွင်းမှာ တစ်ဆယ့်နှစ်၊ ကင်းမှာ တစ်ဆယ့်သုံးဖြစ်၏။ သူတို့ ကစားပုံမှာ တစ်ယောက်ယောက်၏ ဖဲချပ်ပါ ဂဏန်းများကုန်အောင်ထိုး၍ ဂိမ်းသောအခါတစ်ယောက်စီကိုင်ထားသည့်ဖဲတစ်ဆယ့်သုံးချပ်ကို ရာရှင်ခွဲ ကစားနည်းဖြစ်သည်။ ရာရှင်ခွဲ ကစားနည်းကို ဖဲကစားဖူးသူတိုင်း သိကြပေလိမ့်မည်။

\* \* \* \* \*

"ဦးလေးရော နှစ်ရာ"

"ဪ ဘျော် အေးအေးငါ့တူရေ ဒီရက်ပိုင်း မိုးရွာတော့ လူသိပ်မလာတာနဲ့ အိမ်ဖြည့်ပေးနေတာကွ၊ ငါ့တူဝါသနာပါရင် ဦးလေး ဖယ်ပေးမယ်လေ ဆော့မလား"

ဦးဘသိန်းသည် ကိုအောင်လှမ်းပေးသည့် ငွေနှစ်ရာအား ယူရင်းမှ မဲဆွယ်ရှင်းပြနေသေး၏။

"ဟာ တော်ပါပြီ ဦးလေးရေ ကျွန်တော်က ဆော့တော့ ဆော့တတ်တယ် သိပ်မကျွမ်းလို့ ပါ ခင်ဗျ"





ကိုအောင်လည်း ဆေးလိပ်ဖိုးပေးကာ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်မှာ ဦးဘသိန်းသည် ထိုလက်တောက်ခုံ ဖဲပိုင်းဖြင့် အကောက်ယူ၍ လုပ်စားလာသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ကိုအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကာဘာများကို ကော်ပတ်တိုက်စားနေလျက်မှ တွေးနေမိသည်။ အမြဲတစေ ပတ်ဝန်းကျင်အား ဖော်ရွေလိုက်လဲ့စွာ ပြီးပြ၍ ခေတ်ဟောင်း အသံဇာတ်လမ်းများ အချိန်ပြည့်ဖွင့်ထားတတ်သည့် ဦးဘသိန်း အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ကိုအောင်သည် တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း ပြူးနေလျက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ အချိန်တိုင်း ပြူးနေနိုင်အောင် ကြိုးစာရမည်ဟု .....။

ကိုထိုက်(သင်ပန်းကုန်း)



# ငါးချွဲ

ဈေးတန်းထဲမှာ မလေးနွယ်၏အော်သံကညစ်စီနေသည်။ ထိုသို့မှမအော်နိုင်လျှင်လည်း ဈေးရောင်းကောင်းမည် မဟုတ်။ ဘယ်အလုပ်မဆို အားအင်စိုက်ထုတ်မှသာ အမြတ်ရနိုင်သည်။ ရေသာခို၍နေရင် အမြတ်ရသူမရှိချေ။ ယခုလည်း မလေးနွယ်အာပြအောင်အော်နေရ၏။ တခြားဈေးသည်တွေ အသံကို လွှမ်းမိုးအောင်အော်ရသည်။

"ရေချိုငါးတွေနော်၊ ရေချိုငါးတွေ၊ လတ်သလားမမေးနဲ့၊ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ချွဲနေရောပဲ"

ငါးတွေ လတ်ဆတ်ကြောင်း ကြော်ငြာပြီးသည်နှင့် ချက်နည်းလေးပါ အစစ်ပြောပြန်သေး၏။

"ငါးစုတွေနော်၊ ရဲယိုရွက်လေးနဲ့ စင်းကောသာချက်၊ ထမင်းလည်းစားပြန်မှာ"

ပါးစပ်ကလည်းအော်ရင်း လက်ကလည်းချိန်ခွင်ကိုကိုင်ပြီး ဝယ်သူကိုချိန်ကွယ်ပေးရပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ ငါးကိုအပြီးကိုင်ပေးပါဆိုသူနှင့်တွေ့လျှင်လည်း ငါးကိုအဆင်သင့်ချက်ရန်နီးပါးလုပ်ပေးရသည်။

"နေမကောင်းသူရှိလို့သာ ဒီငါးကိုချက်ရတာ အစ်မရေ၊ ငါးကချွဲတော့ ချွဲဟာပျောက်အောင်လုပ်ရတာ စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ"



"အစ်မကလည်းမအားလို့ပါ။ အားရင်ငါးကို အပြီးကိုင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ငါးက ချွဲတာပျောက်အောင်မန်းကျည်းသီးအမှည့်နဲ့ဆေး၊ ဆားနဲ့နာနာနယ်ဆေးလည်းရတယ်။ အစ်မတို့ကတော့ သရက်သီးဆားရည်စိမ်အရည်လေးနဲ့ဆေးတာပဲ။ ချွဲဖို့နေနေသာကြမ်းထော်သွားရောပဲ"

တကယ်ဆိုလျှင် ချွဲသည့်အရာဆို ဘယ်အရာမှမလေးနွယ်မကြိုက်ပေ။ ချွဲသည့်အရာတိုင်းကို ရွံတတ်သည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသမီးနှစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း ခင်ပွန်းကိုပင်မချွဲခဲ့။ ချစ်သူရည်းစားဘဝတုန်းကလည်းမချွဲခဲ့ပေ။ သားသမီးများက ပွတ်သပ်၍ကပ်ချွဲသည်ကိုလည်း မလေးနွယ် မကြိုက်ချေ။

"ငါးစု၊ ငါးရုံ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးရှဉ့်တွေနော်၊ ငါးတွေကလတ်မှလတ်၊ ချွဲပေမယ့် စားကောင်းတယ်နော်၊ အရသာကိုချို့ပြီး လေးနေတာပဲ"

ချွဲသည်ကိုမကြိုက်သော်လည်း ယခုလို မလေးနွယ် မာန်တင်းကာအော်နေရသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ပင်လယ်ငါးတွေကိုသာ မလေးနွယ်ရောင်းခဲ့၏။ အရင်းငွေနည်းသလို အမြတ်ကလည်း ပုံမှန်ပင်။ ရေချိုငါးမှာ အရင်းငွေများသလို အမြတ်ကလည်း ပိုများသည်။ ချွဲသည်မှန်သော်လည်း မဖြစ်မနေ ရေချိုငါးရောင်းရသည့် အကြောင်းရင်းကရှိခဲ့သည်။

=====

မလေးနွယ်မှာသားတစ်ယောက်နှင့်သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သားကငါးတန်းကျောင်းသားဖြစ်သလိုသမီးကလည်းကုံးတန်းကျောင်းသူပင်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုထွန်းက ပန်းရန်အလုပ်လုပ်၏။ မလေးနွယ်က ဈေးထဲမှာ ငါးစိမ်းရောင်းသည်။ ကိုထွန်း၏ လုပ်အားခက တစ်ရက်လျှင် ခုနှစ်ထောင်ရ၏။ မလေးနွယ်ရသည့်အမြတ်ငွေက ပုံမှန်မရှိ။ အများဆုံးမြတ်မှသုံးထောင်၊ လေးထောင်။

မလေးနွယ်တို့၏ နီးမောင်နှံရသည့် ဝင်ငွေကတစ်ရက်လျှင်ပျမ်းမျှ တစ်သောင်း၊ နေထိုင်မကောင်း၍နားရသည့်အခါမျိုးကရှိသေး၏။ မလေးနွယ်တို့၏ တစ်ရက်စာဝမ်းစားစားရိတ်ကမနည်းချေ။ ဆန်ဖိုးကတစ်ထောင်၊ ဟင်းလျာ၊ ငါးပီရည်ချက်၊ တို့စရာက ချွဲတာသုံးစွဲလျှင် အနည်းဆုံးသုံးထောင်ကျပ်၊ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်မှန်ဖိုးကမြောက်ရာ။ အသုံးစားရိတ်ကပုံမှန်ရယ်မဟုတ်။ တစ်ခါ



တစ်လေ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ပင်ပန်းသည်ဟု အကြောင်းပြု၍ အရက်သောက်သည့် အရက် ဖိုးလည်းရှိသေးသည်။ ပျမ်းမျှတွက်မည်ဆိုလျှင် တစ်ရက်ကုန်ကျငွေ ငါးထောင်၊ ကျန်သည့်ငွေက တစ်ရက်ငါးထောင်၊ တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲ၊ အကုန်လုံးစုမိရန်မလွယ်။

အဝတ်အစား၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးအသုံးစားရိတ်က ရှိသေး၏။ စုမိသလောက် ငွေကို မလေးနွယ်ကအပွန်းပဲ့မခံ။ စိတ်ထဲရည်မှန်းထားသည်က သစ်ပျောနှင့်ထရံက။ တောင်ထန်းမိုးအိမ်လေးကို သွပ်မိုးမည်။ နွေရာသီရောက်လျှင် သားဖြစ်သူကိုရှင်ပြုပေးချင်သည်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

"အမေ"

"ပြောလေ သမီး"

"သမီးကို ကျူရှင်ထားပေးပါလားအမေ"

"ဟင်၊ သမီး စာမလိုက်နိုင်ဘူးလား"

"အင်္ဂလိပ်လိုတွေပဲ သင်ရတော့တာ အမေ၊ သမီးသိပ်နားမလည်လို့ပါ။ထားပေးပါနော်"

သမီးဖြစ်သူက မလေးနွယ်၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုမိမိ ချွဲနွဲပြောနေသည်။ 'လာပြီးပွတ်သပ်ချွဲမနေနဲ့'ဟုပြောချင်သော်လည်း မလေးနွယ်နှုတ်ဖျားကထွက်လာသည်က 'အေးပါသမီးရယ်၊ထားပေးမှာပေါ့'ဟု၍ပင်ဖြစ်၏။ သမီး၏ ပညာရေးအတွက်ဖြစ်၍ မလေးနွယ် ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ချွဲနွဲသည့်သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်၍ သက်မဟောကိုသာအခါခါမှတ်ထုတ်နေမိ၏။ အပွန်းပဲ့မခံနိုင်သည့်စုထားသောငွေထဲမှ အရင်းငွေ ထပ်ထုတ်၍ အမြတ်ငွေပိုရရန် ရေချိုငါးရောင်းရတော့သည်။

=====

ရေချိုငါးရောင်းမှပင် မလေးနွယ်၏ အမြတ်ငွေက တစ်နေ့ငါးထောင်ကျော်ဖြစ်လာသည်။ ငါးဒိုင်မှာ ပိသောဈေးနှုန်းဆိုလျှင် ယူဈေးကလျော့၏။ ကတ္တားနှင့်ချိန်သည့်အတွက် ချိန်ခွင်နှင့်လက်လီပြန်ရောင်းသောအခါ အလေးချိန်အပို



ထွက်ပြန်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုထွန်း၏ လုပ်အားခနှင့်ပင် တန်းတူနီးပါးဖြစ်  
နေပြီ။ ယခင်ကတည်းက မချွဲတတ်သည့် မလေးနွယ်။ ငါးဈေးတန်းမှာ အသံ  
ကျယ်သလိုပင် ရပ်ကွက်ထဲတွင်လည်း အသံကျယ်လာသည်။

"ဟဲ့ မိဆွေ၊ ဘယ်သွားမလို့တုန်း"

"ကျူရှင်ကိုသွားမှာ အစ်မ၊ သမီးလေးကို သွားကြိုမလို့လေ"

"အိုအေ၊ ညည်းတို့မှာလည်း အဲ့အလုပ်က တစ်လုပ်၊ သားသမီးဆိုတာအလို  
လိုက်တိုင်း မကောင်းဘူးအေ့၊ အရွယ်လည်းရောက်နေပြီပဲ"

"အင်းပါ အစ်မရယ်"

မလေးနွယ်က မိဆွေကို ဆရာလုပ်ရင်း အိမ်ကိုဆက်လျှောက်လာ၏။  
'ဒင်းတို့များ၊ စိတ်ကိုပျော့ညှိလွန်းတယ်၊ ချွဲပျစ်ပြောရင် အဟုတ်မှတ်နေတော့  
တာပဲ'ဟုစိတ်ထဲမှ တစ်ယောက်တည်းပြောလိုက်သေးသည်။ အိမ်ရောက်သည်  
နှင့် မလေးနွယ်ကကျောင်းမှရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သော သားကိုမေး၏။

"သား၊ မင်းအဖေမရောက်သေးဘူးလား"

"မရောက်သေးဘူး အဖေ"

"အင်း၊ ငါးနာရီပဲရှိသေးတာကိုး"

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှအမြတ်ငွေအချို့ကို မလေးနွယ် သိမ်းလိုက်သည်။ ညနေစာ  
ထမင်းဟင်းချက်ရန်ပြင်ဆင်ရ၏။ မီးမွှေး၊ ထမင်းအိုးတင်ပြီးသည်နှင့်ဟင်းလျာ  
ကိုင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့မှ သမီးဖြစ်သူ၏ အသံသည် မလေးနွယ်နားထဲသို့ ဝင်  
ရောက်လာသည်။

"အဖေ ပြန်ရောက်ပြီလား မောင်လေး"

"ရောက်ပြီ မမ"

"အဖေရေ၊ ဘာဟင်းတွေချက်မှာလဲ"

"ငါးရုံ"

"ဟွန်း၊ ဒီဟင်းပဲလား၊ အသားဟင်းလေးတစ်ခါလောက်ချက်ကျွေးပါလား  
အဖေရယ်"

"ဘာ၊ ဘာအသားဟင်းလဲ၊ ဈေးကြီးတဲ့ငါးတွေနေ့တိုင်းစားရတာတောင်ကိုး  
များနေသေးတယ်၊ ဒါတောင် ငါရောင်းလို့ရတဲ့ အမြတ်ထဲကကျန်လို့စားရတာ၊  
ဒီချွဲတဲ့ငါးတွေလည်း ငါကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခြားဟာလည်းငွေကုန်ခံမဝယ်



နိုင်ဘူး။ နင်တို့အခုလိုနေရအောင် ငါ အပင်ပန်းခံရှာကျွေးနေတာလည်းသိတတ်  
ဦး"

ပါးစပ်ကအော်ပြောသလို စဉ်းနှိုးတုံးပေါ်ကစားသံတဒေါက်ဒေါက်ကလည်း  
ကျယ်လောင်လှသည်။ ဘယ်တုန်းကမှချောမပြောတတ်သလိုအသံပိုကျယ်လာ  
သည့် မလေးနွယ်ကို သမီးဖြစ်သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။ မလေးနွယ်က  
ခုတ်ထစ်ပြီး သားငါးတွေကို သရက်သီးဆားရေစိမ်ရည်နှင့်ဆေးပစ်လိုက်သည်။  
ထို့နောက်ဆား ဆနွင်း၊ အချိုမှုန့်နယ်ထားလိုက်ပြီးဆူပွက် နေသည့်ထမင်းအိုး  
ကိုမွှေလိုက်၏။ ဆန်အနေ အထားအလောတော်ဖြစ်သည့်အခါ ထမင်းရည်ငဲ့  
လိုက်သည်။ မီးကိုအနည်းငယ်လျော့ပြီး ထမင်းအိုးနှပ်ထားလိုက်၏။

=====

"ပန်းနွယ်ကစိမ်း...တမင်စိမ်းတယ်....စုံနဲ့သာမြိုင်.....ရှာပုံဖွင့်ပါလို့.....  
ရင်နှင့်အောင် ချစ်ရှာလွန်းသူ....."

သီချင်းသံက မလေးနွယ်၏ နားထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။ ဒီသီချင်းက  
မလေးနွယ်နှင့် မစိမ်းတော့ပေ။ ရင်းနှီးနေကျသီချင်းဖြစ်၏။ သီချင်းသံကြားက  
တည်းက မလေးနွယ်၏ သွေးတွေဆူပွက်လာသည်။ ရင်ထဲကနလုံးခုန်သံက  
တဒုန်းဒုန်းမြည်လာသလို ဒေါသတွေလည်းအလိပ်လိုက်တက်လာခဲ့၏။ ထမိ  
တိုတိုပြင်ဝတ်ကာအိမ်ရှေ့သို့ဒေါ်နှင့်မောနှင့်ထွက်ခဲ့သည်။ မလေးနွယ်၏သားနှင့်  
သမီးမှာ ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် မလေးနွယ်ကိုငေးကြည့်လျက်။

"ရေမြေဆုံးစေတော့....လှကမုန်းနွယ်ချစ်သက်ဦးရယ်....."

"ကိုထွန်း၊ အဲ့ဒါ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ သားသမီးတွေပဲအရွယ်  
ရောက်နေပြီ၊ ရှင် မရှက်ဘူးလား၊ အလုပ်လေးနည်းနည်းအဆင်ပြေတာနဲ့ ရှင်  
အချိုးကမပြေတော့ပါလား..ဟင်"

"လေးနွယ်ရယ်...ဒီနေ့...ဒီနေ့..အေ့...အေ့"

"တောက်၊ ရှင်ကတော့"

"စိတ်လျော့ပါမိန်းမရယ်...ဟော့ဒီမှာကြည့်၊ ဟော့ဒီမှာ၊ ကန်ထရိုက်ဆရာက  
လေ အလုပ်ရက်မပျက်ဘဲ ဆင်းလို့တဲ့ အပိုငွေငါးထောင်ဆုချတဲ့အပြင်ပြုရ  
လိုက်တာ...ပြုရလိုက်တာ"



"ပြုစုတိုင်းရှင်ကသောက်စရာလား"

"မိန်းမရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို ဟောဒီကယောက်ျားက ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ အခုလိုကြုံတုန်းသောက်တာလေးပဲရှိ တာပါ...နော်..နော်လို့"

"ဖယ်စမ်းပါတော်၊ အဲလိုချောနေတဲ့အဖွဲ့တာကို ကျုပ်အမြင်ကတ်လွန်းလို့"

မလေးနွယ်၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည့်ကိုထွန်း၏ လက်ကိုပုတ်ထုတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကိုထွန်း၏လုပ်အားခငွေကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေဆောင့်နင်းကာ ဟင်းအိုတည်ရန်မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့၏။ လက်ထဲပါလာသည့်ငွေကို ရေတွက်ရင်း မလေးနွယ် ပြုံးနေတော့သည်။ အိမ်ရှေ့မှာတော့ ကိုထွန်းတို့ သား အဖသုံးယောက်ရယ် သံကယုံ့လွင့်လျက်။ ထိုညက ထမင်းစားရသည်မှာ မလေး နွယ်အတွက် အရသာရှိလှ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်ဈေးထဲ၌မလေးနွယ်၏အသံ မှာ ပို၍ပင်ကျယ်လောင်နေတော့သည်။

"ငါးတွေကလတ်မှလတ်၊ ခွဲပေမယ့်စားကောင်းတယ်နော်၊ အရသာကိုချို့ပြီး လေးနေတာပဲ"

မေတ္တာမိုးနှင်း(ပဲခူး)



# အချစ်၏ ပဉ္စလင်္ကာ

{၁}

နံနက်ခင်း၏ နေအလင်းရောင်က မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် ခိုင်မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲ စူးခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ခိုင် လန့်နိုးကာ ထထိုင် မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ထိုင်လို့မရသည့် အခြေအနေကို သတိရသွား တာမို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး ခေါ်မိသွားသည်။

"ကိုကိုကြီး"

"ဟော့ ခိုင်...နိုးပြီလား"

မှန်ရှေ့မှာအဝတ်အစားလဲနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခိုင်အနီးအနားမှာသာ ဖြစ်သည်။

"ကိုကို ဆိုင်သွားတော့မယ် ခိုင်."

"အစောကြီး ရှိသေတယ် မဟုတ်လား"

"ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ ခိုင်ရဲ့၊ မစောတော့ဘူး"

ကျော့ကျော့နေအောင် ငြီးသင်ထားသော ဆံပင်၊ တွန့်ကြေခြင်း ကင်းမဲ့နေ သည့် သပ်ရပ်သောဝတ်စုံ၊ တစ်ခန်းလုံး မွန်းနေအောင် ဆွတ်ထားသော ရေမွှေး အနံ့နှင့် မှန်ရှေ့မှာ ဘယ်ညာလှည့်နေတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအပေါ် ခိုင် မနာလိုစိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။





"နေပါဦး ကိုကိုကြီးရဲ့၊ ဆိုင်သွားတာ ဒီလောက်တောင်ပြင်ထားရလား"

"ဪ...လူကြားထဲသွားတော့လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင်တော့ဝတ် သွားရမှာပေါ့"

"အို.. ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ကိုယ်ထိုင်ရောင်းတာပဲ၊ အစုတ်ဝတ်သွားတော့ရော ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောမှာမို့လို့လဲ"

ခိုင် ခန္ဓာကိုယ်အာက်ပိုင်း တစ်ခြမ်း လေဖြန်းသလိုဖြစ်ပြီး ဆိုင်မလိုက်နိုင် တည်းက ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ပုံစံပြောင်းလာသည်။ ခါတိုင်း အတူတူဆိုင်ထွက်တိုင်း ဖြစ်သလို ဝတ်စားတတ်သည့် ကိုကိုကြီးက အခုတော့

"ဪ...ခိုင်ကလည်ကွား၊ အရင်ကလည်း ဒီပုံစံပဲ"

မိခိုင်ကို ငတုံးမကြီးလို့များ ထင်နေသလား၊ သုံးနှစ်ကျော် ပေါင်းလာခဲ့သည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာကို မသိလောက်အောင် ခိုင်မည့်ဖျင်းသေး။

"ရှင်နော် ဆိုင်ကကောင်းမလေးတွေကို ပိုးနေလားမှ မသိတာ"

ခင်ပွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတော့ ခိုင်ရင်ထဲ သံသယက ပိုဆိုးသွား သည်။ ဟုတ်များဟုတ်နေမလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရင်ထဲပူလောင်လာသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခိုင်နံ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

"ကိုကိုက အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ သူတို့လေတွေက ကလေးသာသာ လေးတွေပါ ခိုင်ရဲ့၊ အဘိုးကြီးကို ဘယ်သူက သုံးမှာလဲ"

ငယ်ငယ်လေးတွေပါဆိုသည့် စကားကိုကြားတော့ စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်ပင် ချစ်သူကောင်လေးကို သွားသတ်ရမိသည်။

"မမ" ဆိုပြီး ဂျစ်တစ်တစ်ပုံစံနှင့် ခေါ်လှေ့ရှိသော ကောင်လေးပုံစံကို မြင် ရောင်မိတော့ ခိုင် ပြုံးမိမလိုဖြစ်သွား၏။

"ခိုင် စိတ်မချရင်လည်း ကိုကိုဆိုင်သွားမဖွင့်တော့ဘူး"

ငယ်ရည်းစား အကြောင်းစဉ်းစားမိတော့ ခိုင်အာရုံက ခင်ပွန်းအပေါ် မပြု တွယ်တော့၊ လောလောဆယ် နံ့ဘေးမှာမရှိတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

"မြန်မြန်သာ ကြ"

"ဒါဆို ကိုကိုသွားတော့မယ်၊ ခင်လေးကိုအပေါ်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ညနေဘာ စားချင်လဲ ဘာဝယ်ခဲရမလဲ"



"ဘာမှမစားချင်ဘူး"

ငယ်ရည်းစားအပေါ် ဆွေးမြည့်မြည့်လေး သတိရနေတာကြောင့် ခိုင်ဘာမှ စားချင်စိတ်မပေါ်။ တိုးတိုးဖွဖွလေး ဆင်းသွားသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ခြေသံကြားမှ ခိုင် အတွေးနယ်ပယ်ကို ဖြန့်ကျက်လိုက်သည်။

~ ~ ~ ~ ~

{ ၂ }

"ကျွန်တော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မမ ဟိုလူကြီးကိုရွေးလိုက်တာလဲ"

ထိုနေ့က မိုးတွေသည်းသည်းရွာသော နေ့ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကလည်း မိုးနှင့်အပြိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

"မင်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ မမအပြစ်ပါ။ မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ သတ္တိမရှိတဲ့ မမ အပြစ်ပါ"

ကိုကိုကြီးထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်သော၊ ကောင်လေးကို ခိုင်ချစ်သော်လည်း လက်ထပ်ဖို့တော့ သတ္တိမရှိ။ ဘဝမှာ ဘာမှသေချာမှုမရှိသေးသော ကောင်းလေး ကို ခိုင် လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့တာ အမှားကြီးတစ်ခုဟု မထင်ခဲ့ပါ။

"မမက တကယ်တော့ ဂဏန်းသမားပဲ"

"ဟုတ်တယ်"

"မင်းအသက် အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ကျရင် မမ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုမရွေး ချယ်လဲဆိုတာ မင်းနားလည်မှာပါ"

ကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်မှုလည်းထိုနေ့ကပြီးသွားခဲ့သည်။ ဟိုးတလောက ကောင်လေးကို ပြန်တွေ့တော့၊ ကောင်လေးက ခိုင်နှင့်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ချာတိတ် လေးမဟုတ်တော့၊ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဘေးနားမှာလည်း သူ့ထက် အသက်များစွာငယ်သော ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက်ပါသေးသည်။ ခိုင်ကို တွေ့တော့ အင်မတန်မှ လှောင်သောအပြုံး တစ်ခုနှင့်..

"မမ ပြောခဲ့တာမှန်တယ်။ မမသိလား ကျွန်တော်အခုဆို ကျွန်တော်ထက်



အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမ မပြောနဲ့ ရွယ်တူတောင် ခံစားလို့မရတော့ဘူး။ ငယ်ငယ် လေးမှ...ဟား ဟား ဟား"

ခိုင့်ကို ဂဏန်းသမားဟု ပြောခဲ့ဖူးသော ချာတိတ်လေးသည် အသွင်းပြောင်း သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နှစ်အချို့သည် လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်အချို့ကို ကောင်းစွာ ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့သည်။

~ ~ ~ ~ ~

{၃}

"မမ မျက်နှာသစ်ရအောင်"

အတိတ်မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ခိုင်မြဲန်ရောက်လာသည်။

"အေး..အေး..မနက်စာ ဘာစီစဉ်ထားလဲ ခင်လေး"

"ပုစွန်ကြော်ပြီး ရှောက်သီးသုပ်မယ် မမ"

"အေးကောင်းတယ်..ရှောက်သီးသုပ်မစားတာ တော်တော်ကြာနေပြီ"

"နှင့်အစ်ကိုလည်း သွားပို့ပေးလိုက်ဦးနော်"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ နှမဝမ်းကွဲ ခင်လေးသည် ခိုင် စိတ်ချယုံကြည်သော လူယုံ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

"မမ ဆရာဝန်က လေးကျင့်ရေးမှန်မှန်လုပ်ခိုင်ထားတယ်နော်"

"မမ လေ့ကျင့်ရေးလုပ်လိုက်ရင် အမြန်ပြန်ကောင်းလာမှာ"

ခင်လေ့ရဲ့ စေတနာစကားကို ခိုင်အလေးမထားပါ။ စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နှင့် လေ့ဖြန်းသလိုဖြစ်နေသော ဘဝကိုပင် ဇိမ်ကျနေခဲ့သည်။

"တစ်သက်လုံး အလုပ် လုပ်လာခဲ့ရတာ ခင်လေးရဲ့၊ ငါအခုမှ အနားရတာ"

တစ်လလောက် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ခိုင် စိတ်မပျက်မိသေး။ စည်းစိမ်ခံလို့ ကောင်းတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

"ခင်လေး..ငါ ထမင်းစားပြီးရင် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ နင့်အကိုကိုဆီ ထမင်း ချိုင့်သွားပို့ရင် သော့တွေသေချာခတ်သွား"



"မမ လှေကျင့်ခန်းမလုပ်ပဲ ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်နေ၊ အစ်ကို တခြားမိန်းမ နောက် ပါသွားလိမ့်မယ်"

ခိုင့် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။ အခုမှ ခင်လေမျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ် နေတာ သတိထားမိသည်။

"ဘာပြောတယ် ခင်လေး"

"မမ. ဘာသိလို့လဲ၊ မမဆိုင်မလိုက်နိုင်တော့ ဆိုင်က ကောင်းမလေးတွေက အစ်ကိုကို အရမ်းအရေးပေးကြတာ၊ အစ်ကိုကြီး ..အစ်ကိုကြီးနဲ့ ခေါ်တာလည်း မိုးမွန်နေတာပဲ။

"အစ်ကိုက မမကိုချစ်ပေမဲ့ ယောကျ်ားလေးနော် သာရင်သာတဲ့ နောက်ပါမှာပဲ"

ခင်လေးစကားက ခိုင့်ရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်ကျွမ်းလာသည်။

"ဟိုတစ်နေ့ကကျွန်မထမဆံချိုင့်သွားဖို့တုန်းကလည်းဆိုင်ကကောင်းမလေး တစ်ယောက်ကအစ်ကိုဆီကပိတ်စကျန်တောင်းနေသေးတယ်၊ အဆင်ကလည် အဆင်သစ်ကြီး၊ ပြီးတော့ကျန်တာလည်း သုံးလေးကိုက်လောက်တော့ရှိမယ်၊ အစ်ကိုကလည်း ပေးလိုက်တာပဲ"

"ကြည်စမ်း"

ဒင်းလုပ်ပုံနှင့် စီးပွားပျက်တော့မည်။ အဆင်ဟောင်း လက်ကျန် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်ပေးလိုက်တာမျိုး ကိစ္စမရှိ။ အရောင်းသွက်နေသည့် အဆင်သစ်မျိုးကြ တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရသည်။ မနာလို ပန်တိုစိတ်က ခိုင့်ရဲ့ အနားယူချင်စိတ်ကို သတ်လိုက်နိုင်သည်။

~ ~ ~ ~ ~

{၄}

"ခင်လေး .ငါ လှေကျင့်ခန်း လုပ်မယ်"

ခဏမေ့ဖျောက်ထားချင်သည့် ပေကိုက်တွေ၊ စရင်းဇယားတွေကို လျစ်လျူ ရှုလို့မရမှန်း ခိုင်သိလိုက်သည်။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သည်။ ခိုင်



ရောဂါဖြစ်တာ ရက်ပိုင်ပဲရှိသေးသည်။ သင်က ပစ်ပယ်ချင်လာသည်။ ခိုင်ကို ဒီလို လာလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ။ မခံချင်စိတ်က တွန်းအားဖြစ်ကာ ပျင်းရိစိတ် အားလုံးကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ခိုင်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန် သက် သက်တန်းထားပေသော တန်းတွေကို ကိုင်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး စမ်းလျှောက် ကြည့်သည်။ ဖြည်းဖြည်းခြင် လျှောက်လို့ရနိုင်သည်။ ခိုင် ကျေနပ်စွာပြီးလိုက် သည်။

ဒီအသက်ရွယ်လောက်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူရော၊ လောကကြီးကိုပါ အရှုံးမပေး နိုင်သေပါ။ လေ့ကျင့်ခန်း စလုပ်တော့ ခိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ရသည်မှာ လေးလံကြီးမားလွန်းလှသည်။ ခိုင်စိတ်ပျက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲမိသည့်အခါ မျိုးမှာ မနက်တိုင်း ဆိုင်သွားဖို့အတွက် တက်တက်ကြွကြွ ပြင်ဆင်နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုမြင်ယောင်ကာ အားတင်းပြီး ပြန်လုပ်မိသည်။

"ခင်လေး ငါလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတာ ကိုကိုကြီးကို မသိစေနဲ့ သိလား"

ခင်လေးကိုနှုတ်ပိတ်ထားသဖြင့် ခိုင်လမ်းလျှောက်နိုင်လာတာ ကိုကိုကြီး မသိသလို သတိထားမိပုံမရ။ ခိုင် လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်မှ ကိုကိုကြီး ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်အားလုံးကို ဖျက်စီးပစ်ဦးမည်။ အခုတလော ပိုပိုပြီး ရွီးထုတ်လာ သော ကိုကိုကြီးကို ခိုင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဖြစ်နေမိသည်။ ခိုင် ရှိနေသေး တယ်ဆိုသော အသိကို သတိတောင်ထားပါ့မလား။ ခိုင် လူကောင်းလို လမ်း လျှောက်နိုင်နေပြီးဆိုတာ ကိုကိုကြီး စဉ်းစားမိပုံပင်မပေါ့။

"အပတ်အစားတွေကလည်း ကြေးနေတာပဲ။ ခင်လေးရေမီးပူတိုက်ပေးပါဦး၊ ညကျရင် ငါသွားစရာရှိတယ်"

"ကိုကိုကြီး .ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဪ ခိုင်ကိုတောင် ကိုကို မပြောရသေဘူး။ ဒီည ဦးဘစိကြီး အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲရှိတယ်။ အဲဒါ သွားမလို့"

ဆံကေလေး တသသနှင့် မှန်ရှေ့ကမခွားနိုင်သော ကိုကိုကြီးပုံစံက ခိုင် မျက်ဝန်းထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခိုင် မပါဘဲနှင့်ကဲချင်သေးသည်ပေါ့။

"ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားမှာလဲ"

"ဦးဘစိကြီးက ကိုကိုတို့ တစ်ဆိုင်လုံးဖိတ်ထားတာဆိုတော့၊ ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေပါမှာပေါ့။ ဦးဘစိကြီးက ခိုင်ကိုပါ ဖိတ်ထားတာ၊ ခိုင် လမ်းမ



လျှောက်နိုင်တော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

အံ့မယ်..ဒင်းကပဲ ခိုင်မလိုက်နိုင်တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလို ဟန်ဆောင်ပြနေသေးသည်။ ယောက်ျားတွေများ တယ်တတ်နိုင်လွန်းသည်။ ခိုင်မပါဘဲနှင့် သူ့သွားရမယ်လို့ ထင်နေလျှင် အိမ်မက်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ခိုင် မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကိုကိုကြီးကို ဘယ်သူပြောလဲ "

ခိုင် ဆတ်ခနဲထပြီး အဝတ်စီရိုဆီသို့ လမ်းလျှောက်ပြလိုက်သည်။

"ဒီလောက်ဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

ခိုင်ရဲ့အလှပဆုံး ခြေလှမ်းတွေက ကိုကိုကြီးကို အံ့အားသင့်နေပေလိမ့်မည်။

'ခိုင်'

မယုံနိုင်သလို ပြူးကြည့်နေသော ပုံစံလောက်နှင့်တော့ ခိုင် ဘယ်လိုကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုကိုကြီး နောက်ထပ်ကောင်းမလေးတွေနဲ့ တွဲလို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့ စိတ်ပျက်သွားပြီလား"

ကိုကိုကြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ အပြီးတစ်ခု ချက်ချင်းရောက်လာကာ

"ခင်လေးရေ..ခင်လေး..ငါတို့အကြံအောင်မြင်ပြီး၊ လာကြည့်ဦး"

"ဘာ..ပြောနေတာလဲ ကိုကိုကြီး"

ကိုကိုကြီးစကားကို ခိုင် နားမလည်နိုင်ပါ။ ခင်လေးက အခန်းဝမှာပေါ်လာပြီး မျက်နှာကပြုံးစိစိနှင့်

"မမ အညာခံလိုက်ရပြီ။ မမလှေကျင့်ခန်း မလုပ်လို့ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ တိုင်ပင်ပြီး ဇာတ်လမ်းထွင်ထားတာလေ"

ခိုင် အားလုံးကို နားလည်သွားသည်။ တမင်သက်သက် ခိုင် မခံချင်အောင်၊ လှေကျင့်ခန်းလုပ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်ပေါ့။

"ခိုင် တစ်ယောက်ခံလိုက်ရပြီဟေ့၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုကိုအကြံအစည်မကောင်းဘူးလား"

"ရှင်..တော်တော် အပြောင်းအလဲများတယ်"

ခိုင် ရှက်ရှက်နှင့် ကိုကို ကျောမြင်ကိုထုလိုက်သည်။



"အပြောင်အလဲ မများပါဘူးကွာ၊ ချစ်လွန်းလို့ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အပြိုင်လှထားရတာ စဉ်းစားကြည့်ပါလား"

"ရှင်နော်...သွား"

အခန်းဝမှ ခင်လေးရယ်သံ သဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရယ်သံတွေက ခိုင် နှလုံးသားကို ချိုမြေ့စွာ ဖြတ်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

~ ~ ~ ~

နက္ခတ်မြဝတီ



# ပန်းပျိုးသူ၏ နှလုံးအိမ်

(၁)

မိုးနတ်သားက မိုးပုဝါကိုမစွန့်ချင်စွန့်ချင် ဖြစ်နေချိန်တွင် နင်းမင်းသမီးက တာဝန်လက်ခံရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ နင်းမှုန်လေးများ ရစ်ဆိုင်းနေပြီဖြစ်သော ဝန်းကျင်သည် အေးမြမှုအတိ ဖြစ်နေ၏။ လူချမ်းသာများ အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်နေချိန်တွင် ဘဝပေးကုသိုလ်အရ အနားယူခြင်းနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီကော။

ယခုအချိန်တွင် "နဖူးကချွေးခြေမကျ" ဆိုသောစကားကိုလက်ခံယုံကြည်မိ၏။ ယခုအချိန်မှပင်မဟုတ် ဆယ်စုနှစ်မက ကပင် သိနားလည်မိသောအရာဖြစ်သော်လည်း မျက်မှောက်ကာလ ခံစားမှုကသာ ထိရှုမှုအပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

"ကလင် ကလင် ကလင်"

ဘဲလ်လေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း လမ်းအလယ်မှလျှောက်နေသော လူငယ်ကို ဖယ်ခိုင်းရသည်။ ကားအမိသွားမည့်ခရီးသည်ကို တင်ဆောင်လာ သဖြင့် အမြန်နင်းရန်လိုအပ်သည်။ ဝိုက်တန်းအလယ်တွင် ထိုးထားသော အဝါရောင်နင်းဆီပန်းနှစ်ပွင့်မှာ မြူကြွစွာ ကခုန်လျက်ရှိနေလေပြီ။





လိုက်ပါလာသည့်ခရီးသည်ကို ကားဂိတ်မှာချထားရင်း အပြန်လိုက်မည့် ခရီးသည်ကို ထိုင်စောင့်ရပေမည်။ မရဘဲ ပြန်သွားလျှင် အချည်းအနီး ဖြစ်ချေ မည်။ ထို့ကြောင့်လမ်းဘေးမှာ ဆိုက်ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရင်း လူတင်ခုံပေါ်မှာပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

"ဟဲ့ မင်းအောင်"

အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်မိသောအခါ ငယ်ငယ်ကသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆွေဇင်။ ဈေးအမြင့်စားပေးရသော ဆိုင်ကယ်ကိုလမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်ရင်းလှမ်း ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ယောက်၏ အဆင်တန်ဆာ ဆင်ယင်မှုနှင့်အတူ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ကို တရင်းတနီးနှုတ်ဆက်နေ သောကြောင့် ဖြတ်သွားသော လူအချို့က တအံ့တဩကြည့်သွားကြသည်။

"နင့်တွေတာအတော်ပဲ ဆရာကန်တော့ပွဲမိတ်မလို့ ဇန်နဝါရီထဲမှာ လုပ်ဖြစ် လိမ့်မယ် လာခဲ့ပါဟာ"

ဆွေဇင်က အတင်းခေါ်နေသော်လည်း အင်တင်တင်လုပ်နေမိသည်။ ဆရာကန်တော့ပွဲကို ယခင်နှစ်များကလည်းလုပ်ကြသည်။ တစ်ကြိမ်ပင် မသွား ဖြစ်ခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေအရဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံးတစ်သောင်းမှ မထည့်နိုင်သော လူတစ်ယောက် အတွက် မသွားလိုသည်မှာ မဆန်းကြယ်ပေ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ရောက်နေ သော သူငယ်ချင်းများက အမျိုးအမည်မသိသော ကားအကောင်းစားကြီးများနှင့် အတူ တက်ရောက်နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာက

"ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ငါပြောနေတာကြားရဲ့လား"

"ကြား ကြား ပါတယ်ဟာ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဆင်းရဲတော့ ပွဲမတိုးဘူးပေါ့ သူများတွေလို သိန်းချီပြီး အလှူငွေထည့်ဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်ထဲတောင်မလွယ်ဘူး လေ"

"ဟာ ဒါတွေမလိုပါဘူး တတ်နိုင်သလောက်ထည့်ပေါ့ မထည့်နိုင်ဘူးဆို လည်းရတယ် ငယ်ငယ်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆုံချင်လို့ပါ အရမ်းလွတ်လပ်ပြီးပျော်စရာကောင်းတယ်။ လာခဲ့ဟာ ပိုက်ဆံကိုငါတို့ပေးထား မယ် အဆင်ပြေမှပေး၊ မပေးနိုင်လည်းမပေးနဲ့"

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ရင်းကောင်းသည့် ဆွေဇင်က ဇွဲမလျော့။



ထည့်ပေးနိုင်သည့် အင်အားရှိသူဖြစ်၍ ပြောအားရှိပေမည်။ မိုးထိလုနီးပါး မြင့်မားသော အဆောက်အအုံကြီးကို မြို့လယ်ခေါင်မှာဆောက်ထားပြီး ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသူ၊ မွေးကတည်းကခုထိ ကံဇာတာ အကျိုးပေးကောင်းသူဖြစ်၍ ရွှေမရှားငွေမရှားနေရသူလည်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ဘဝနှင့်မိုးနှင့်မြေပမာကွာဟနေသူဖြစ်၏။

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေပြန်ပြီလဲ လာခဲ့ပါဟာ "

"အေးပါ ငါလာနိုင်အောင်ကြိုးစားပါမယ်"

"ဒါဆိုပြီးရော ငါသွားပြီ ဆက်ဆက်လာနော်"

ဆွေဇင်က ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းထွက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သွားနိုင်ရန် အတော်လေးကြိုးစားရပေမည်။ များပြားသော ဘဝအမောတွေကြားက မပြေလည်သော အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်၏ ဘဝကိုဆွေဇင်ကမူ သိလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဆောင်းနှင်းများကြားမှကျွန်တော့်အပူသည် ကား သက်ပြင်းနှင့်အတူ ပါမသွားခဲ့ချေ။

(၂)

ဆရာကန်တော်ပွဲအတွက် နေ့စဉ်စုဆောင်းထားသော ငွေများကို စာအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှကျေနပ်နေမိသည်။ သူများတွေကဲ့သို့ သိန်းချီမလှူနိုင်သော်လည်း ကိုယ်တိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားသော ရွှေးနည်းစာလေးနှင့်ဆရာ၊ ဆရာမများကို ကန်တော့ရမည်ဆိုခြင်းကို ပီတိဖြစ်မိသည်။

အစောပိုင်းကာလတွင် ဇနီးဖြစ်သူက မကြည်ဖြူချင်ပေ။ သူက အတန်းကျောင်း ခြောက်တန်းလောက်သာ တက်ဖူးသူမို့ ကျောင်းနှင့်သက်ဆိုင်သမျှ ကန့်ကွက်ချင်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ကျောင်းစရိတ်ကပင် မနည်းရုန်းကန်နေရသည့် အနေအထားပင် မဟုတ်ပါလား။ ငွေကိုအကုန်မခံနိုင်ခြင်းမှာ သူ့အပြစ်တော့မဟုတ်ပေ။

မိန်းမဖြစ်သူက ကုန်စိမ်းရောင်း၊ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားလေးနှင်းပြီးမောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေမဲ့ ကြီးမြင့်လာသော ကုန်ဈေးနှုန်းက မပီမကမ်း။ အကြီးလေးက ယခုနှစ်ကိုးတန်းတက်နေသောအခါကျူရှင်ကြေးက ပိုလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူက



"တကယ်တော့ ဆရာကန်တော့ပွဲဆိုတာ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေလုပ်တာပါ တော် ကိုယ်လိုဆင်းရဲတဲ့လူက သွားလည်းမျက်နှာငယ်ရတာပဲ ကျုပ်တို့တော့ မသွားချင်ပေါင်"

အစပိုင်းက လေဖိုးကျယ်ထားသောမိန်းမက ပွဲရက်လည်းရောက်လာသော အခါ

"ရှေ့ ရှင့်အတွက်"

ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ နှင့်ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ပစ်ချပေးရင်းလှမ်းပြောသည်။ မိန်းမ ဖြစ်သူကို အားနာစွာကြည့်ရင်း ပျော်လွန်းသည်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့နေပြီ။ အဝတ် အစားသစ်ဝယ်မဝတ်ဖြစ်သည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့ပြီလေ။ ယခုမူ အဝတ်အစား အတွက် ငွေမဖြုန်းတတ်သော မိန်းမက လက်သွက်လွန်းနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အားနာသောလေသံဖြင့်

"မင်းကလဲကွာ ရှိတာဝတ်သွားမှာပေါ့ အလကားပိုက်ဆံအကုန်ခံလို့"

မကောင်းတတ်သောကြောင့် ဟန်လုပ်စကား ပြောရ၏။ မိန်းမကမျက် စောင်းထိုးရင်း မဲ့ပြသည်။ ထိုအပြုအမူကပင် ပို၍ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေပြန်သည်။

"ဝတ်ကြည့်လေ"

မဆိုင်မတွပင် ဝတ်စုံအသစ်များကို ဝတ်လိုက်သည်။ မှန်လေးထဲတွင်မြင်နေ ရသော ရုပ်သွင်သည် ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်အသွင်မရှိ။ သပ်ရပ်ခန့်ညား နေလေသည်။ "တောင်းမှာအကွပ်လူမှာအဝတ်" ဆိုသောစကားပင်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အဆင်တန်ဆာအသစ် ဆင်ယင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စိတ်က လန်း ဆန်းတက်ကြွနေမိသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ကျကျနန ဝတ်စားပြီး လမ်းထဲ သွားရန်ကိုမူ တွန့်ဆုတ်နေမိသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ကားဖြင့် မြို့ပတ်ခေါ်မည်ဆို၍ လမ်းထိပ်သို့ထွက်စောင့်နေရမည်။ အိမ်အပြင်သို့ အထွက်တွင် ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်က မျောက်ပွဲအလား။ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်လေးဖြစ်၍ အရာရာအဆန်းလုပ်နေသည်။

"ဟဲ့ မင်းအောင် တယ်သားနားပါလား ဘယ်လဲ"

အနီးအနားအိမ်မှ ဒေါ်ကြီးကလှမ်းမေးသောအခါ

"ဆရာကန်တော့ပွဲ"



ခပ်ကြားကြားလေးပြန်ပြောပြီး ထွက်အလာ မိန်းမဖြစ်သူက

"ဆရာကန်တော့ပွဲကို အကြောင်းပြပြီး သူငယ်ကျွမ်းဆွေကိုသွားတွေတာ နေမှာပါတော်"

"ဟုတ်မယ် အေးမိရေ ညည်းလူတော့ စိတ်မချရတော့ဘူးအေ အချိုးတွေ ပြောင်းနေတယ် ဟား ဟား ဟား"

အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ရယ်မောသံများကို အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ရင်း ခြေလှမ်းများက လမ်းထိပ်ဆီသို့ ဦးတည်နေမိ၏။

(၃)

ကားလေးက အိခနဲထိုးအရပ်တွင် အစိမ်းရောင်သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိ သော ခြံငယ်လေးကို တွေ့ရသည်။ ယခင်အတိုင်း မပြောင်းလဲသေးဘဲ ရှိနေဆဲ နေရာလေး။ ဆရာကန်တော်ပွဲရှိရာကျောင်းသို့ အရင်မသွားသေးဘဲ ဆယ်တန်း တက် စဉ် က အတန်းပိုင်ဆရာကို အရင်ဝင်ပြီး ကန်တော့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ဆရာ့ကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းသို့သွားရန် စီစဉ်ထားလေ၏။

ကားပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် လတ်ဆတ်သော လေနအေးက နှာဝသို့ ကလူ ကျီဝယ်နေ၏။ ရေနံချေးဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်လေးသည် ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့အား မှတ်မိနိုင်မည်လား။ အပင်ပေါ်တက်ကာ ခူးစားခဲ့ကြသော သရက် ပင်အိုသည် ပုံစံမပျက်သေး။ အုန်းသီးများ ခွဲစားကြကာ ပျော်မြူးခဲ့ကြသော ကလေးဘဝ၏ နုနယ်မှုများသည် ယခုအချိန်တွင် အမှတ်ရစရာတစ်ခုအဖြစ်သာ ကျန်နေရစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်အချိန်က ဆရာအိမ်သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားတည်းချရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျောင်းသားအများစု၏ ခိုနားရာ အေးချမ်းသော ရိပ်ခြုံလေးတစ်ခုဆိုလျှင်လည်းမမှားနိုင်ပေ။ သားသမီး မရှိသော ဆရာနှင့်ဆရာ့အမျိုးသမီး အန်တီခင်သည်ကျောင်းသားလေးများကို သားသမီး အရင်းကဲ့သို့ချစ်ခင်ကြသည်။

"ဆရာရေ ဆရာ သားတို့လာပြီ"

"ဆရာ သမီးတို့လာကြပြီနော်"



ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ရင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို သယ်သူက သယ်ကာ အိမ်ထဲအပြေးဝင်သွားကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ထက်ပို၍ အသက်ကြီး သွားသော ဆရာကမူ ငယ်ဟန်မပျက် ရယ်မောနေလျက်။ ငွေမင်ရောင် ဆံနွယ် များကသာ နေရာမယူနေခဲ့ပါလျှင် ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်နေသကဲ့သို့ ထင်နေမိ လိမ့်မည်။

ဆရာပင် အိုမင်းခဲ့သည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ကြီးရင့်ခဲ့လေပြီ။ ပင်အိုတို့နေရာတွင် ပင်ပျိုတို့အစားထိုးနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ငယ်ဆရာ ငယ် တပည့်များပြန်တွေ့ကာ အတိတ်အကြောင်းပြန်တူးဆွရင်း ရယ်ကြမောကြ ဟား တိုက်ကြ၏။ ဘဝအမောများခဏတာမေ့ပြီး မြူးပျော်နေကြသည့် အချိန်ကာလ တစ်ခုကွယ်ပျောက်မှာပင် နမြောတသ ဖြစ်မိနေ၏။

"ခုချိန်မှာတော့ မင်းတို့ အားလုံးက ပညာသင်နေဆဲ ကျောင်းသားလေးတွေ ပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာခဲ့ရင်တော့ မင်းတို့ကြိုးစားမှုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဘဝတစ်ခုစီကိုပိုင်ဆိုင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဆရာကတော့ မင်းတို့ကို စင် မြင့်ထက်က ဘဝတွေမှာ နေရာယူနေတာပဲ မြင်ချင်တယ်ကွာ"

လွန်ခဲ့သော ဆယ်တန်းနှစ်က အတန်း နှုတ်ဆက်ပွဲလေးတွင် ဆရာပြောခဲ့ ဖူးသောစကားလေးကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

"ဆယ်နှစ်ကျော်လို့ ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး ရောက်နေခဲ့ပြီဆရာ အကုန်ပြန်တဲ့ အချိန်တွေကလည်း ဘဝများစွာကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါပြီ"

စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်၍ မည်သူမှမကြား။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အာရုံမပြုနိုင် ကြ။ သူတို့ ဖာသာစကားဖောင်ဖွဲ့နေသည်မှာ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသည့် နယ်။

ဆရာစကားမှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ယခုပင်လျှင် ဆရာရှေ့တွင် အထူးကုဆရာ ဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်ဗိုလ်၊ ကျောင်းဆရာအစရှိသော ဝန်ထမ်းမျိုးစုံပါ၏။ ကုန်သည် ပွဲစားလုပ်ငန်းရှင်များလည်းပါ၏။ ကားနှစ်စီးဖြင့်လာသည့် ကျောင်း သားများမှာ အိမ်အပြည့်၊ သူတို့ကြားတွင် သာမန်လက်လုပ်လက်စား ကုန်တော် ကမူ ဂုဏ်ငယ်သလို အားငယ်နေမိသည်။

တစ်မြို့ထဲ အတူနေသော်လည်း ထိုလမ်းကလေးထဲ မရောက်ဖြစ်...။ လမ်း မကြုံအောင်ရှောင်လွှဲခဲ့မိခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဆရာနှင့်ဆုံတွေ့လျှင် နိမ့်ကျသည်ဟု



ခံစားမိသော ဘဝအတွက် ရင်တွင်းကမချီ။ အားနာမိသကဲ့သို့ ခံစားမှုမျိုး။ သည် ထက်ပိုပြောရလျှင် ဆရာမမြင်တွေ့လိုသော တပည့်တစ်ယောက်ဘဝပေမို့ရှောင် နေမိခြင်းကို ဆရာခွင့်လွတ်တန်ကောင်းပါ၏။

နေရာဌာန အသီးသီးမှာနေရာရပြီး အခြေအနေရှိနေပြီးဖြစ်သော သူငယ် ချင်းအပေါင်းမှာကား ပကာသနစကားအသာထားငယ်မူငယ်သွေးကြွနေကြ၏။ အတိတ်ကိုပြန်ဖွဲ့ရင်း စနောက်နေသူများ၊ ဆရာနှင့်စကားလက်ဆုံကြနေသူများ ကြား ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေရုံအဆင့်မျှသာရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မေ့ထားမိသော ဆရာကမူ အားလုံးကို မမေ့နိုင်ခဲ့။ မည်သူမည်ဝါသည် ဘာဖြစ် နေသည်ဆိုသည်ကို ပုံကြားစွာ ပြောနိုင်နေသေး၏။

"ခုခေတ်က တစ်ခုကောင်းတယ်ကွ ဖုန်းတွေပေါ်လာတော့ အင်တာနက် ထဲမှာ တပည့်တွေ ဘာလုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ် အဲဒါ ကြောင့် မင်းတို့ကို အရွယ်ကြီးသွားပေမဲ့ ငါအကုန်မှတ်မိနေတာပေါ့"

"မင်းတို့ ဆရာက မျက်စိသာမကောင်းတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖုန်းထိုင်ကြည့် နေတာပဲ သူ့တပည့်တွေပုံကို သိမ်းထားပြီး လူတွေကို ထုတ်ကြားရတာက သူ့ အလုပ်လေ"

အန်တီခင်က ဆရာစကားကို ဝင်ပြောသောအခါ အားလုံးက အံ့သြကြရပြန် သည်။ ဆရာက

"အေး မင်းတို့လာတုန်းမေးရအုံးမယ် ငါ့ဖုန်းက ဘာဖြစ်တယ်မသိ ခုတလော သိပ်သုံးမရဘူး လုပ်ပေးသွားကြပါကွာ ငါတို့ကတော့ နည်းပညာတွေနောက် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး"

သူငယ်ချင်းများက ဆရာဖုန်းလေးကို ယူကာ ကြည့်နေကြရင်း (gallery) ဂယ်လာရီထဲမှ ပုံများကိုပါ ဖွင့်ကြည့်နေကြသည်။

"ဒါအောင်မြင်၊ သူသူ၊ နေခြည်ပုံ၊ မြင့်သောင်း၊ ဆွေဇင် ဟားဟား လူစုံပဲ ဆရာဖုန်းက မိမိရိုကတ်ပြည့်သွားတာမျှ မိတုတ်ပုံတွေလည်းပါတာကိုး"

ကိုယ်ပုံလေးတွေကို ဆရာဖုန်းထဲတွင် မြင်ရ၍ ဝမ်းသာ ကျေနပ်နေကြသော သူငယ်ချင်းများ၏ အသံများမှာ အိမ်အပြင်သို့ပင်လျှံထွက်နေသည်။ ဆရာကမူ တပည့်များကို မိန့်မိန့်ကြီးပြီး၍ ကြည့်နေလေသည်။

"မင်းအောင် နင့်ပုံလေ ဒီမှာပါတယ်ဟေ့"



အားလုံး၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်မိရင်း ကြက်သီးများပင် ထသွားသေးသည်။ ထောင်ပြနေသောပုံလေးထဲ၌ ဆိုက်ကားသမားများ ဘုံကထိန်က မည်သူရိုက်လိုက်မှန်းမသိသည့် ကျွန်တော့်ပုံကို ပြတ်သားစွာတွေ့လိုက်ရ၏။ ပဒေသာပင်ကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်ပြီး အားကျိုးမာန်တက်နင်းနေသောပုံကို ဆရာက သူ့ဖုန်းလေးထဲတွင် အမြတ်တနိုးထည့်သိမ်းထားခဲ့သည်လား။

ရင်တွင်း၌ ဆို့နှင့်ပြီးသကာလ မျက်ရည်များပင်ဝဲပြီး အမြင်အာရုံပင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်သွား၏။

(၄)

အဝေးမှ မြင်ရသော်လည်း သိသာထင်ရှားနေသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ယခင်နေ့ရက်များစွာကမူ တွေ့လျင်ရှောင်လွှဲနေမိခဲ့သော်လည်း ယခုမူ မရှောင်လိုတော့ချေ။ အနီးနားသို့ဆိုက်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ရင်း

"ဆရာ ဘာလုပ်နေတာလဲ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုကျွန်တော်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်"

"အေးကွာ ဆေးခန်းလာပြတာ ခုပြန်တော့မလို့ မင်းနဲ့တွေ့တာအတော်ပဲ"

ဆရာထိုင်ရန် နေရာကိုဖုန်ခါ၍ ထပ်ပြင်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားလေးနင်းထွက်နေသည်မှာအတန်ကြာသည်အထိ နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောမိကြပေ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် လိုက်ပါစီးပျောနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပင်စ၍

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ နေမကောင်းဘူးလား"

"အေး အသက်လေးရလာတော့ ဘယ်နေရာမှသိပ်မကောင်းဘူးဆိုပါတော့ ခုရက်ပိုင်း မူးမူးနေတာနဲ့ဆေးခန်းလာပြတာ"

"နောက်ရက်တွေ ဆရာသွားစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေးခေါ်ပါ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"ကျေးဇူးပါကွာ"

"တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူများတကာလို ဆရာ့ကိုကားနဲ့ တင်ခေါ်ချင်တာပါ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ဆိုက်ကားနဲ့ပို့ပေးရတာ စိတ်မကောင်းဘူး"



"အေးပေါ့ကွာ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ ပုံသေကားချပ်ချထားလို့မှမရတာ။ တို့တွေငယ်ငယ်ကတော့ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်လုပ်နိုင်ရင် လုပ်နိုင်သလောက် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်နိုင်မယ် ထင်ခဲ့တယ်။ ခုအသက်ကလေးရလာတော့ ဘဝဆိုတာ ကံဇာတ်ဆရာအလိုကျ ကပြရတယ်ဆိုတာ နားလည်လာခဲ့တယ်။ ခုမင်းပဲကြည့်လေ ဆယ်တန်းတက်တုန်းက စာလိုက်နိုင်တဲ့ လူပဲ။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ မင်းအဖေ ဆုံးတော့ ငါအတန်တန်တားတဲ့ကြားက ကျောင်းထွက်ပြီး ဆိုက်ကား နင်း၊ ညီလေးတွေ ညီမလေးတွေအတွက် ရုန်းကန်ပြီး သူတို့ ဘဝတွေမြင့်မားအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ မင်းဘဝကို စတေးပြီး မိသားစုအတွက် တာဝန်ကျေခဲ့တာမလား။ မင်းဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ"

ကျွန်တော့် ဘဝအကြောင်းများကိုပင် အကုန်နီးပါးသိနေခဲ့သော ဆရာစကားများကိုသာ နားစွင့်နေရင်း ကြည်နူးမိပြီး မျက်ရည်ပင်ဝဲမိ၏။

"ငထိုက်ကို မင်းသိတယ်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီ ကောင်ကတော့ တကယ့်ကို အဆိုးပဲ။ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရာမရှာ၊ အများအကျိုးလည်းမပြု။ အရက်ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားလိုက်တာများကွာ လူလုံးတောင် မပေါ်ဘူး။ ငါ့တောင် စားစရာ မရှိလို့ပါဆိုပြီး လာတောင်းတော့ ငါလည်း ဘယ်နေသာမလဲ။ ကိုယ့်တပည့်ဆိုတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ အရက်သောက်မှာ သိနေပေမဲ့ ပေးမိတယ်ဆိုပါတော့။ အရက်ကသူ့အတွက်ဆေးဖြစ်နေတာကိုးကွာ။ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ လေဖြတ်ပြီး သေသွားတယ်လေ"

ဆရာပြောမှပင် ငထိုက်ကို ပြန်သတိရသည်။ ဆယ်တန်းတက်စဉ်က ငထိုက်နှင့် အတူကျောင်းပြေးကာ အရက်သောက်ဖူးသည်။ ဆရာသိသောအခါ ဒေါသထွက်ပြီး ဆူပူကာ ရိုက်နှက်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။

"လူကိုဖျက် အရက်တဲ့ကွ "

"ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာရိုက်ပြီးကတည်းက အရက်ကို လှည့်ကိုမကြည့်တော့တာ ခုထိပါပဲ။ အသံကြားရုံနဲ့တင် ဆရာ့ကိုပြေးမြင်ပြီး ခြေသလုံးက ပြန်နာလာသလို ခံစားရတယ်။ ငထိုက်သေတော့ ဆရာ့စကားကို သတိရနေမိတယ်"

"ဟား ဟား မင်းကတော့ လုပ်ပြီ"





ထိုသို့ စကားစမြည်ပြောလာရင်း ဆရာအိမ်လေးဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အကူအညီမှန်သမျှ တတ်နိုင်သမျှပေးမည့်အကြောင်းကိုလည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောမိခဲ့သည်။ ဖုန်းနံပါတ်လေးကိုပေးရင်း နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်မပြန်တွင် ဆရာက

"ကားရှိတဲ့ တပည့်တွေက တစ်နှစ်မှတစ်ခါပဲ ငါ့ကိုလာခေါ်နိုင်တာပါကွာ မင်းဆိုက်ကားလေးကမှ ငါ့ကို လိုအပ်ချိန်တိုင်းတင်ခေါ်နိုင်တာမလား။ လူ့ဘဝ ရဲ့အနှစ်သာရက ကား။ ဆိုက်ကားမဟုတ်ပါဘူး။ စစ်မှန်တဲ့ စေတနာ၊ ရိုးသားကြီးစားမှု၊ သိက္ခာတရားပြီးတော့ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်ဘာတွေလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်ခဲ့လဲဆိုတာ မင်းအသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ပိုနားလည်လာလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ မင်းလို သိတတ်လိမ္မာတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ရှိတာ အမြဲဝမ်းသာနေပါတယ်ကွာ"

စကားအဆုံးတွင် ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ခါသွားစေသည်။ ကြည်နူးမိသည်လား။ အားတက်မိသည်လားမသိ။ စိတ်ထဲ၌ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေမိသည်က အမှန်ပင်။ ယနေ့ အချိန်အထိ တပည့်တွေအတွက် အားဆေးသဖွယ် ဖြစ်နေဆဲဆရာကို ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်နေခဲ့မည့် ဆရာ့ကို ပြန်လှည့်မကြည့်မိသော်လည်း မျက်ရည်များကမူ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အလိုအလျောက် စီးကျလာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ဦး၏အဖြေရိုပြီးသော ပုစွန်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရုံမျှမက ပန်းပျိုးသူတစ်ယောက်၏ နှလုံးအိမ်အတွင်းရှိ မည်သည့်အခါမှ မပြောင်းလဲနိုင်သည့်စိတ်ထားတစ်ခုကိုလည်း လှစ်ဟတွေ့ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ။

ပွင့်ပန်းဝေလှိုင်



မောင်ပိုင်(လေးမျက်နှာ)

### သမီးလေး ငိုစေ

(၁)

သတင်းတွေ ကြည့်ရတာလည်း စိတ်မသက်သာလှ။ ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ပြီး ပြန်တော့လည်း သက်ပြင်းတွေသာ ချနေမိတယ်။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်က လူတွေ လူ စိတ်တွေပဲ ပျောက်ကုန်ကြရောလေသလား။ ဘာကြောင့်များ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေကြပါလိမ့်။ စာနာခြင်းတရား၊ မေတ္တာတရားတွေ ဘာကြောင့် စိတ်သုဉ်းလာကြပါလိမ့်နော်။

"ဟူး "

"ဟူး မနေနဲ့ ဆရာကြီး အိမ်မှာ ဆန်ကုန်၊ ဆီကုန်တဲ့အပြင် ဖိတ်စာတွေကလည်း တဖွဲဖွဲရောက်လာပြီ "

အေးလေ ငါ့နယ် ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးတောင် အဆင်ပြေအောင် မလုပ်နိုင်သေးတာ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ရှိပြီးစဉ်းစား နေမိပြန်တော့ ဘာတဲ့ ခါချဉ်ကောင် မာန်ဖီး လို့ရယ် တောင်ကြီးဖြူမဲ့ကြုံဆိုတဲ့ အတိုင်းပါလား။ လကုန်ဖို့ကတော့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ ခက်တာက ဆန်ကလည်း လကုန်အောင်မစောင့်၊ ဆီကလည်း လကုန်အောင်မစောင့်၊ အဲ ဟိုဖိတ်စာ တွေကတော့ လကုန်ပြီးလောက်မှ ထင်ပါရဲ့။

"အေးပါကွာ အေးပါ "



ကိုအောင်မောင်းဆီက ခဏလောက်ဆွဲရင် ရှာပါ။ ကူညီနေကြပဲ။ ဒီလ မိန်းမကလည်း သူ့စက်ချုပ်တဲ့ အလုပ်က အပ်ထည်ပဲနည်းသလား။ အကြွေးပဲ ကျသလား မသိပါဘူး။ တကယ်ဆို ကိုယ်ရတဲ့ လခလေးရယ်။ သူ့ စက်ချုပ်တဲ့ ရတဲ့ ဝင်ငွေလေးတွေနဲ့ မဆိုးလှဘူးပြောရမယ်။ ဒါတောင် ကိုယ်က အသောက် အစားမရှိ၊ သူကလည်း ဘာမှ သုံးဖြုန်းတာ၊ အပိုသုံးတာမရှိလို့ရယ်။ နို့မို့မလွယ် လှဘူး။ ကိုယ်ကလည်း တခြားစီးပွားရေးမလုပ်တတ်တော့ လခစားဘဝလေးနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်မှုကို ကျားကန်နေရတာ။

ဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာလည်း ကိုယ်တွေလို ဘဝတူတွေတော့ အများကြီးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ဇနီး စက်ချုပ်ဝင်ငွေလေးက လပေးတို့၊ အကြွေးတို့က ခပ်များများဖြစ်နေတာ။ အပ်ထည်တော့ များကြပါတယ်။ သူကလည်း စိတ်ရှည် လက်ရှည်နဲ့ စေတနာပါပါ ချုပ်တာဆိုတော့ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲက ချုပ်ထည်တွေ ဆို သူ့ဆီပဲ လာလာအပ်ကြတာ။ အကြွေးတို့၊ လပေးတို့ကတော့ ဘဝတူ အချင်းချင်းတွေမို့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးရတယ်။ ဒါမှ စီးပွားရေးအတွက် အဆင်ပြေ နိုင်မှာကိုး။

ဪ ဘာကြောင့်များ ခေတ်ကြီးက ပိုကြပ်တည်းလာတာပါလိမ့်။ ဖွံ့ဖြိုးလာ တယ်။ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းတွေ ပိုများလာတယ်။ လူနေမှုအဆင့်တွေ မြင့်လာတယ်လို့ နားထောင်ရ ဖတ်နေရတာ။ ဒီရပ်ကွက်လေးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကလည်း ခေမိန်းထရ်က၊ ဝွက်ထူထူ၊ ညဆို ခွေးတွေကတော့အူအူ၊ ခုလည်း လူတွေကတော့ဆူဆူ၊ အကြွေးတွေကလည်း တထူထူပါပဲ။ အင်းလေ ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးဖြစ်လာတော့ နေရာပိုကြပ်လာတာထင်ပါရဲ့။

" ဒီမှာ ကိုမောင်ပိုင် "

လက်ကိုဖြတ်ခနဲ အကိုင်ခံလိုက်ရတာမို့ လန့်သွားမိတယ်။ မိန်းမက ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပြီး ဘာမှ မပြောသေးဘဲ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲခြင်းကိုင်ပြီး ထွက်လာတယ်။

"ရှေ့ ဒီမှာ လက်ကျန်လေး၊ ဆန်လေး တစ်ပြည်လောက်နဲ့ ကြက်ဥ ငါးလုံး လောက်ဝယ်ခဲ့၊ အဲ ငရုပ်သီးခွဲခြမ်း တစ်ထုပ်ပါ ဝယ်ခဲ့ဦး၊ တစ်ခါတည်း သမီးလေး ကိုပါ ကျောင်းကြိုခဲ့ "

"ဟုတ်"



"နေဦးတစ်ခါတည်း မှာထားရဦးမယ် ရှင် ကမ္ဘာကြီးကို ချီချီပြီး စိတ်ကူးထဲမှာ ကုန်းပိုးမထားနဲ့ လေးတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လေးပဲ နိုင်အောင် ချီထား "

ဒီမိန်းမနယ်၊ ဟင်း ဟင်း။

(၂)

"ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝရုံ့ချတယ်ဗျာ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ရဲတာကို"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အတူတူပါပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို အလွယ်တကူ သတ်ရဲတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက် သလဲ"

ကျောင်းဆင်းဖို့ အနည်းငယ်လိုသေးတာနဲ့ ကျောင်းရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းဖွဲ့နေမိကြတာ။ ခုတလောအတွင်း ကြားသိနေတဲ့အမှု အခင်းတွေ၊ မိသားစုအလိုက် အသတ်ခံရတာ၊ ကလေးတွေ ရောင်းစားခံရတာ၊ မတော်မတရားခံရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောနေကြတာပါ။

"ကျွန်တော်ကတော့ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုကို စိန်ခေါ်လိုက်တာလို့ မြင်တာပဲ ကိုမောင်ပိုင်ရ"

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ် တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု ဘယ် လောက်ရှိနိုင်လဲ၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု မရှိရင် ဒီလို အဖြစ်တွေဆက်ပြီးမြင်ရဦး မှာလား။ ဒီနိုင်ငံရော ငြိမ်းချမ်းဦးမှာလား"

ကိုအေးရွှေရဲ့အဆိုကို ကိုဝင်းမောင်ကို ထောက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြိမ်သက်နေမိတယ်။ ကလေးတွေတောင် ဇာတိမာန်သီချင်းဆိုနေပြီ၊ ပြီးရင် ကျောင်းဆင်းတော့မယ်။ အိမ်က ပါရမီဖြည့်ဖက်ဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဆန်တို့ ကြက်ဥတို့ လည်း ဝယ်ပြီးပြီဆိုတော့ အိမ်ကို တန်းပြန်ရုံပဲ။ အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ကလည်း သိပ် တော့ ဝေးလှတာမဟုတ်ဘူး။ အရင်နေ့တွေကတော့ မိန်းမက ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြိုလုပ်တယ်၊ ဒီနေ့တော့ ရုံးက ခပ်စောစောလေး ပြန်လာတာနဲ့ သမီး လေးကို လာကြိုဖြစ်တာ။ မိန်းမ ခိုင်းလိုက်တာကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့လေ။

"တစ်ခုတော့ ပြောဦးမယ်ဗျ "

ကျွန်တော်က လေသံလေး အသာနိမ့်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ သူတို့တွေက ကျွန်တော့်ဆီက စကားကို နားစွင့်နေပုံရတယ်။ ခုနစကားပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က



ဘာမှ မပြောဘဲငြိမ်နေတာကိုး။ ပြီးတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို စာဖတ်သူကြီးလို့ သိထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော့် သဘောကို သိချင်နေပုံရ တယ်။

"ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်လူအချင်းချင်းရှိမှ ဒီလိုပြောကြဗျ။ သူစိမ်းတွေရှေ့ သိပ် မပြောမိစေနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်တယ် "

"ဟာ.. ခင်ဗျားကလည်း လုပ်တော့မယ် "

"ဖေဖေ "

"ဟော သမီး၊ ကဲ နောက်တာပါဗျာ နောက်ရက် ဆုံမှ ပြောကြ၊ လေကန်ကြ တာပေါ့ဗျာ ဟုတ်ဘူးလား။ အိမ်လေး ဘာလေးလည်း လာလည်ကြဦး"

သမီးရဲ့ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ယူပြီး ပုခုံးမှာ ချိတ်လိုက်တယ်။ သမီးကို ကြည့်တော့ ချွေးတွေ ရွှဲလို့၊ ကျောင်းမှာ ဆော့ခဲ့ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်။

"ဒီနေ့ ခြောက်တန်းက မမတွေနဲ့ ဆော့ခဲ့တာ ဖေဖေရဲ့၊ မမတို့က ဘာလဲ အဖေရယ် မထွေးဖမ်းတမ်းဆိုလား.. ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ ဝဲပါတယ်ဆိုတာ လေ.. "

"အော် အင်း "

သမီးလေးကတော့ ကျောင်းမှာကစားခဲ့တဲ့ အရှိန်မကုန်သေးဘူးထင်ပါရဲ့ ရွှေစွန်ညိုဘာကိုလိုလို့ ဝဲပါတယ်ဆိုတာကို ပါးစပ်ကမချပဲ ဆိုရင်း၊ ဆော့ရင်း ရှေ့ကသွားနေလေရဲ့။

(၃)

ကိုယ်တွေငယ်ငယ် ဒီလို ဖုန်းတွေ မပေါ်သေးတာ၊ ဒီလို Facebook ကြီး မပေါ်သေးတာကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ခု အားပြီဆိုတာနဲ့ ပက်လက်ကုလား ထိုင်လေးမှာ ထိုင်၊ ဖုန်းကိုပဲပွတ်ရင်း အချိန်တွေကကုန်လာခဲ့တာ။ အရင်တုန်း ကတော့ အိမ်သာတက်ရင်တောင် စာအုပ်လေးတစ်အုပ်လောက်ပါသွားမှ အဆင်ပြေတတ်တာကနေ ခုတော့ အိမ်သာထဲလည်း ဖုန်း၊ အိမ်ရာထဲလည်း ဖုန်းဖြစ်နေတော့တာပဲ။ Facebook ကြီးပေါ်မှာလည်း အိမ်ကလီ၊ ရန်ဖြစ်၊ ပေါက်ကွဲ၊ ဖိုက်ကြေးခွဲ၊ ဆဲဆို အို အကြောင်းအရာဆိုတာ စုံနေတာပါပဲ။ ယူ တတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပညာရစရာ၊ သံဝေဂရစရာတွေ၊ သင်ယူစရာတွေ အများ



ကြီးပေါ့။ ပြီးတော့ သတင်းတစ်ခုဟော့ဆို ဒီပေါ်က အချိန်နဲ့တပြေးညီ ရောက်ပြီး သားဆိုတော့ ခဏခဏဖွင့်ကြည့်ဖြစ်တာပါ။ အဲလိုပဲပြောရမှာပေါ့။ မပြောရင် အိမ်က မိန်းမကလည်း မျက်စောင်းထိုးနေပြီ။ သူကတော့ ဖျင်စတွေကြားထဲမှာ စက်ချုပ်လို့ မဟုတ်လား။ အင်းလေ ကိုယ်မှ မချုပ်တတ်တာ။

"ဖေဖေ "

သမီးလေးခေါ်လိုက်ကာမှ အတွေးတွေက ရပ်သွားတယ်။ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေးက စာအုပ်လေးကိုင်ပြီး အနားရောက် လာတယ်။ ဇာတ်တော်ကာတွန်းစာအုပ်လေး။ သမီးလေးက ဒီနှစ် ပထမတန်း။ သူဖတ်ဖို့ စာအုပ်လေးတွေကို ကျွန်တော်ဝယ်ပေးတယ်။ ကလေးတွေ စိတ်ဝင် စားအောင်လို့ စာနဲ့ပုံလေးတွေပါတဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေ ဝယ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ သမီး ကလည်း စာဖတ်ပါသနာပါတယ်။ တွေ့သမျှ အကုန်လျှောက်ဖတ်တတ်တယ်။ သူနားမလည်ရင်လည်း မေးတယ်။

" ဒီနေ့ မေ့စကားမှာ သမီးကို မေးတယ်ဖေဖေ "

ဟုတ်သား ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပဲ။ ဒါကြောင့် မနက်က သမီးလေး မေ့စကား သွားတာကိုး။

" ဆရာမက မေးတာလား။ ဘာမေးတာလဲ သမီး "

"သမီးနာမည်ကို အရင်မေးတာ၊ မေမေတ္တာသွယ်လို့ သမီးကဖြေတော့၊ သမီးနာမည်မှာပါတဲ့ မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ သိလားတဲ့ "

" အဲဒီတော့ "

" သမီးက မသိဘူးလို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာမက အဲဒါ ပါဠိစကားတဲ့။ သမီး နာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲတဲ့။ သမီးက အဖေပေးတာလို့ ပြောလိုက်တယ် "

" ဟုတ်လား "

"ဟုတ်တယ်။ သမီးအဖေကို မေးကြည့်ပြီး ဆရာမကို ပြန်ပြောပြပါလားတဲ့ "

" ဪ "

" အဲဒါပြောပြ သမီးနာမည်မှာပါတဲ့ မေတ္တာဆိုတာဘာလဲဟင် "

သမီးလေးနာမည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ပေးဖြစ်ခဲ့တာ။ မေတ္တာဆိုတာ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ချစ်ခင်သောစိတ်၊ အကျိုးလိုလားတဲ့စိတ်တွေ ပွားများအောင် သွယ်ဆောင်ပေးတဲ့သူ၊ မေတ္တာတရား



တွေ့ရင်သန်အောင်၊ မေတ္တာစိတ်တွေကိန်းလပ်အောင်၊ မေတ္တာစိတ်ကလေးတွေနဲ့ လောကအကျိုး သယ်ပိုးနိုင်အောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို ပြောရင်သမီးက နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်။

" မေတ္တာဆိုတာက သမီးရယ်၊ သမီးညဘက် အဖေတို့ကို ရိုခိုးတယ်၊ ပြီးတော့ အဖေတို့က သမီးလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုပေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သမီးလေးက ဘာပြန်ပြောလဲ "

" ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ "

" မေတ္တာဆိုတာ အဖေတို့က သမီးလေးကို ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်တာ၊ သမီးလေးက အဖေတို့ကို ကျန်းကျန်းမာမာနေစေချင်တာကို ပြောတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးလေးက သမီးသူငယ်ချင်းတွေအပေါ်၊ သမီးဆရာဆရာမတွေအပေါ် အဲသလို ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာ နေပါစေဆိုပြီး တောင်းတဲ့ ဆုတောင်းလေး၊ ထားတတ်တဲ့ စိတ်ထားလေးကို ပြောတာသမီးရဲ့ "

" ဪ အဲဒါဆို "

" အဖေ သမီးလေးနာမည်က သူများတွေကို ကျန်းကျန်းမာမာချမ်းချမ်းသာသာဖြစ်အောင် သွယ်ပေးတဲ့ စိတ်ထား ပိုင်ရှင်၊ မေတ္တာပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးပေါ့သမီးရဲ့ "

" ဟေး... နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ဆရာမကို ပြန်ပြောလို့ရပြီ "

သမီးလေးအနားကထွက်သွားတာကိုလိုက်ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော်ဇနီးက ခါးထောက်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှန်းမသိပဲ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ရယ်ပြလိုက်တယ်။

" အဟီး "

(၄)

ဒီနေ့တော့ ညစာစားပြီး အေးအေးလူလူနဲ့ စာအုပ်လေးဖတ်ဖို့ ကောက်ကိုင်မိတယ်။ စာမဖတ်ရတာတောင် ကြာပေါ့။ စာမဖတ်ရတာဆိုတာက ဝတ္ထုတိုစာအုပ်တွေ၊ အက်ဆေးစာအုပ်တွေ၊ ဆောင်းပါးစာအုပ်တွေ ပြောတာပါ။ ဂျာနယ်တွေ၊ Facebook ကြီးပေါ်က သတင်းတွေ၊ စာတွေကတော့ နေ့စဉ်လိုလိုဖတ်နေ



ဖြစ်တာ။ သတင်းတွေ ဖတ်ရတာလည်း မသက်သာလှတော့ဘူး။ ဒီနေ့တော့  
စိတ်အရသာ၊ နှလုံးသား အရသာခံရမယ်။ မိန်းမနဲ့ သမီးကို ကြည့်လိုက်တော့  
အခွေထည့်ပြီး ဇာတ်ကားကြည့်နေကြပြီ။ မနက်က ဈေးဝယ်သွားကြရင်း  
တစ်ထောင်ဖိုး ဥ ခွေဆိုတဲ့ DVD ခွေတွေ ဝယ်လာလေရဲ့။ ကာတွန်းကတစ်ခွေ၊  
ဇာတ်လမ်းတွေကတစ်ခွေ၊ သီချင်းခွေကတစ်ခွေ၊ ခုတော့ ဇာတ်လမ်းထိုင်ကြည့်  
နေတယ်။ ခွေးလိမ္မာကား ဆိုလားပဲ။

" ကိုမောင်ပိုင်ကြီး စာဖတ်နေတာလား "

"ဟာကိုပင်းမောင်တို့ကိုအေးရွှေတို့ပါလား။ အမယ်ဇနီးမယားတွေကိုယ်စီနဲ့  
ပါလား။ ဘယ်ကနေ လမ်းသင့်လာတာလဲဗျ "

ကိုပင်းမောင်နဲ့ ကိုအေးရွှေက ကျွန်တော့်ရှေ့က ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်  
တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဇနီးတွေက ကျွန်တော့် ဇနီးဆီသွားထိုင်ရင်း စကားတွေပြောနေ  
ကြတယ်။

" အရှေ့ဘက်ပိုင်း ဦးပင်းကိုအေးလေ သူ့ဘေးထိုးခံရလို့ အဲဒါသွားမေးလာတာ "

" ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော်တောင် သတင်းမေးမရောက်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ကို  
ထိုးတာ လူငယ်ဆိုလား။ မူးပြီး လူမှားထိုးတာဆို "

" ဟုတ်တယ် အဲဒီကလေးလည်း ခုစခန်းမှာ "

" ကြားလိုက်ရရင် မသက်သာကြီးပဲဗျာ "

" ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ "

ကျွန်တော်က ရေခွေးပန်းကန်လေးတွေထဲ ရေခွေးငှဲပေးလိုက်တယ်။  
ကျွန်တော့် ဇနီးက လက်ဖက်အုပ်လေး လာချပေးတယ်။

" ကိုပင်းမောင်နဲ့ ကိုအေးရွှေကို ပြောရဦးမယ် "

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က မျက်စောင်းထိုး၊ မျက်ခုံးကျုံးပြီး ကြည့်လိုက်  
တယ်။ မိန်းမက ပြုံးစေနေ။

" ရှင်တို့လူကြီးကို ဝင်သယ်ပေးလိုက်ပါဦးရှင် "

ကျွန်တော်ရော ကိုပင်းမောင်တို့ပါ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကြတယ်။  
ကိုင်ထားတဲ့ ရေခွေးခွက်ကို အသာပြန်ချမိတယ်။

" တခြားမဟုတ်ပါဘူး ရှင်တို့လူက ကုမ္ပဏီကြီးနဲ့ ချီချီပြီး ပြောတတ်တော့  
ရှင်တို့ ဝိုင်းသယ်ပေးဦးလို့ သူတစ်ယောက်ထဲ လေးနေမှာစိုးလို့ "





" ဇလူး..."

ကိုအေးရွှေခမြာ ရေဇွေးတောင် သီးသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်ခါပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပေမဲ့ ဟိုလူနှစ်ယောက်က သတ်လို့မရသေးတဲ့ပုံ။ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်။

"ခင်ဗျားတို့ ခုတလောကြားရတဲ့ သတင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် အမြင်ကြားချင်တယ်ဆို "

" ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် "

ကျွန်တော် ရေဇွေးကို တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်ပြီး ခါးကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ ဒီကလည်း ပြောချင်ချင်ရယ်။

" ပြောရရင်တော့ ကမ္ဘာနဲ့ချီရမဲ့ အနေအထားပဲ "

ကိုယ်စကားကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်မိတယ်။ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ သမီးက ဇာတ်ကားပေါ် အာရုံရောက်နေကြတယ်။ တော်ကြာကမ္ဘာကြီးနဲ့ချီပြန်ပြီ ပြောမှာစိုးလို့။

"ဒီနေ့ကမ္ဘာကိုကြည့်လိုက်ဗျာ ဒီလိုအမှုကိစ္စတွေက ဆန်းတယ်လို့ မဆိုအပ်ဘူးလို့ ပြောရမဲ့အနေအထား ရှိတယ်ဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝံ့တွေချိတ်ပြီး အသေခံရတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် နယ်မြေအတွက်၊ အာဏာအတွက် ပစ်ကြဲခတ်ကြဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက တစ်နေ့တခြား ဘယ်လောက်တောင် တိုးပွားလာသလဲ။ ပြီးတော့ မမြင်ပုံမကြားပုံတဲ့ အမှုအခင်းတွေကြည့်လေ နည်းမှတ်လို့ "

"ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက်ကတော့ ဒီလို မိသားစုလိုက်အသတ်ခံတာ၊ ကလေးတွေ မတော်မတရားခံရတဲ့ အမှုအခင်းတွေက ဆိုးလွန်းလှပါတယ်ဗျာ "

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ ခက်တာကက လူ့စိတ်ဆိုတာ ကောင်းတာထက်မကောင်းတဲ့အချိန်တွေကများတာကိုး။ ကျွန်တော်ကြောက်တာကကလေးတွေအတွက်ပဲ။ ကလေးတွေ လူငယ်တွေဟာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရပြီး အကြောက်တရားက စွဲမြဲသွားမှာလား တွေးရင်း စိတ်ထိခိုက်မိတယ်ဗျ "

" ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် "

" အသက်မပြည့်သေးပဲ အိမ်ထောင်ပြုတာတွေ၊ လူငယ်လေးတွေ မမှု



အခင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေတာတွေ၊ လူငယ်တွေ အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး တွေထဲမှာ ပျော်မွေ့နေတာတွေရဲ့ တရားခံက ကျွန်တော်တို့ပဲဗျ။ စဉ်းစား ကြည့် လေ ကျွန်တော်တို့ အဖိုး၊ ကျွန်တော်တို့အဖေတွေက ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့် တွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေကို လက်လွှဲပေးခဲ့တယ်။ ခု နောက်မျိုးဆက်ကို လက်လွှဲပေး ရမဲ့ ခေတ်ကို ကြည့်ဦး "

"ဒါတော့ ကျွန်တော်ထောက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်မှာ စာနာစိတ်တွေ၊ ကရုဏာစိတ်တွေ၊ မုဒိတာစိတ်တွေ၊ မေတ္တာစိတ်တွေအရင်ရှိမှ ခေတ်ကောင်းကို ပြန်လွှဲနိုင်မှာ "

" အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်တွေလည်း ရှိနေရမယ်။ ထုတ်ဖော်ရဲတဲ့ သတ္တိတွေလည်း ရှိရမှာပေါ့ "

ကျွန်တော့်စကားကို ဝိုင်းထောက်ခံကြတော့ ကျေနပ်မိတယ်။

" စကားကောင်းနေတာ လက်ဖက်သုတ်လေးစားကြဦးဗျာ၊ ရေခွေးလေးပါ သောက် "

အဲဒီနောက် အရပ်ထဲက သတင်းတွေ၊ အခြေအနေတွေအကြောင်း၊ နိုင်ငံ အကြောင်း၊ ကမ္ဘာအကြောင်းစုံစီနဖာ ကြားရသမျှ၊ ဖတ်ရသမျှ အကြောင်းအရာစုံ အောင် ရေခွေးလေးသောက်လိုက်၊ လက်ဖက်လေးစားလိုက်နဲ့ စကားပြော ကြတယ်။

၂ " အီး .. ဟီး..ဟီး..အဟင့် ဟင့် "

စကားကောင်းနေကြတုန်း ငိုသံကြားတာနဲ့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။ သမီးလေး က ရိုက်ရိုက်ငိုနေတာ။ မိန်းမက သမီးလေးကို ပုခုံးဖက်လိုက်ပြီး ဆံပင်လေးကို သပ်ပေးတယ်။

" သမီးရယ် ဒါဇာတ်ကားလေ သမီးရဲ့ တကယ်မှ မဟုတ်တာ "

" တကယ်ဆိုလည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မေမေရဲ့...အဟင့်..ဟင့်.. ခွေးလေးကသနားပါတယ်..အဲဒီ လူကြီးတွေကလည်း .. ထားခဲ့ရက်တယ်.."

" ဘာဖြစ်တာလဲ "

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးရဲ့ အာရုံက သမီးလေးဆီရောက်သွားတယ်။

" ဘာဖြစ်ရမလဲရှင် ဇာတ်ကားထဲက ခွေးလေးကို သူ့သခင်တွေက လမ်းမှာ သွားပြီး စွန့်ခဲ့လို့တဲ့လေ၊ ခွေးလေးကို သနားလို့တဲ့ .. အဲဒါကို..ငိုနေတာ.."



ကျွန်တော်ကြည်နူးစိတ်နဲ့ ပြုံးမိလိုက်တယ်။ ကိုဝင်းမောင်နဲ့ ကိုအေးရွှေကိုပါ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြုံးပြဖြစ်တယ်။

သမီးလေးရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ စိတ်ထားအတွက် ပီတိတွေ လှိုက်လှိုက်တက်လာမိတယ်။

ပြီးတော့ မိန်းမပြောတာကို အမှတ်ရမိတယ်။ ဟုတ်တယ် မိန်းမပြောသလိုပဲ ကမ္ဘာကြီးကို ချီပိုးထားဖို့ အသာထား ကိုယ့်အိမ်လေးကို မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရားတွေနဲ့ ချီပိုးထားမှပါလေ။ ကိုယ့်အိမ်လေးမှာ ကရုဏာတရားတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေအရင် လွှမ်းခြုံမှပါလေ။ ကံလေ ခုတော့ သမီးလေးလဲ ငိုပါစေ။

\* \* \* \* \*

မောင်ပိုင်(လေးမျက်နှာ)



ထက်သန်

# ကြည့်မှန်များ

## အခန်း (၁)

"ဝှစ်..."

"ဖလပ် ...ဖလပ်"

"အ...အ"

ကျွန်မလေဟုန်ကိုထိုးခွင်းကာအတောင်ပံတွေကိုအားကုန်ခတ်နေမိတယ်။ အရှေ့က ဒေါ်ကျီးညိုကို ကျော်လွှားဖို့ပေါ့။ ပြီးရင် ဒေါ်ကျီးညိုဦးတည်နေတဲ့ သားကောင်ကို လှရမယ်။

"အ ...အ"

ကျွန်မအသံပြုအပြီး တီကောင်ကို ထိုးသုတ်လိုက်တယ်။ တီကောင်လေးက တွန့်လိမ် တွန့်လိမ်နဲ့ ကျွန်မနှုတ်သီးကြားက ပါလာပါတယ်။ ဒေါ်ကျီးညိုက တီကောင်လေးကို နှမျောတသစ္စာ ကြည့်နေတယ်။ မိုးကလည်း ချုပ်တော့မယ်။ အိပ်တန်းတက်ရတော့မယ်လေ။ သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့ဖျတ်လတ်မှု၊ သူ့ခွန်အားနဲ့ဆို ဒီည နောက်ထပ် အစာရရှိတော့ လမ်းမမြင်တော့ဘူး။ ကဲ ဒီညတော့ အလှည့်ဆိုတာကို နားလည်အောင် သင်ယူရင်း ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို ခံပေတော့ပေါ့။

ကျွန်မကတော့တီကောင်တွေရော၊ ပိုးကောင်တွေရောတစ်ဝစားပြီးကောင်းကောင်းအိပ်လိုက် ဦးမယ်။ အိပ်ခါနီးကျရင် ကျွန်မရဲ့ အလှအပကို ရစ်မှူးနေတဲ့ ကာလသာတွေရဲ့ လူပျိုလှည့်တေးလေး နားထောင်ပြီးအိပ်လိုက်မယ်။ ဒီ၊ မောင်မိုင်းလည်း လာမှာသေချာတယ်လေ။ ကဲ သာယာယာယာပဲတော်ဇေရ။

\*\*\*\*\*



"အ..."

အိုး ဟထတံ့ ပါးစပ်ထဲ အစာက ရောက်မလာလို့ ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မကို ခွဲနေတဲ့ ပိုးကောင်လေးကို ဒေါ်လေးကျီးညှိက သုတ်ချိစားသောက်ပြီး အားပါးတရအော်ဟစ်နေတယ်။ အမေကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆာလောင်စွာနဲ့ စူးစူးရှရှအော်လိုက်တော့ မေမေက သူ့အတွက်ဖယ်ထားတဲ့ တီတစ်ပိုင်းကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီ ပါးစပ်ကို အသားကုန်ဟထားတာပေါ့။

"အ...အ"

ဟော ဒေါ်ကျီးညှိရဲ့ ပျော်မြူးနေတဲ့ အသံသာကြားရတယ်။ အစာက ပါးစပ်ထဲရောက်မလာ။

"အ...အ"

ကုန်ပြန်ပြီ နောက်တစ်လုတ်။ ကျွန်မ အော်ဟစ် ငိုကြွေးနေမိတယ်။ မေမေကတော့ ကျွန်မကို ချော့မော့နေတယ်။

"ဖျတ်...ဖျတ်"

"ဖလပ်...ဖလပ်"

အိုး အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီး ကျွန်မ အိပ်တန်းပေါ်က ပြုတ်ကျပြန်ပြီ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အိပ်မက်သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်တွေပေါ့။ မေ့ပစ်လို့မရတဲ့ ခံစားချက်တွေ ရင်ထဲမှာ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ အိုး အားငယ်မှုတွေနဲ့ ကျွန်မ ငိုဖူးတယ်။ လင်မရှိတော့တဲ့ မုဆိုးမ ငှက်အိုမကြီးက သန်မာနပျိုနေတဲ့ ငှက်ပျိုလေးနဲ့ ဗြိုင်ပြီး အစာမလုနိုင်သလို အတောင်မစုံသေးတဲ့ ငှက်မလေး ကျွန်မကလည်း ဝိုရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်လေမလဲ။ အဲဒီတုန်းက အသက်အရွယ်ဟာ ရှင့်အတွက်အားသာချက်ဖြစ်ပြီး မေမေနဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ ရုံးနိမ့်ဖို့ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ကဲအခုတော့ ကျွန်မ အလှည့်ပေါ့။

အခန်း (၂)

"အ...အာ။ အ...အာ"

ကျွန်မ အတောင်တွေကိုဖြန့် အမြီးလေးကိုကားပြီး လေထဲမှာ လှပစွာ ညင်သာစွာ ဦးမဲမြင်အောင် ရှိုးပြလိုက်တယ်။ ပိုပြီး သေချာအောင် 'မ' သံပါ ထပ်



ပေးလိုက်တယ်လေ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပြတယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း၊ သိတာပေါ့။ ဟော သူ ဒေါ်ကျီးညိုဆီကနေ ကျွန်မဆီကို ပျံသန်းလာတယ်။ ဒါပဲပေါ့ ကျွန်မရဲ့ အလှ၊ အသက်အရွယ်နှင့် နပျိုမှုတွေက သူ့အတွက် ဒေါ်ကျီးညိုကို ထားခဲ့နိုင်လောက်အောင် အစွမ်းထက်နေတယ်လေ။ အိုး နွားအို မြက်နကြိုက်အဲလေ။ ကျီးအို ပိုးပေါက်ကြိုက်ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ။

ဒေါ်ကျီးညိုကတော့ အားငယ်နေတဲ့ မျက်လုံး၊ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ မျက်လုံး၊ ကြေကွဲနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေတယ်။ ဦးမဲ အနမ်းတစ်ချက် ကျွန်မ နှုတ်သီးလေးကို လာအထိမှာ ဒေါ်ကျီးညို ကြေကြေကွဲကွဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ အိုး နားဝင်ချို့လိုက်ပါတိသနဲ့။

ကျွန်မ ကတိပေးတယ်။ ဒီဘဝ ရှင်အဖော်မဲ့စေရမယ်။ ရှင့်သား မောင်မိုင်းက ကျွန်မကို အသည်းအသန် ကြိုက်နေတယ်။ ရှင့်သားက ရှင့်ဘက်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်မျက်စိကျနေတဲ့ ဦးမဲကို ဖြတ်ခုတ်လိုက်တာက ချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကို အသည်းခွဲချင်လို့။ ကျီးဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ရာဂပဲ။ နပျိုမှုကို မကြိုက်တဲ့ ဖိုသတ္တဝါ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ ဒီတော့ ရှင်ခံစားစမ်း။ အထီးကျန်စမ်း။ အားငယ်စမ်း။ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်ကိုရော ကျွန်မ မေ့ထားရလေမလား.....။

\* \* \* \* \*

"အ-အ"

ဟော ဒေါ်ကျီးညိုရောက်လာပြန်ပြီ။ အသံကိုက ကျီးမရွှင်(မိန်းမရွှင်) အသံနဲ့။ မျက်လုံးကလည်း ကြာကြည့်ဆိုတာမျိုးပဲ။ အိုး မေမေ နောက်ယောက်ျားက အသိုက်ဆောက်နေရင်းက ဒေါ်ကျီးညိုကို လှည့်ကြည့်တယ်။ နောက်ပြီး မေမေနဲ့ ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီး ဒေါ်ကျီးညိုနောက်ကို လေးတွဲတွဲ ပျံသန်းလိုက်သွားတော့တယ်။

"ဗျတ်...ဗျတ်"

သီချင်းဆိုနေရင်းကနေတဲ့ ကျွန်မ ရုတ်ကြီးပြတ် ငြိမ်ကျသွားတယ်။ မေမေ ချီလာတဲ့ ကောက်ရိုးပျင်ကလေး ဖတ်ကနဲ လွင့်ကျသွားတယ်။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မယ်လေ။ ဆောက်လက်စ အသိုက်ကို ကြည့်ပြီး မေမေ ဝိုနေတယ်။ မေမေ အရမ်းရှက်လည်း ရှက်မှာပေါ့။ သူ့ရန်ကြောက်လို့ အားကိုးရှာတယ်။



သူ့လူ ဖြစ်နေတာကိုး။ အိုး မုန်းတယ် ကျီးဖိုတွေကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဒေါ်ကျီးညို ကိုလည်း မုန်းတယ်။ ရှင်တို့ ဝဋ်လည်စေရမယ်။

နောက်တော့ ဒေါ်ကျီးညိုနဲ့ မေမေ နောက်ယောက်ျား ယူကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်ကြာတော့ သူတို့နှစ်ကောင် ကွဲသွားတယ်။ ဒေါ်ကျီးညိုက ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ သားကလည်း အားကိုး မရတဲ့အပြင် ကျွန်မကို တမ်းတမ်းဆွဲ ချစ်နေသေးတယ်။

အချိန်တွေက တစ်ပတ်လည်ပြီ ဒေါ်ကျီးညို။ ရှင်ဘယ်ပြေးလဲ။ ရှင် လုခဲ့တဲ့ အစာ တစ်လုတ်တန်ဖိုးကို ဆာလောင်မှုနဲ့ ကျွန်မသင်ပေးမယ်။ ရှင်လုခဲ့တဲ့ ကျီးဖိုတစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးကို အဖော်မပါဘဲ အသိုက်တစ်ခုလုံး ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ ငှက်အိုမရဲ့ ဒုက္ခကို အားငယ်မှု၊ ခိုကိုးရာမဲ့မှု၊ အထီးကျန်မှုနဲ့ ရှင်သင်ယူရမယ်။ နောက်ဆုံး နောင်တတွေနဲ့ သေဆုံးစေရမယ်လေ။

\* \* \* \* \*

အခန်း( ၃ )

"အ..."

ကျွန်မ လန့်လန့်ဖျန်းဖျန်းနဲ့ ထအော်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ နိုးနိုးချင်းချင်း ဒေါ်ကျီးညိုကို အနားမှာ တွေ့လိုက်ရတာကိုး။ အိုး မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့။ အော် နောင်တရနေတာလား။ ဝမ်းနည်းနေတာလား။ ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်လေ။ ဟော ပါးစပ်ဟနေပြီး စကားပြောဖို့ ပြင်နေတယ်။ ကျွန်မကို တောင်းပန်တော့မယ်ပေါ့။

"#-#-#-#-#"
"\*\_\*\_\*\_\*\_\*\_\*"
"#####"
"Y+Y+Y+Y+Y+Y+Y"

ဒေါ်ကျီးညို စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မ စွံအသွားတယ်။ တောင်းပန်တဲ့ စကား မဟုတ်သလို ကျွန်မ ကြားချင်တဲ့ စကားတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်လေ။ ကျွန်မ နားလည်သလောက်တော့\_



သူမလည်း ကျွန်မ အရွယ်တုန်းက မာန်မာနတွေကြောင့် လုပ်ချင်တာတွေပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ မလုပ်သင့်တာတွေလည်း လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့။ လက်စားချေဖို့ အတွေး တွေနဲ့ ဗျာများခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လိုက် တာ အိုလာတဲ့ အထိပဲတဲ့။

ပြီးတော့ ဂလဲ့စားချေတာဟာ သူများအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့။ ဘဝ တို့၊ အချိန်တို့၊ ခွန်အားတို့ကို ပေးဆပ်ပြီး သူများအတွက် လုပ်ပေးရတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းလာဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ နောင်တ ဆင်းရဲနဲ့ ပျက်ဆီးတာပဲတဲ့။

အိုး ကျွန်မရဲ့ ဒီနပျို့မှုတွေက မြမတဲ့လား။ ကျွန်မ အိုသွားရင်ရော.....။ ဒီ လက်စားချေမှုတွေနဲ့ လုပ်သင့်တာ မလုပ်ခဲ့ရင်ရော.....။

\* \* \* \* \*

"အ...အ...အ"

"အ...အ...အ"

ဦးမဲက တစ်ခြား ကျီးတွေနဲ့ အတူ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေတယ်။ အင်းလေ သူလို အသက်အရွယ်နဲ့ ကျွန်မလို လှပ နပျို့တဲ့ ကျီးပျိုလေးကို ယူရမှာဆိုတော့ ပျော်နေတာပေါ့။ ဒီနေ့က လက်ထပ်ပွဲအဖြစ်နဲ့ ပင်လုံးကျွတ်မှည့်နေတဲ့ သပြေ ပင်ဆီကို သူဦးဆောင်ပြီး ကျီးအကုန်လုံးကို ခေါ်လာတာကိုး။ အားလုံးက ပျော် နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနှင့်အတူ ကျီးနှစ်ကောင်ကတော့ မပျော်ရွှင်ကြဘူး။ သူက မောင်မိုင်းပေါ့။

ကျွန်မ မောင်မိုင်းကို ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျလာတယ်။ တို့တွေ ဝေးရတော့မယ်နော်။ ကျီးတွေအမြင်မှာ မာန်မာနကြီးတဲ့ ကျွန်မ၊ ခက် ထန်တဲ့ ကျွန်မလည်း အသည်းနဲ့ပါ။ ချစ်တတ်တယ်။ ဝမ်းနည်းရင်လည်း ငိုတတ် ပါတယ်။ ရှင်သာ ဒေါ်ကျီးညို သားမဟုတ်ရင်၊ ဒေါ်ကျီးညိုကြောင့် ကျွန်မ ဒက် ရာတွေ မရခဲ့ရင်၊ လက်တုန့်ပြန်ဖို့ မလိုခဲ့ရင် ကောင်းမယ်နော်။ အိုး မောင်မိုင်းရော ဒေါ်ကျီးညိုပါ ငိုနေပါလား။

မနက်က ဒေါ်ကျီးညိုပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်မ ပြန်တွေးကြည့်လိုက် တယ်။ သူမက မမြဲတဲ့ နပျို့မှုအတွက် မာန်တက်နေတာတွေနှင့် လက်စားချေတာ





တွေကြောင့် ချစ်သူနဲ့ ကွဲပြီး မကောင်းတဲ့ လက်တွဲဖော်ကိုရတယ်။ ဒါတင်မက  
ဘူး။ အခုဝဋ်လည်နေတယ်တဲ့။ ကြည့်တတ်မယ်ဆို အရာရာဟာ ကိုယ့်အတိတ်  
ကိုသော်လည်းကောင်း အနာဂတ်ကိုပါ ပြနေတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်တဲ့။

အခု ကျွန်မက အရင်ရေထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ သူမရဲ့ အရိပ်လိုပဲတဲ့။ လူတွေလို  
ပြောရရင် ကျွန်မကို ကြည့်ရတာ သူမဘဝရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကို ကြည့်  
နေရသလိုပဲတဲ့။ အခု ကျွန်မဖြစ်နေတာက အရင်က သူမဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲတဲ့။

အို...ဒါဆို အခု ဒေါ်ကျီးညိုက နောက်တစ်ချိန် မြင်ရမယ့် ကျွန်မရဲ့ ပုံစံလား။  
ကျွန်မပျက်စိထဲက ဒေါ်မကျီးညိုရဲ့ အရင်ပုံစံကို ပြန်ဖော်ကြည့်မိတယ်။ အိုး အခု  
ကျွန်မနဲ့ တူတူပါပဲလား။ သူမက လင်ပစ် တစ်ခုလပ်။ သားဆိုး မအေ။ အိုး ခု  
သူမ ငိုနေတယ်။ သူမ အိုနေတယ်။ သူမ သေတော့မယ်။ နောက်တစ်ချိန် ကျွန်မ  
က ဒေါ်ကျီးညိုလို.....။ အိုး မေ့လို့ ဒေါ်ကျီးညိုဟာ ကျွန်မရဲ့ မေမေအတွက်  
နောက်ကြည့်မှန်ဖြစ်သလို မေမေဟာလည်း သူမအတွက် အနာဂတ်ပြမှန် ဖြစ်  
နေပါလား။ အိုး တကယ်သာ ကြည့်တတ်မယ်ဆို လောကမှာ ကြည့်မှန်တွေ  
နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေပါလား။

"အ..."  
"ဝစ်"  
"ဖလပ်...ဖလပ်"

မောင်မိုင်းက သံရှည်ဆွဲပြီး ထပျံသွားတယ်။ ရင်နာစွာနဲ့ မောင်မိုင်းကိုလိုက်  
ကြည့်နေရင်း အမည်မဖော်တတ်ပေမယ့် ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းတဲ့ ဝေဒနာတွေနဲ့  
ရင်တစ်ခုလုံး ဆို့ကြပ်လို့လာပါတယ်။ ဒေါ်ကျီးညိုကတော့ ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်  
နေတယ်။ ကျွန်မ မောင်မိုင်းနောက် ပြေးလိုက်ရမလား။ ရင်နာနာနဲ့ ဦးမဲကိုပဲ  
လက်ထပ်ရမလား။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ .....

ထက်သန်



ရွှေငါးလေး

# တို့က... လူ

ယခုရက်ပိုင်း၌ ရွာထဲရှိ လူတော်တော်များများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် မကြည်ညွှန့် ရောဂါအကြောင်းပဲ တအံ့တဩပြောပြောနေကြ၏။ မကြည်ညွှန့် ရောဂါက အဆန်းတကြယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ ရိုးရိုးနေမကောင်းဖြစ်ရာမှ အားအင်ပြတ်လပ်ပြီး တပိန်ပိန်တလိုလိုနှင့် လုံးဝနလန်မထူနိုင်တော့ခြင်းပင်။ ရောဂါ ကြီးကြီးမားမား ရှာမရဘဲ တစ်နေ့တစ်ခြား အရိုးပေါ်အရည်တင် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသွားသည့် မကြည်ညွှန့်ကို ရောဂါပေါင်းစုံ ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ အပျိုးပျိုးကုကြ၏။ ကြာတော့ ဆေးဆရာများပင်လက်လျော့ကာ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေရ၏။

အားရှိမည့်အစားအစာများကျွေးလည်းမစားနိုင်တော့။ အရည်လောက်သာ သောက်နိုင်တော့သည်။ သူမ အိမ်သားတွေလည်း သူမ မသိအောင် ငိုကြသည်မှာ အမောပင်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရရှာသော မကြည်ညွှန့်ကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့၍

"ဝင်္ဂခံရမဲ့အတူ သေသွားတာမှကောင်းပါသေးတယ်"

ဟု အမေဖြစ်သူကပင် စိတ်လျော့ထား၏။ ဗေဒင်မေးပြန်တော့လည်း လူပြုစားခံရတယ်ဟုပဲ အဖြေထွက်၏။ တစ်ချို့ကား မကြည်ညွှန့်ခန္ဓာကိုယ်၌ ဖုတ်(သရဲ) ဝင်နေသည်ဟု ဆိုကြသေးသည်။ ထိုသို့ ဆိုရလောက်အောင်လည်း မကြည်ညွှန့် အမူအရာများက ထူးဆန်းလှသည်။

မကြည်ညွှန့်သည် တစ်နေလုံး မျက်လုံးစုံမှိတ် အိပ်နေသော်လည်း ညနေစောင်းပြီဆို သူမဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး ညည်းညူသံကိုကြားရသည်။ သူမအနားတွင် လာထိုင်ရန် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်လက်ယပ်ခေါ်တတ်သည်။ ညောင်းသည်ကိုက်သည်အော်ကာပိန်လိုနေသော သူ့ခြေထောက်လေးတွေကို အဆက်မပြတ်နိပ်ခိုင်းတတ်၏။ အချိန်ကြာတော့ နိပ်ပေးသူမှာ မနိပ်နိုင်တော့။ ညောင်းလွန်း၍ ခဏနားရင်တောင် သူမက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဒေါသထွက်တတ်သေးသည်။



ထမင်းကျွေးလျှင် မစားသော်လည်း ဟင်းနံ့များမွှေးပါက

"စားချင်လိုက်တာ...စားချင်လိုက်တာ"

ဟု တသွင်သွင်အော်လို့နေသည်။ ထိုသို့ အမူအရာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်တတ်သည့် မကြည်ညွှန်းကို ပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေပင်မက အိမ်သားများကပါ မသကာတော့ပေ။

"အဲ့ဒါ ဖုတ်ပါအေ...သွေးစုတ်ဖုတ် သေချာတယ်။ မတင်မြဲရဲ့...ညည်းသမီးကို ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့အေ...၊ ဒါပေမဲ့ သူက ခန္ဓာကိုယ်ပဲ ရှိတော့တာ အသက်က ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး ကြာရင် ညည်းတို့ပဲ ဒုက္ခလှလှတွေမှာ"

မကြည်ညွှန်းအမေ မတင်မြဲက လက်မခံ။ ခေါင်းတရမ်းရမ်းခါကာ ဝိုမြိုဝိုနေ၏။

"ကျွန်မသမီးမှာ ရောဂါဆိုးဆိုးဝါးဝါးမရှိဘဲနဲ့ မခင်လှရယ်...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... သူများတွေလို တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လို့ဆို ဖြေသာပါသေးတယ်ရှင်"

"ဪ ခက်ပါလားအေ...၊ အခုရော သူဝဋ်ခံနေရနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ...၊ ငါလည်း ကိုယ့်တူမလေးလိုချစ်တာပဲ နှမြောတာပေါ့...၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူမှမဟုတ်တော့ဘဲ...၊ သရဲဖြစ်နေပြီလေ"

ဒေါ်ခင်လှစကားကြောင့် ဒေါ်တင်မြ ဟီးတိုက်ကာ ဝိုနေ၏။

"ဝိုမနေနဲ့တော့ အမေ...ဒေါ်လေး ခင်လှ ပြောတာမှန်တယ်...တို့ကတော့ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဖုတ်ထုတ်တဲ့ နည်းကို အဘထွန်းစိန်ဆီက မေးခဲ့တယ်"

(မကြည်ညွှန်းတို့ ညီမနှစ်ယောက်စလုံးသည် အမေ/အဖဖြစ်သူကို "တို့" ဟု နာမ်စားသုံးပြီး စကားပြောလေ့ရှိ၏။)

ဒေါ်တင်မြ မျက်လုံးအစိုင်းသားနှင့် သမီးဖြစ်သူ ညွှန်းမေကို ကြည့်နေ၏။

"နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ...၊ နင့်ညီမသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ"

"သူ မသိပါဘူး အမေရယ်...၊ သူမသိအောင် လုပ်မှာပေါ့...၊ ဒီမှာ ဖဲချပ်တွေလား...အဲ့ဒါကို....."

မညွှန်းမေပြောမည့်စကားကို ဒေါ်တင်မြတို့ခေါင်းချင်းဆိုင် နားထောင်ကြပြီး ဖုတ်ထုတ်ရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် အစီအစဉ်ဆွဲကြလေသည်။

\* \* \* \* \*



"ဒါ ဘာလဲ ညွန့်မေ...၊ နင်က ငါ့ကို သေစေချင်နေတာလား"

ထိုညက လူမမာ မကြည်ညွန့်အသံကို တစ်ဖက်အိမ်ကပင် ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကြားနေရသည်။ နေမကောင်း၍ အရိုးပေါ်အရည်တင်ဖြစ်နေ သည့်သူက ဒေါသတကြီး ကုန်းထကာ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေ လွှင့်ပစ်ပြီး သောင်းကျန်းနေ၏။

"ငါ မသေသေးဘူး... ညွန့်မေရဲ့ နင်က ငါ့ကို သေစေချင်ပြီလား ... ဟီးးး"

မောသံကြီးနှင့် ရိုက်ရိုက်ငိုသည့်အခါ အိမ်သားတွေပါ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ငိုကြ၏။

"အမေကရော ညွန့်မေကို မတားဘူးလား...၊ အမေသမီးလုပ်ပုံကောင်းကြ ရဲ့လား...ဟီးး၊ ဘာလဲ...အမေကပါ...၊ အမေကပါ တို့ကို သရဲလို့ထင်နေတာ လား"

မကြည်ညွန့် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဖဲချပ်တွေကို ဆွဲစုတ်လွှင့်ပစ်ပြီး ငိုကာပြော ၏။

"အမေ တားပါတယ် သမီးရယ်...၊ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပြောပြော အမေ သမီးလေးက သမီးလေးပါပဲ...၊ အမေ အဲ့ဒါတွေ မယုံပါဘူး အမေသမီးကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်ပါဘူး သမီးရယ် အီးး ဟီးးး"

မကြည်ညွန့်ကို ဖက်ကာ ငိုနေသော အမေဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး၊ မညွန့်မေ လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် ညီမဖြစ်သူ ဖုတ်ဝင်သည်က လည်း သေချာသလောက်ရှိနေ၏။ ရေမန်းတိုက်လည်း မသောက်၊ တရားအခွေ ဖွင့်လည်း နားညည်းတယ်ဆိုပြီး ပိတ်ခိုင်းတာပင်။

အခုလည်းကြည့်။ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်သူက ဒေါသထွက်နေလိုက်တာ လူထုသတ်တော့မည့်အတိုင်းပင်။ အမေချောသိပ်တော့လည်း သူမဟုတ်သလို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေ၏။ လူ့အသားထိနေလို့တော့ သင်းက အရသာရှိရှိ ငြိမ် နေမှာပင်။ သေချာပါတယ် ဖုတ်မှ သွေးစုတ်ဖုတ်အစစ်ပင်။ သင်း မူယာမာယာ များသည်ကို အမေပဲ ခံမည်။ ညွန့်မေကတော့ မခံ။ ကြာရင် အားလုံးဒုက္ခရောက် မှာ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရအောင်ထုတ်ရမည်ဟု ညွန့်မေတစ်ယောက်တည်း ကြိတ် ကြံနေမိပြန်သည်။

\*\*\*\*\*



"အား နာတယ် အမေရေ နာလိုက်တာ၊ တို့ကို ကယ်ပါအုန်း"  
ပယောဂဆရာ၏ဆေးကြိမ်လုံးအောက်တွင် မကြည်ညွှန်အလူးအလိမ့်ခံနေ  
ရ၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလို့နေသည်။

"အမေရေ...အား သေပါပြီ အမေရဲ့၊ တို့ကိုကယ်ပါအုန်း ကယ်ကြပါအုန်း"  
သမီးဖြစ်သူ အော်ငိုသံကြားနေရ၍ ဒေါ်တင်မြ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေ၏။

"ကျုပ်သမီးလေး သေပါပြီအေ...ညွှန်မေရယ်၊ နဂိုကတည်းက အရိုးလေးပဲ  
ရှိတာ...၊ ဒီအတိုင်းဆို ငါ့ သမီးလေး သေသွားလိမ့်မယ်... သမီးရေ...အမေလာ  
ပြီ"

ဒေါ်တင်မြ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်မည် လုပ်တော့ မညွှန်မေက အမေဖြစ်သူ  
လက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ ထိုင်ခိုင်း၏။

"အမေကငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ...ဆရာကြည့်လုပ်ပါလိမ့်မယ်...သူက မူယာမာ  
ယာများပြီး၊ အမေ့ကို ရအောင်ခေါ်နေတာ အမေရဲ့"

ညွှန်မေက အမေဖြစ်သူလက်တွေကို ချုပ်ပြီး ဖမ်းဆွဲထား၏။

"ဟင့်အင်း မူယာမာယာများတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တကယ်နာနေတာ ငါသိ  
တယ်...၊ ညွှန်မေ ညည်းက အမေမဟုတ်တော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီးနာနေ  
တာငါသိတယ်...၊ ငါ့သိတယ်...၊ အဲ့ဒါ တကယ်နာနေတာ"

ဒေါ်တင်မြ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ထားသည့် လက်များကို ရုန်းကန်ဖယ်ရှားပြီး အိမ်  
ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးအိပ်ကာ အော်ငိုနေသော သမီးဖြစ်သူကို  
ယူကြိုးမရစွာ ပြေးပွေလိုက်သည်။

"ဒေါ်တင်မြ ခင်ဗျားဖယ်စမ်းပါဗျာ...၊ ခင်ဗျား သမီးက လူမဟုတ်ဘူးဗျ...လူ  
မဟုတ်ဘူး...၊ သူ့ဆီမှာ တော်တော်ကြီးတဲ့အကောင် ဝင်နေတယ်...၊ ခင်ဗျားတို့  
အသက်တွေပါ နတ်သွားလိမ့်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ"

"ဟင့်အင်းဆရာ...သရဲမကလို့ဘာဖြစ်ဖြစ်ကျွန်မသမီးခန္ဓာကိုယ်နဲ့မို့ကျွန်မ  
သမီးပဲ ဆရာ"

"ခက်တော့တာပဲဗျာ...ဟဲ့အကောင်...၊ နင် ထွက်မလား မထွက်ဘူးလား"

ပယောဂဆရာကဆေးကြိမ်လုံးနှင့် ရွယ်ကာ ခြိမ်းခြောက်ပြန်သည်။မကြည်  
ညွှန်ကလည်း ဒေါသတကြီးနှင့် အံကိုကြိတ်ကာ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ပြန်စိုက်  
ကြည့်နေသည်။



"အကြည့်ကို ပြင်စမ်း...သေချင်နေပြီလား။ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေလဲ...မင်း ဘယ်ကလာလဲ ပြောစမ်း...။ ဘာကိစ္စ ဒီဝိညာဉ်ကို နှောင့်ယှက်ရတာလဲ"

"နှင်သာ သူများအိမ်ပေါ်တက်ပြီး၊ နှောင့်ယှက်နေတာ...သေနာကြီးရဲ့... သွား ငါ့အိမ်ထဲက အခုထွက်သွား... မသွားရင် နင့်ကို မတရားညည်းဆဲတဲ့မှုနဲ့ တရား စွဲပစ်မယ်"

မကြည့်ညွန့် မျက်လုံးကြီးပျားကာ အသံနက်ကြီးနှင့် ထအော်၏။

"မတင်မြ တွေလား ခင်ဗျားတွေ့ပြီ မဟုတ်လား...။ ခင်ဗျားသမီး အခု လူနာနဲ့တူလို့လား...ကြည့်စမ်း...။ဖယ်စမ်းပါဗျာ...ကျုပ်ရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးအစွမ်းအောက်မှာ သင် ကြာကြာမခံနိုင်ပါဘူး..."

ပြောပြောဆိုဆို ဆေးဆရာက ကျိန်လုံးကို မြှောက်လိုက်ချိန်တွင် မကြည့်ညွန့်က လုံးဝမခံတော့ဘဲ ကြိမ်လုံးကို ဒေါသတကြီး ဆွဲလု၏။

"ဟင် ငါ့ကိုရိုက်ချင်တဲ့...လူလိမ်ကြီး...။ သေနာကြီး...ရိုက်ချင်အုန်း ရိုက်ချင်အုန်း ဟဲ့"

ကြိမ်လုံးကို ဆွဲလုပြီး ပယောဂဆရာကို ပြန်လိုက်ရိုက်နေသောမကြည့်ညွန့်ကို ကြည့်ကာ အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။

"အား အား နာတယ်ဗျ...နာတယ်ဗျ..."

"အေး နာရင် သရဲဝင်နေလို့ပဲ မှတ်ပလား အခုထွက် ထွက်"

"ဟဲ့ ကြည့်ညွန့် ကြည့်ညွန့် စိတ်ထိန်းလေ"

"ဟဲ့ သမီး သမီး အဲ့လိုမလုပ်ရဘူးလေ"

အားလုံး ဆွဲကာလွှဲကာနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်သည်။ သဲကြီးမဲကြီး အရိုက်ခံနေရသော ပယောဂဆရာလည်း ပုဆိုးမနိုင် ပုဝါမနိုင် ဖိနပ်ပင်မစီးနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရတော့သည်။

"သရဲဗျို့ သရဲ...။ ရွာထဲမှာသရဲအကြီးတစ်ကောင်ရောက်နေပြီဗျို့ သရဲမှ သရဲအကြီးစားပါဗျာ"

ပယောဂဆရာအော်အသံကြောင့် ရွာထဲရှိလူများ အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရုန်းစုရုန်းစု ဖြစ်နေကြသည်။

မကြည့်ညွန့်ကား မောပြီး အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသွားပြန်သည်။

\*\*\*\*\*



မကြည်ညွန့်အိမ်သို့ လူတွေအဝင်အထွက်နည်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ကလေးတွေဆို မကြည်ညွန့်အိမ်ရှေ့မှဖြတ်ရင် ဘုရားစာဆိုပြီး ဖြတ်ပြေးကြ၏။ မကြည်ညွန့် သေမည့် သတင်းကောင်းကိုပဲ အားလုံးစောင့်မျှော်နေကြသည်။ မကြည်ညွန့်အနားကိုလည်း အမေဖြစ်သူမှအပ ဘယ်သူမှမကပ်ရဲကြ။ မကြည်ညွန့်ကလည်း အမေဖြစ်သူမှလွဲ အားလုံးကို ဒေါသထွက်လို့နေ၏။ တစ်ညနေ မကြည်ညွန့်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ထမင်းစားနေကြ၏။ မကြည်ညွန့်ကား ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာထဲတွင် ပျက်လုံးမေးစင်းကာ အိပ်နေလေသည်။

ထိုအချိန် အိမ်ဘေးမှ ဆူဆူညံညံနှင့် ရန်ဖြစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မကြည်ညွန့်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးရန်ပွဲသို့ စိတ်ရောက်သွားပြီး စားလက်စများ ချကာ ရန်ပွဲသို့ သွားကြည့်ကြသည်။ ရန်ပွဲကား တော်တော်နှင့်မပြီး။ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောဆိုပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် သူတို့အားလုံး ထမင်းစိုင်းကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြက်သေသေသွားကြသည်။

"ဟာ ကြည်ညွန့်"

"သရဲ...အမေရေ...သရဲ "

မညွန့်မေက စူးစူးဝါးဝါးထအော်၏။ မကြည်ညွန့် အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။ မကြည်ညွန့်ကား ဘယ်သူကိုမှ လှည့်မကြည့်နိုင်။ ခေါင်းမဖော်တမ်းထမင်းတွေပလုတ်ပလောင်းစားလို့နေ၏။

"သ... သမီး"

ဒေါ်တင်မြ ကိုယ်တိုင်တောင် သမီးဖြစ်သူအနားကိုကပ်ဖို့ ထိတ်လန့်နေ၏။ မကြည်ညွန့်က ပလုတ်ပလောင်းစားကာ အမေဖြစ်သူကို မော့ကြည့်သည်။

"စားကောင်းလိုက်တာ"

ဟု ပြောပြီး အားရပါးရ စားနေပြန်သည်။

"အမေ အဲဒါ သရဲ သိလား...သရဲဆိုတာ သေချာသွားပြီ...အမေ အနားမကပ်နဲ့...၊ ဟဲ့...နှင့် ငိုညီမ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အခုထွက် ထွက်"

ညွန့်မေက မကြည်ညွန့်လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို ဆွဲလုကာ ကျောကို တဘုန်းဘုန်းထု၏။

"ဟား ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ...နှင့်လိုသရဲမကိုမကျွေးချင်လို့ပေါ့...ထွက်...အခုထွက်... နင်မနေရအောင် ဘုရားစာတွေရွတ်မှာ...နှင့် ကြာကြာနေလို့မရစေရဘူး... သမ္ဗုဒ္ဓ...အဋ္ဌပီသဉ္စ ခွါဒသဉ္စ...သဟဿဧက"



တရားစာတတွတ်တွတ်ရွတ်နေသော ညွန့်မေကို မကြည်ညွန့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ကြည့်နေ၏။

"ဟင်...ဘုရားစာလည်း မရပါလား အမေ တို့ကြောက်လာပြီ...သူက သူက ဘုရားစာတောင် မနိုင်တော့ဘူး"

ညွန့်မေ...အမေဖြစ်သူအနား ပြေးကပ်ကာငိုပဲ့ပဲ့ ပြော၏။မကြည်ညွန့်ကား မျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့် ညွန့်မေကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

"ငါ ...လူပါ ညွန့်မေရာ...လူပါ...၊ ငဝိရည်အနံ့လေးမွှေးလို့ ထမင်းစားချင်လို့ ထစားတာပါ"

"ဘာလူလဲ...သရဲမ...ထွက် အခုထွက်..."

"ဘယ်ကိုထွက်ရမှာလဲ လူပါဆို...၊ အမေတို့ကလူလို့...၊ အမေသမီးကိုပြောပေးစမ်းပါ.....တို့ကလူ...အမေရဲ့...တို့ကလူ...လူပါဆိုနေမှ...ဟီး"

ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် အော်ငိုနေသော မကြည်ညွန့်ကို အားလုံးက အံ့သြမှင်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ငါ့သမီးကလူပါအေ...ညွန့်မေညည်းလည်းစကားမရှည်နဲ့...၊ ငါ့သမီးစားချင်ရင် စားပစေ...စား စား သမီး စားချင်တာ အမေလုပ်ကျွေးမယ် စားသာ စား"

"တို့က လူပါဆို...တို့ အခုမှ ထမင်းစားချင်စိတ်ဖြစ်လို့ ထစားတာကိုးတို့ကို မယုံကြဘူး"

"အေးပါ သမီးရယ်...သမီးကလူဆိုတာ အမေသိပါတယ် အမေယုံပါတယ်... စားနော်၊ သမီးစားချင်တာ မေမေ ထပ်ကျွေးအုန်းမှာ"

ဒေါ်တင်မြက သမီးဖြစ်သူ ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ကရုဏာသက်စွာဆိုသည်။ မကြည်ညွန့်သည်လည်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကျရင်းနှင့်ပင် ထမင်းကို တလုတ်ပြီး တလုတ်ပြီး ငဲ့စားလို့နေသည်။

\* \* \* \* \*

နှစ်လခန့်အကြာတွင်မကြည်ညွန့်တစ်ယောက်ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာပြီး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။ မကြည်ညွန့်ရောဂါသည် အာဟာရပြတ်လပ်သည့် ရောဂါမို့ အစားအာဟာရ ပြည့်ဝစွာ စားသည်နှင့် အသားအရည် စိုစိုပြေပြေနှင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာတော့သည်။ မကြည်ညွန့်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ထိုကိစ္စကို ထိပေါက်သည့်ကိစ္စထက်ပင် ဝမ်းသာနေကြသည်။





ထို့ကြောင့် အလှူဒါနလေးဖြစ်အောင် သံဃာတော်များပင့်ကာ ဆွမ်းကပ်ပြီး တစ်ရွာလုံးကိုလည်း သီးစုံဘဲဥဟင်းနှင့် စတုဒိသာကျွေးမွေးသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ရှေးထုံးအစွဲများနှင့်ပတ်သတ်သည့် လူတို့၏ အစွဲအလမ်းတရားများကို သတိနှင့် အသိလေးကပ်ပြီး ဆင်ခြင်ကြပါရန်နှင့် တရားမမေ့ကြရန် ဆုံးမဩဝါဒများနှင့် တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးတိုက်ကြွေးခဲ့သည်။

ပြီးလျှင် မကြည်ညွှန်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဦးဆောင်၍ ကလေးလူကြီးမရွေး အဝသုံးဆောင်နိုင်သည့် စတုဒိသာကို သူသူငါငါ လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးလှူဒါန်းကြသည်။

"ဟဲ့...စားလှချည်လား...ဒီလောက်စားနေတာ လူမှဟုတ်ရဲ့လားအေ" အချင်းချင်းစနောက်ပြီး ဆိုလျှင် အပြောခံရသူက ရင်ဘတ်လေးပုတ်ပြီး...

"ဟယ်...တို့က လူပါနော်...၊ တို့ကလူ...သိလား ...တို့ကလူပါဆို"ဟု

မကြည်ညွှန်စကားလေးကို သုံးပြီး စစနောက်နောက်ပြန်ပြော တတ်ကြသည်။ မကြည်ညွှန်မှာ ထိုသို့ကြားတိုင်း သဘောကျကာ ရယ်လို့မဆုံးတော့ပေ။ မကြည်ညွှန်တို့ တစ်မိသားစုလည်း မကြည်ညွှန်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်လို့နေကြသည်။

ရွှေငါးလေး



နဒီသင်း(ကုန်းစောင်း)

# မြတ်ဗရသည့် ဤ

"မအေးကြည်ရေး...မအေးကြည်"

အိမ်ရှေ့က တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲက နို့ပိန်ကို အတင်းစို့နေသည့်ကလေးကို အိပ်ရာပေါ် အသာချ၍ ကပျာကယာ အိမ်ထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးသီးများက နေရာအပြည့်ယူထားသည့် မမခင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"မအေးကြည်ရေး.....ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီအေ"

"မမခင်ရယ်... မထိတ်သာ မလန့်သာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း"

"ညည်း ယောကျ်ား ကိုချစ်မောင် မူးပြီး ရေမြောင်းထဲကျလို့ သေသလား၊ ရင်သလား မသိဘူး၊ လိုက်ကြည့်ပါအုန်း"

ကျွန်မ မျက်လုံးအငေးသားနှင့် မမခင်ကို ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျည်းပုန်းတီးမှုက နေရာဝင်ယူလိုက်တာ မမခင်တစ်ယောက် သိမည် ထင်ပါ၏။

"ကိုယ့်ယောကျ်ားပဲအေ..စိတ်ဆိုးခဏပေါ့၊ အခုဟာက အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်၊ တသက်လုံး နောင်တရနေမယ်နော်၊ ညည်းလိုက်ချင်လိုက်ခဲ့၊ ငါတော့ သွားကြည့်လိုက်အုန်းမယ်"

မမခင်၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်းက ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ကွေးညွတ်အောင် မှဲလိုက်မိသည်။

"ဘာကိစ္စ သွားစရာလိုလဲ၊ သေအေးတာပဲ"

ဟု စကားလုံးများက ထွက်ကျလာသေးသည်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် အရည်များ ပြည့်လျှံထွက်ကျလာ၏။ ပြီးခဲ့သည့် ညက ကိုချစ်မောင်၏ အဆီပြန်နေသည့် မျက်နှာကြီးက ျွန်မ အတွေးထဲတွင် တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသည်။

\*\*\*\*\*



တအင်းအင်း ညည်းသံလေးက စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းသည်။ အိပ်ရာ ထက်တွင် မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေသည့် သားလေးကို ကြည့်၍ မျက်ရည် ဝဲမိသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်အောက်က မြန်မာဆေးထက်လင်းရင်လူးဆေး ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပုလင်းဘူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပုလင်းဖင်တွင် ကပ်နေသည့် ဆေးကျန်လေးကို လက်နှင့်ကော်၍ သားလေး၏ ရင်ကို လူးပေး လိုက်သည်။ တစ်ချက်တွန့်သွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် ငြိမ်သက်သွား၏။ ထွန်ငှါးလိုက်ခ သွားတောင်းဦးမည်ဟု ပြောသွားသော လင်တော်မောင်လာရာ လမ်းကို မျှော်ငေးရသည့် အကြိမ်ရေက မရေမတွက်နိုင်။ ရွာစဉ်လှည့်၍ ဈေး ရောင်းသွားသည့် သမီးအကြီးမကလည်း ပြန်မရောက်သေး။ အိမ်မှာကသမီးကြီး ၏ လုပ်စာနှင့် စားနေရသည်။

ယခင်က ကျွန်မက ကောက်စိုက်တစ်နေ့ကုန်လိုက်၊ သူက မနက်စာ ထွန် ငှါးလိုက်၊ ထွန်ငှါး လိုက်စရာမရှိ ပျိုးနတ်လိုက်၊ ညနေ လှည်းငှါးလိုက်နှင့် အဆင် ပြေသည်။

ယခုက လယ်သမားများသည် ကောက်စိုက်မ မခေါ်တော့ချေ။ စပါးစေ့ကို တိုက်ရိုက်ချသည်။ ကျွန်မတို့ ရပ်သုံးစကားနှင့်ပြောရလျှင် စပါးစေ့ကို တောက် တောက်ချသည်ဟုခေါ်သည်။ ထိုအလုပ်ကလည်း ယောကျ်ားသားများမှ အလုပ် ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်သည့်လူမှ လုပ်တတ်သည်။ စပါးတောက်တောက်ချပုံကို သူတို့ လုပ်တာ မြင်ဖူး၏။ မသုံးတော့သည့် ပိုးသတ်ဆေးဘူး အဟောင်းများကို ဖင်ဖြတ်၍ ပျဉ်တန်းကြားညှပ်သည်။ ဘူးခွံ ခြောက်ဘူးတန်းထား၏။ ဘူးတစ်ဘူး တွင် စပါးစေ့ နို့ဆီဘူး နှစ်လုံးကျော် ဆုံသည်။ တစ်ဘူးနှင့် တစ်ဘူး (၉)လက်မ ခြားသည်။ ပျဉ်တန်းအရှည်က နှစ်တောင်ထွာရှိ၏။ ဘူးအဝကို အောက်မှာထား သည်။

ထိုအဝတွင် ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်လုပ်၍ရအောင် ကလစ်ကလေး ခံထား၏။ ဘူးဖင်ကို အပေါ်မှာထား ။ ထိုဘူးထဲကို စပါးစေ့ထည့်သည်။ ထိုပျဉ်တန်းကို ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီက ကြိုးချည်၍ စပါးစေ့ချမည့်လူ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထား၏။ ဘုရားပွဲများတွင် ပွဲခင်းထဲ မုန့်၊ ကွမ်းယာရောင်းသည့်ဇနီးကို ဆွဲထား သလိုမျိုးဖြစ်သည်။ ပျဉ်တန်းရွေ့မသွားရအောင် လူ၏ဝမ်းဗိုက်နှင့် တည့်တည့် နေရာတွင် ပျဉ်တိုတပ်ထားသည်။ ထိုပျဉ်တိုကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင် ကျန်လက် တစ်ဖက်ကစပါးစေ့ကျရန် ဒုတ်တိုတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ ထိုဒုတ်တိုနှင့် တတောက်တောက် ရိုက်တော့သည်။



ထိုမှသာ ဘူးထဲက စပါးစေ့က ကျလာမည်ဖြစ်၏။ စပါးစိုက်ချိန်ဆို

"နေညိုချိန် တိမ်တောက်တဲ့အခါ x x ရွာလမ်းနဘေးမှာ x x x စာတို့ သူ  
ငယ်ချင်းမတွေ x x ရေခပ်ဆင်းလို့လာ"

ဟု သီဆိုခဲ့ကြသည့်သီချင်းသံပျောက်၍ တတောက်တောက်သံများသာ  
တစ်ကွင်းလုံး နေရာယူလာ ခဲ့ချေပြီ။

\* \* \* \* \*

ယောကျ်ားသားသုံးယောက် တစ်ဧက ခုနှစ်ထောင်ပေးရလျှင် ကောက်စိုက်  
မက သုံးသောင်းမျိုး၊ လေးသောင်းမျိုးပေးရသည်ဆိုတော့ စပါးကိုတောက်  
တောက်ပဲ စိုက်ကြတော့သည်။ ကောက်စိုက်မများကြတော့ ကောက်ကွက်ကျ  
လျှင် ကျမည်။ စိပ်လျှင် စိပ်မည်။ လက်သားမမှန်။ တောက်တောက်ချီတာကျ  
ကောက်ကွက်တန်သည်။ မှန်သည်။ အကုန်ကျသက်သာ၏။ အချိန်မကုန်၊ လူ  
မပန်း။ ထိုကြောင့် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကြရသည်။  
ကျွန်မတို့မိန်းမသားမှမဟုတ်ပါ။ တချို့ယောကျ်ားသားများလည်း အလုပ်လက်မဲ့  
ဖြစ်ကြရ၏။ ရွာထဲက စပါးတောက်တောက်ချသည့် ကောင်လေးများ လက်ဖျား  
ငွေသီး၍

"ကိုချစ်မောင်ရယ်....သူတို့လို လုပ်ပါလား"

ဟု ပြောမိပါသည်။ ခါလိုက်သည့်ခေါင်း ပြုတ်ကျမှတောင် စိုးရသည်။ ရွာ  
ဦးကျောင်းက ကိုရင်လေးများ ဆွမ်းခံကြွချိန်ဆို လက်ထဲ ပိုက်ဆံဆုပ်၍ ပြန်လာ  
သည့် အလုပ် မလုပ်ချင်တော့လည်း တခြားအလုပ် လုပ်စေချင်မိတာတော့  
အမှန်။

\* \* \* \* \*

တခြားအလုပ်ကလည်း ယခင်က နွားနှင့် ရှန်း၍ ထွန်တုံးပေါ် တက်ခဲ့ရပင်မဲ့  
ယခုက ထွန်စက်ကားခေတ်ရောက်လာသည်။ အစစအရာရာ စက်များနှင့် လုပ်  
လာကြသည်။ လယ်ထွန်တော့ ထွန်စက်ကား၊ စိုက်တော့ တိုက်ရိုက်အစေ့ချ၊  
ပေါင်းသတ်ဆေးများကြောင့် လယ်ပေါင်းမနှုတ်ရ၊ ရိတ်တော့လည်း ရိတ်သိမ်း  
စက်ကားနှင့် အိမ်ကို စပါးသယ်ပြန်တော့ ဖော့ကား၊ ထော်လာဂျီကားများနှင့်ဖြစ်  
သည်။ ဘယ်မလဲ ထွန်ငှါးခ၊ ဘယ်မလဲပျိုးနှုတ်ခ၊ ဘယ်မလဲ ကောက်စိုက်ခ၊



ဘယ်မလဲ ပေါင်းနှုတ်ခ၊ ဘယ်မလဲ ကောက်ရိတ်ခ၊ ဘယ်မလဲ လှည်းငါးလိုက်  
ခ။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို ချယုန်မှလွဲ၍ တိုးပွားလာသည့် မျိုးဆက်သစ်များက  
ခေတ်နှင့်အညီ ရင်ပေါင်တန်းလာချေပြီ။

ယခုဆို အကြီးဆုံးမက အပျိုပေါက် အရွယ်ဖြစ်လာတော့ ဝတ်ချင်၊ စားချင်  
လာသည်။ သူ့ကို ကျောင်းထုတ်ပြီး ဆိတ်ငါးကောင်စက်ဘီးအဟောင်းလေး  
တစ်စီး ဝယ်ပေးထား၍ ရွာစဉ်လှည့် ဈေးရောင်းခိုင်းရ၏။ ကျွန်ကလေး လေး  
ယောက်က မြောင်းရေထဲ ငါးနှိုက်ဆော့ကစားတတ်သည့် အရွယ်ပဲရှိသေး၏။ ရင်  
ခွင်ထဲက ပါးစပ် ဟစ်ဟစ်နှင့်ကလေးသည် ယခုမှ လေးလကျော်ကျော်ပဲရှိသေး  
သည်။ ထိုကလေးက မွေးကတည်းက ပိန်ပိန်လေးဖြစ်၏။ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်း  
က ဆရာမလေးပြောတာတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က အဟာရချို့တဲ့သောကြောင့်  
ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်မည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ လုံလောက်သည်  
ဆေးပါး။ ဓာတ်စာများ မစားခဲ့ရပေ။ နွားမ နောက်ပိတ်သားလို ဖြစ်နေချေပြီ။  
တစ်ချက်တစ်ချက် အခွဲကြပ်၍ ရင်အစုံက ဖားဖိုလို နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်နှင့် ဖြစ်နေ  
တတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အိမ်ဆိုင်လေးက မြန်မာဆေးလေး ဝယ်ကျွေး သက်သာ  
သွားတတ်သည်။ အခုတလော မြန်မာဆေးများက ဈေးတက်လာပြန်သည်။

\* \* \* \* \*

ကုန်ဈေးနှုန်းက ခေတ်နှင့်အညီ ပြေးလိုက်လာချေပြီ။ သူတို့နောက်ကို ပြေး  
မလိုက်သည်မှာ အိမ်က လင်တော်မောင် ကိုချစ်မောင်နှင့် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း  
က ကပ္ပိယကြီးပဲရှိမည် ထင်ပါသည်။ ကိုချစ်မောင်တစ်ယောက် အလုပ်မရှိတော့  
ယောင်ချာချာ ဖြစ်လာ၏။ သူများယောကျာ်းများလို မြို့သွားအလုပ်လုပ်ပါတော့  
လားဆိုပြန်ရင်လည်း မသွားတတ်၊ မလာတတ်၊ အ တိ အ တာ။

ရွာထဲ အလုပ်ရှာ အလုပ်ရှာနှင့် ပြန်လာလျှင် အရက်ကလေး တဖြုတ်နှင့်  
ဖြစ်တတ်လာသည်။ အရက်မူးလာ တောင်ပြော၊ မြောက်ပြောရမ်းချင်လာ၏။  
အရက်ဖိုးကို မည်သည့်နေရာကရလဲဟု မေးလျှင်

"ဖိုးခင်က တိုက်လိုက်တာ၊ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးအေးကြီးက ပိုက်ဆံတစ်ရာ ပေး  
လိုက်တာ"

စသည့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြတော့သည်။ သူ မူးလာသည့်အချိန်တွင်  
ကျွန်မနှင့် မပြီးနိုင်သော စစ်ဖြစ်တော့သည်။ ရွာမှာကလည်း ရာသီဥတုမမှန်၍



မို့ပေါက်တော့ပေမဲ့ အရက်ဆိုင်များကတော့ မို့ပေါက်သလို အုံလိုက်ကျင်း လိုက်၊ လက်ထဲ ငွေတစ်ရာရှိ သောက်ရသည်။ သူ့ဆိုင်က အကြွေးရောင်း၊ ငါ ဆိုင်လည်း အကြွေးမည်ဟု ဆိုကာအပြိုင်အဆိုင် အကြွေးလည်းရောင်းသည်။ အရက်သမားဦးရေကတိုးသထက်တိုး၍ လာချေပြီ။ ပုဆိုးမ ဦးရေကလည်း များ သထက် များ၍လာသည်။

စိတ်မော့စွာသက်ပြင်းရှည်ကြီး ချနေမိ၏။ သည်ချိန်အထိ ကိုချစ်မောင် မ ရောက်လာပုံထောက်ရင် အရက်ဆိုင်ရောက်နေမှာ သေချာပါသည်။ လမ်းမ ထက် မျှော်ကြည့်လိုက်တော့သိုင်းကွက်နင်းပြီး ပုဆိုးလက်က ကိုင်၍ တရွေ့ရွေ့ လာနေ၏။

\* \* \* \* \*

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ရေချိန်တော်တော်လေး လွန်လာပုံရသည်။ ဝတ် ထားသည့် ထမီကို တင်းကြပ်နေအောင် ပြင်ဝတ်လိုက်၏။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ ပိုက်ဆံ မပါလိုက်တော့ ဟင်း...ဟင်း..."

အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ မျက်လုံးသည် အိမ်ရှေ့က ထင်းပုံကို ကြည့်ထား ၏။

"ဟေ့...မိန်းမ...အချစ်ကလေး"

ကျွန်မ မျက်လုံးက မီးရောင်များထွက်နေမည် ထင်ပါသည်။ ပုဆိုးမနိုင် ဖြစ် နေသည့်သူ့ကို စိမ်းနေအောင် ကြည့်လိုက်၏။

"အောင်မာ...ဒီမိန်းမ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ငါ့လုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့တုန်းက ဒီ ပုံစံမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာအခုမှ ဒီလို ဖြစ်သွားရတာလဲဟင်၊ ငါ့မလုပ်နိုင်ပင်မဲ့ ငါ့သမီး လုပ်နိုင်တယ်ကွ၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဟေ့..."

ပုဆိုးကို မ၍ ပြောနေသည့် သူ့အသံ လေးတွဲတွဲသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို ဒေါသ ဖြစ်စေ၏။ သားသမီးလုပ်စာကို မရှက်ဘဲ စားနေသည့်မိဘ သည်တစ်ခါ တွေ့ဖူးသေးသည်။ အလုပ်မလုပ်ချင် အသာအေးအေးဆေးဆေးနေပြီး စားပါ တော့လား။ ယခုတော့ အရက်ကလေးတမြေ၊ ဖင်လေးတကြွကြွ။

"ကဲ...စကားကြောရှည်မနေနဲ့၊ ဘယ်မလဲ ထွန်ငါးခ"

ကျွန်မ လက်ဝါးဖြန့်၍ တောင်းလိုက်သည်။ ကိုချစ်မောင် ရီဝေဝေကြည့်၍ ခေါင်းရမ်းနေ၏။

"အမလေးတော်.....တစ်ခါတစ်လေလေး ထွန်းငါးလိုက်ပါတယ်။ သောက်စားပစ်တယ်။ ကလေးနေမကောင်းတာသိလျက်နဲ့ အံ့သြပါရဲ့ အရပ်ကတို့ရေ....."

ကိုချစ်မောင် မျက်လုံးက ဘေးဝဲယာကို ကြည့်၍

"ဟာ...ဒီမိန်းမ အူကြောရှည်ပါပဲ။ သူများဟာချည်း သောက်နေလို့ရမလားဟာ။ ကိုယ့်အလှည့်၊ သူ့အလှည့် ရှိအုန်းမှပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ ငါ့လုပ်အားခ ငါသုံးတာ၊ ဘယ်သူစောက်ဂရုစိုက်ရမှာလဲ"

သူ့အသံပြုကြီးကြောင့် အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေး အော်ငိုပါတော့သည်။ ကလေး အိပ်ပျော်အောင် ဆေးအကပ်ကလေး လူးပေးထားရ၏။ ဒါကို သူ့က အော်ဟစ်နေသည်။ ကျွန်မ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်လာချေပြီ။ လက်က ထင်းပုံဆီရောက်သွားမိသည်။ တာဝန်မယူချင်သည့် ယောကျ်ား သေတာ အေးပါသည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်၍ သူ ခေါင်းပေါ် ရိုက်ချလိုက်၏။

"အား....."

\* \* \* \* \*

"အမေ....တော်ပါတော့ အမေရယ်"

မျက်နှာမှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည့် သမီးကြီး။

"သမီးတို့ကို အဖေ မရှိအောင် လုပ်တော့ဖို့လား အမေ"

အသံလေးတုန်၍ ပြောလိုက်သည့်သမီးကြီး စကားသံကြောင့် ကျွန်မ လက်ထဲက ထင်းချောင်းကို လွှတ်ချလိုက်၏။ ကိုချစ်မောင် ခေါင်းမှ သွေးများစီးကျလာသည်။

ကျွန်မကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်၍ သူ့အနီးနားက တုံးတိုနှင့်ကောက်ပေါက်၏။ ကျွန်မ ရှောင်တိမ်းလိုက်၍ တော်တော့သည်။ ထိုနောက် သူ ကျွန်မကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်၍ ကစဉ့်ကရဲနှင့် လမ်းမဘက်ထွက်သွားတော့သည်။

"အဖေ....အဖေ...."

သမီးကြီးခေါ်သံကို ပြန်မကြည့်တော့ပေ။

"အီး...ဟီး...."

ကျွန်မ၏ အိမ်ထဲတွင် ကလေးငိုသံများက ဆူညံသွားပါတော့သည်။ ကလေးတို့သည် သည်လောက် မူးရှူးနေပြီး လုပ်ကိုင်မကျွေးသည့် အဖေကို သိပ်ချစ်ကြ



သည်။ သူတို့ အဖေကသာ မသောက်မစားဘဲလုပ်ကိုင်ကျွေးလျှင်ဖြစ် မည်မျှချစ်လိုက်မည်နည်း။ ထိုအရာကို သူတို့ အဖေသိသင့်သည်။

"ဟိတ်....အကုန်တိတ်၊ အသံမထွက်နဲ့၊ မကျေနပ် နှင့်တို့အဖေနှောက်လိုက်သွားကြ"

ငိုနေသည့် မျက်နှာလေးများ မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုနောက် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်သွားသူနှင့်အိပ်ရာထဲ ဝင်နေသူနှင့် ကျွန်မ မျက်စိရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

တစတစနှင့် နေလုံးပျောက်၍ လလေးတခြမ်းတောင် ပေါ်လာချေပြီ။ ကိုချစ်မောင်က ပေါ်မလာသေးပေ။ သမီးကြီးသည် ဖယောင်းမီးမှိန်မှိန် အောက်တွင် ဈေးစာရင်းရေးနေ၏။ အငယ်လေးယောက်က အိပ်ပျော်နေသည်။ ကျွန်မက ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို အသာထွေးပွေ့ရင်းက လမ်းမထက် မျှော်ကြည့်နေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် သမီးကြီးဘက် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ စာရင်းတွက်ရင်းက ခေါင်းမော့၍ အိပ်ပေါက်ဝငေးကြည့်နေတတ်သည်။ လခြမ်းလေး ပျောက်ကွယ်သွားသလို ကိုချစ်မောင်က ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ သမီးကြီး အိပ်ရာ ဝင်သွားပြီ။ ကျွန်မလည်း အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက် ထရံဘေးက ရှိက်သံ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရ၏။

"ဪ...သမီးကြီး ငိုနေတာပါလား"

ဟု ပြောရင်းက ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်က ပူနွေးသော အရည်များကို သုတ်နေမိပါတော့သည်။

\* \* \* \* \*

တစ်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့ ငှက်ကလေးများ၏ အသံစာစာလေးများက ညံ့စိုနေ၏။ သမီးကြီးသည် စက်ဘီးနောက်ခုံပေါ် ဈေးခံတောင်းတင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ နေမထိပန်းလို ညှိုးနွမ်းနေ၏။ သူ့အဖေညက ပြန်မလာသောကြောင့်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ ထမင်းအိုး တည်ရန် မီးမွှေးနေသည့်အချိန်

"ညည်းယောကျာ်း ကိုချစ်မောင်ရေမြောင်းထဲကျလို့"

ဟု အမောတကောနှင့် ပြောသွားသည့် မမခင်စကားကြောင့် ငူငူကြီးရပ်နေမိသည့် ကျွန်မ ဈေးမရောင်းဘဲ ပြန်လာသည့် သမီးကြီးစက်ဘီးသံ ဂျောက်ဂျောက်ကြားမှ အသိဝင်လာရသည်။





"အမေ.....လာပါ အဖေကို သွားကြည့်ရအောင်"

ကျွန်မ လက်ကို အတင်းဆွဲနေသည့် သမီးကြီး လက်ကို ပြန်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုမော့၍ အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်၏။

"အီး...ဟီး...အဖေကို မရက်စက်ပါနဲ့ သမီးတို့ အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဖေက သမီးတို့ အဖေပါ။ အီးဟီး..."

အိမ်ထဲက ကလေးလေးယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူတို့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်များရွှံ့ရွှံ့စိုနေသည်။ ကျွန်မကို အသနားခံနေသည့် မျက်နှာလေးများကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ...ကိုချစ်မောင်က ငိုအတွက် အရင်းနှီးဆုံးသော တစ်မိန်းမ၊ သမီးတို့ မောင်နှမတွေအတွက်က မွေးဖခင်၊ ဒါကြောင့် ငို ရင်မှပေါက်ဖွားသည့် သားသမီးလေးများအတွက် ငို ဒေါသကို လျော့ချလိုက်တော့မယ်"

ဟု ကျွန်မ မျက်ရည်ကြားက တွေးတောရင်း၊ သမီးကြီးလက်ကိုဆွဲ၊ သားငယ်လေးများကို ခေါ်၍ ကိုချစ်မောင်ရှိရာ နေရာဆီသို့ အပြေးသွားနေမိပါတော့သည်။

\*\*\*\*\*

နဒီသင်း(ကုန်းဇောင်း)



မောင်ရဟန်း(သာသနာ့ရင်ခွင်)

## ငြင်းပယ်ခြင်း ဝါကျတို့နောက်ကွယ်

(၁)

ဤလောက၌ ငြင်းပယ်တတ်သူတို့သည် အသည်းမာ မကြင်နာတတ်သူတို့ ဖြစ်၍ အငြင်းပယ်ခံရသူတို့သည် သနားစဖွယ် ကံဆိုးသူတို့ဖြစ်ကြပါသလား?၊ ငြင်းပယ်သူတို့သည် အငြင်းပယ်ခံရသူတို့ကို စာနာရောစာနာကြပါသလား ?၊

(၂)

"ဟဲ့လို အမေလား "

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုရင်၊ ပြောဘုရား"

"ကိုရင် ရွာပြန်ခဲ့တော့ မလို့"

"ဘာလုပ်ဖို့ပြန်ခဲ့မှာလဲ ဘုရား "

"ဒီမှာနေရတာမပျော်ဘူး၊ ရွာပြန်ခဲ့ပြီး လူထွက်မယ်အမေ"

စာသင်တိုက်ရောက်တာ တစ်လခန့်ပဲကြာသေးသည်။ အစားအဆင်မပြေ၊ စည်းကမ်းကြပ်နှင့်၊ စာတွေကလည်းခက်သည်။ မနေချင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုရင်ပညာသာမိ ရွာကိုဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ အမေ့ဆီ ခွင့်ပြုချက်တောင်းသည်။

"မပြန်ခဲ့နဲ့ကိုရင်၊ လူလည်းမထွက်ရဘူး"

ပြတ်သားမာကြောစွာငြင်းပယ်ပြီး အမေဖုန်းချသွားသည်။ အငြင်းပယ်ခံ ကိုရင်ပညာသာမိမှာတော့ မျက်ရည်တွေ တတွေတွေကျလျက်။ အမေ့ကို မမှန်းသော်လည်း စိတ်နာမိသည်။ အမေသည် ငိုကိုမချစ်ပါလားဟုတွေးမိသည်။



(၃)

"မနင်း...မနင်းဆီ ဦးဇင်းလာမလို့"

"လာလေဘုရား၊ ဘာများလိုအပ်လို့ပါလဲဘုရား"

"ဟိုလေ၊ ဦးဇင်းလာမယ်ဆိုတာက လူဝတ်နဲ့ မနင်းဘဝထဲ လာမယ်ပြောတာပါ"

ဦးပညာသာမိနဲ့ မနင်းတို့ တစ်ခုသော နွေယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းမှာ သင်တန်းဆရာ၊ ဆရာမ အဖြစ်တွေ့ခဲ့ကြ၊ ခင်ခဲ့ကြ၊ စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့ကြသည်။ ကဗျာချစ်ကြတာခြင်းတူသည်။ ကလေးချစ်ကြတာခြင်းတူသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင် ငှက်ကလေးတွေ ချစ်ကြတာခြင်းတူသည်။ ရင်ဘတ်ချင်း သိပ်နီးခဲ့ကြသည်။ သင်္ကန်းချွတ်ပြီး မနင်းဆီသွားဖို့ ခွင့်တောင်းသည်။ မနင်း ငြင်းမှာမဟုတ်ပါ။

"လူဝတ်နဲ့ဆို ဘယ်တော့မှ တပည့်တော်ဆီမလာပါနဲ့ "

မထင်မှတ်ပဲ ငြင်းခံလိုက်ရလို့ ရှက်လည်းရှက်သည်။ စိတ်လည်းနာသည်။ ဒီလောက်အထိရင်းနှီးခဲ့ကြပြီးမှ ဘာအပြစ်မှလည်းမရှိပဲ တူးတူးခါးခါးအငြင်းခံလိုက်ရသည်ကို တွေးမိတိုင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိမ်းနိုင်သူတို့ စိမ်းကြမှာပဲမဟုတ်လား။

(၄)

"တပည့်တော် ကဗျာလေး နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ပေးပါလားဘုရား"

"အဆင်မပြေဘူး ဦးပညာ"

ကဗျာ၊ စာဝါသနာပါသည်မို့ကြီးစားပမ်းစားရေးပြီးနှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှာထည့်ဖို့သွားဖို့တော့ တာဝန်ခံဆရာတော်က တစ်ခေါက်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဥပြီးမှ မွေးဖွားလာသော ကဗျာကို အလွယ်တကူ ဖတ်အပေါ်ယံခံစားပြီး ငြင်းပယ်လိုက်သည်ဟုထင်သည်။ မကန်တော့နိုင်တော့ပဲ ချက်ချင်းထပြန်ခဲ့သည်။

(၅)

အဘယ်ကြောင့် လောကကြီး၌ ငြင်းပယ်သူတို့များနေရပါသနည်း။ မိမိကဏှော ဘာကြောင့် အငြင်းပယ်ခံလူသားအဖြစ် မွေးဖွားလာရပါသနည်း။ အငြင်း



ပယ်ခံရသူရင်ထဲ၌ အငြင်းခံရတိုင်း ဒဏ်ရာရ အနာဖြစ်သည်ကို သူတို့ မသိကြပါ သလား။ ဒီအနာများကို ကုဖို့ ဆေးမလွယ်သည်ကိုရော သိကြပါသလားလေ။

(၆)

"ဦးပညာရေ ဒါ တပည့်တော်တပည့်လေးပဲ"

သူငယ်ချင်းကောစီဒကာဦးဇင်းငယ်တစ်ပါးကိုခေါ်လာမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဦးဇင်းလေးက စာအိတ်ထူထူတစ်လုံးနှင့် ရှေ့တိုးလာပြီးကန်တော့သည်။

"ဘာအတွက်လဲ သူငယ်ချင်း"

"ဒီလိုပါ ဦးပညာ။ တပည့်လေးက ကျောင်းပြဿနာတက်နေတာ။ အဲအမှု ကို အရှင်ဘုရားကိုင်တွယ်နေတယ်ကြားလို့ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လာအကူညီ တောင်းတာ ဘုရား"

"ပြန်တော့ ပြန်တော့သူငယ်ချင်း။ မင်း ငါ့သိက္ခာကို လေးစားရင် ဒီလိုမလုပ် သင့်ဘူး။ အမှန်တိုင်းဖြစ်စေရမယ်"

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်စာအိတ်ထူထူကိုငြင်း သူငယ်ချင်းကိုပြန်လွှတ်လိုက် သည်။ မိမိသိက္ခာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဘာနဲ့မလဲနိုင်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲ မှာတော့ မကျေနပ်အရိပ်တွေ မြင်လိုက်ရသည်။ မတတ်နိုင်။ ဒါ ငြင်းကိုငြင်းရ မည့် ကိစ္စ။

(၇)

သူငယ်ချင်းပြန်သွားတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩနေသည်။ ငါ ငြင်း ပယ်လိုက်တာပါလား။ ငြင်းပယ်မှုကို မုန်းနေသော မိမိက ငြင်းပယ်မှုကို လုပ် လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ငြင်းလိုက်ပါသနည်း။

ထိုစိတ်ကို ပြန်စစ်ဆေးမိတော့ အမှန်ကိုချစ်မြတ်နိုးခြင်းဟုသိရပြီး ဂုဏ်ယူ မိနေပါသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် မိမိကိုငြင်းပယ်ခဲ့သူတို့စိတ်ကို သိချင်လိုစိတ် ပြင်းပြလာပါသည်။ ထိုသူတို့၏ စိတ်သို့ ငါ၏ ဝိညာဉ် ယာယီပူးကပ်ဝင်ရောက်ရပါ စေသတည်း။

(၈)

ရွာပြန်မလာနဲ့ လူမထွက်နဲ့ဟု ငြင်းပယ်နေသော အမေ့ရင်မှာ

"သားရယ်၊ သားကို မချစ်လို့မဟုတ်။ ချစ်လွန်းလို့ငြင်းရတာပါ။ သားနို့စို့ အရွယ် သေလုမတတ်ဖျားနာတော့ အမေ့မှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဆေးမကုနိုင်ဘူး။



ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သားကိုချပြီး သစ္စာဆိုခဲ့ရတယ်။ သာလေးအသက်ရှင်ရင် သာသနာကို လှူပါ့မယ်လို့။ သားအသက်ကို အမေပိုင် သာသနာက ပိုင်သွားပြီ" ဟုပြောနေပါ၏။

လူထွက်နဲ့ဆို ဘယ်တော့မှမလာခဲ့နဲ့ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သော မနင်းကတော့ စိတ်ထဲကနေ

"ဦးဇင်းရယ်။ တပည့်တော်လည်း ရင်ကွဲမတတ်ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာသနာမှာ ဦးဇင်းလို စာချရဟန်းတစ်ပါး လူထွက်ရင် အများကြီးနစ်နာရမှာမို့ တပည့်တော်ငြင်းခဲ့တာပါ။ နောက်ဘဝမှ ပေါင်းကြပါစို့ ဦးဇင်းရယ်"

ဟု ပြောနေပါ၏။ ကဗျာက ထည့်ပေးဖို့ အဆင်မပြေဘူးဟု ငြင်းပယ်လိုက်သော ဆရာတော် စိတ်ထဲမှာတော့

"ငါ့ရှင်ရေ အရည်သွေးမစိပ် ချီးမြှောက်လိုက်ရင် ငါ့ရှင်ရဲ့ကြိုးစားမှုလျော့သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ဒီထက်ကြိုးစားပြီး အရည်သွေးမိကဗျာတွေ ငါ့ရှင်ရေးနိုင်ပါစေ" ဟု ရေရွတ်နေပါ၏။

(၉)

ငြင်းပယ်ခဲ့သူတို့၏ ရင်သို့ ပူးဝင်ကြည့်မှ ငြင်းပယ်ခြင်း အကြောင်းတရားတို့ကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ အငြင်းပယ်ခံရခြင်းကြောင့် ရရှိခဲ့သော အင်္ဂရာတို့သည် ချက်ချင်းကွာကျ သက်သာပျောက်ကင်းပါလေ၏။ တကယ်အားဖြင့် အငြင်းပယ်ခံအင်္ဂရာကို ကုစားရန်နည်းကား ငြင်းပယ်သူတို့ရင်ကို ပူးဝင်ကပ်ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

(၁၀)

ဤလောက၌ ငြင်းပယ်သူတိုင်းလည်း အသည်းမာ မကြင်နာသူမဟုတ် သလို အငြင်းပယ်ခံရသူတိုင်းလည်း သနားစဖွယ်ကံဆိုးသူတို့ မဟုတ်ကြပါကုန်။ ငြင်းပယ်သူတို့တွင်လည်း အလွန်စာနာတတ်သော နှလုံးသားရှိကြပါကုန်၏။

မောင်ရဟန်း(သာသနာ့ရင်ခွင်)



နောင်ရိုးနွယ်(မုံရွာ)

# နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ

(၁)

ကျွန်မ စာအုပ်ကို ဆက်တိုက်လှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ စာမျက်နှာ ဘယ်  
လောက်ရောက်သွားတယ် ဆိုတာတောင် သတိမထားမိတော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ  
လည်း ဒေါသတို့က အပြည့်။ အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

"ဒါလား ဆရာမ..."

ကျွန်မရဲ့ တီးတိုးရေရွတ်သံကို ဆရာမ ကြားမယ်ထင်တယ်။ ကြားလည်း  
ကြားပါစေပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီလို ဆရာမမျိုးက ဒီလိုစကားနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်။

"ဆရာမက သမီးကို အလွတ်ဆိုခိုင်းတာ။ စာအုပ်ကြည့်ဆိုခိုင်းတာ မဟုတ်  
ဘူး။"

ဆရာမ စကားအဆုံးမှာတော့ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြ  
တယ်။ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ နေ့တိုင်းဆိုနေကျပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာမရဲ့  
စကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်မ လက်ထဲကစာအုပ်ကို စာရေးခုံပေါ် ပစ်ချလိုက်  
တယ်။ လူကတော့ မတ်တပ်ရပ်လို့ပေါ့။ နောက်ပြီး ကပျာကယာ လက်ပိုက်ကာ  
ကျွန်မ ဆိုရတဲ့စာကို စပြီးဆိုလိုက်တယ်။

" .. .. ."



(၂)

ကျွန်မတို့ အရမ်းပျော်နေကြတယ်။ ဆရာမအသစ် ရောက်လာမယ်ဆိုက တည်းက တစ်တန်းလုံး ပြူးထူးပျော်ရွှင်နေကြတာ။ နောက်ပြီး ရောက်လာမဲ့ ဆရာမအသစ်က ကျွန်မတို့ ရှစ်တန်း အတန်းပိုင်လေ။ ဒါကြောင့် တစ်တန်းလုံး ပျော်မြူးနေကြတာ။ တစ်ချို့ကောင်လေးတွေဆိုရင် ဆရာမပါလာမဲ့အထုပ်အပိုး တွေကို ထမ်းဖို့အတွက်ဆိုပြီး ဝါးလုံးတွေတောင် ရှာထားကြတာ။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ဆရာမကို အဖော်ပြုပေးကြမယ်ပေါ့။

ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီလို အတွေးကိုစိနဲ့ ဆရာမကို စောင့်နေကြပေမဲ့ ဆရာမ ကတော့ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ နေ့လယ်ကျောင်းတက်ချိန် ရောက်နေချိန် အထိ ကျွန်မတို့ စောင့်နေရဆဲပါ။ ကျွန်မတို့ရွာက လမ်းပမ်းဆက်သွယ်ရေး သိပ် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလို မိုးတွင်းဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဆိုင်ကယ်စီးဖို့ တောင် အဆင်မပြေဘူး။ ဘယ်နားသွားသွား ခြေလျင်ပဲ သွားကြရတယ်။ ရွာနဲ့ ကားလမ်းကတော့ မလှမ်းမကမ်း။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဒီကားလမ်းကိုပဲ အသုံးပြုကြရတာ။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ရွာနဲ့ကားလမ်းက ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ လမ်းလျှောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးတွင်းဆိုရင်တော့ နာရီဝက် အနည်းဆုံးပဲ။ နွေး ပိုင်းမှာ လမ်းကို ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်ထားပါစေ။ မိုးတွင်းဘက်ဆိုရင် ပြန်ပြီး ဗွတ်ထတာပါပဲ။ အခုလည်း ကျွန်မတို့အားလုံး ကားလမ်းဘက်ကို ရွံ့တွေ့ဗွတ် တွေထဲကနေပဲ လာခဲ့ကြရတယ်။ ဆရာမကို လာစောင့်နေကြတာပေါ့။

"ဟေး... ဟိုမှာဆရာမ လာပြီဟေ့"

အတန်းဖော်တစ်ယောက်ရဲ့အော်သံကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး လှည့်ကြည့် မိကြတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ အထုတ်အပိုးတွေဆွဲပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာနေတဲ့ ဆရာမ။ ကျွန်မတို့ဘက်ကိုလည်း မရဲတရဲ ပြုံးပြလို့။

"သားတို့ သမီးတို့က မိုးကောင်းကျောင်းကလား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဆရာမ လာမယ်ဆိုလို့ တစ်တန်းလုံး လာကြိုကြ တာ"



အတန်းခေါင်းဆောင် ဖိုးစည်ရဲ့ ဖြေသံ။ ဆရာမကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊  
နောက်ပြီး ချိုချင်တွေ ဝေပေးနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အားလုံးကို ချီးကျူးလို့။  
"လိမ်မာလိုက်ကြတာကွယ်"

ဆရာမက တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၊ ချိုချင်  
တွေပေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ရပ်နေရှာတယ်။ ကျွန်မရှေ့အရောက်မှာတော့ ဆရာမ  
က ရုတ်တရက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာကလည်း ငိုမဲ့မဲ့၊ တကယ်တော့  
ဆရာမက လှပါတယ်။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်းနဲ့ဆိုတော့  
ဆွဲဆောင်မှုက အပြည့်ပဲ။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ဝန်ကျင်ပဲ ရှိဦးမယ်။

"သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

ဆရာမရဲ့ အမေးကြောင့် ကျွန်မလည်း ကြောင်ငေးငေး ဖြစ်သွားရပြန်တယ်။  
တကယ်တော့ ကျွန်မက လူကြောက်တတ်သူမဟုတ်လား။

"သမီးနာမည် မြရည် ပါရင့်"

"ဪ... အေးအေး လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ ကြားလား"

ကျွန်မရဲ့ မျက်မှန်ကို သေချာပြန်တပ်ပေးရင်း ခေါင်းကိုပွတ်ကာ ပြောနေပြန်  
တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာမကို စိတ်တိုမိတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။  
ကျွန်မလည်း သူများတွေလိုပဲ ပေးတဲ့ချိုချင်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ယူတာပဲ မဟုတ်  
လား။ ဘာတွေများ ရိုင်းနေလို့လဲ။ မလိမ်မာတာရော ရှိနေလို့လား။ ကျွန်မ  
အမုန်းဆုံးက အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတတ်တဲ့လူတွေကိုပဲ။

အားလုံးက ဆရာမအနားကို ကပ်ပြီး အဖော်လုပ်နေကြပေမဲ့ ကျွန်မကတော့  
ဆရာမအနားမှာ မသွားပါဘူး။ ဆရာမကတော့ ရိမ်မိမှာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်း  
ရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်မ ဆရာမနဲ့ စကားမပြောဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ ရိုင်းတယ်ဆို  
တာ ဝန်ခံပါတယ်။





(၃)

ကျွန်မ ဆရာမကို မုန်းသထက် ပိုမုန်းလာခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မမုန်းဘဲရော နေပါ့မလား။ သူငယ်တန်းကနေ ရှစ်တန်းအထိ နောက်ဆုံးခုံမှာပဲ ထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ စာကျက်ခိုင်းတိုင်း ဆင်ခြေမျိုးစုံပေးတတ်တဲ့ ကျွန်မ။ အခုကျ မရတော့။ အမြဲတမ်းရှေ့ဆုံးမှာပဲ ထိုင်ရတယ်။ စာကျက်ခိုင်းတိုင်းလည်း ရအောင် ကျက်ရတယ်။ နောက်ရက်ရောက်လို့ စာပြန်ခိုင်းရင်တော့ ကျွန်မက အရင်ဆုံး။ နေ့တိုင်း ကျွန်မကိုပဲ အရင်စာပြန်ခိုင်းသည်။ သူများ ပြောစရာတွေတောင်ဖြစ်လို့။

"မြရည်... နင် စာရပြီလား"

"နောက်ဆုံးတစ်ပိုဒ် ကျန်သေးတယ်ဟ။ နင်တို့ကရော အကုန်ရပြီလား"

မိထွေးတို့အုပ်စုကို ကျွန်မပြန်မေးမိတယ်။ သူတို့ကတော့ ပြုံးလို့။

"မြရည်ရယ်... ဆရာမက ငါတို့ကို ဘယ်တုန်းက စာမေးဖူးလို့လဲ။ နေ့တိုင်း နင့်ကိုပဲ မေးနေတာလေ။ ကျန်တဲ့သူဆိုလို့ တစ်ခါတစ်ရံမှ သုံးယောက်လောက်ပဲ မေးတာ"

မိထွေးတို့ ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ဆရာမက ကျန်တဲ့သူတွေဆိုရင် စာမမေးဘူး။ ကျွန်မကိုပဲ နေ့တိုင်းမေးတာ။ အင်း... စာညှိတဲ့ငအေးတို့အုပ်စုကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ မေးတတ်တယ်ပေါ့။ ဒါက တစ်ခါတစ်ရံပေါ့။ စာတော်တဲ့ မိထွေးတို့ကိုတော့ လုံးဝမမေးဘူး။ ကျွန်မလည်း စာတော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးတာပါပဲ။

အခုလည်းကြည့်လေ။ ကျွန်မကိုပဲ စာပြန်ခိုင်းပြန်ပြီ။ ကျွန်မလည်း စာကို ကောင်းကောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ စာဆိုလို့အပြီးမှာတော့ ဆရာမက တစ်တန်းလုံးကို စပြီးစကားပြောတော့တယ်။

"ကဲ... အားလုံးနားထောင်ကြ။ အခုလို မိုးတွင်းကာလတွေမှာ ခြင်္သေ့တစ်ဆင့် ဖြစ်ပွားစေတဲ့ရောဂါတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဥပမာ သွေးလွန်တုတ်ကွေးလိုမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် အားလုံးသတိထားကြပါ။ ခြင်္သေ့ကို မခံရပါစေနဲ့။ အဟာရရှိမဲ့အစား အစာတွေကို များများစားကြ။ ဆရာမပြောတာ အားလုံးနားလည်ကြလား"



"နားလည်ပါတယ် ဆရာမ"

အားလုံးရဲ့ ဖြေသံတွေကြားမှာတော့ ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်နေမိတယ်။ ကျွန်မ ပြန်မဖြေမိဘူး။ နည်းနည်းလေးမှကို ပြန်မဖြေမိဘူး။ ဖြေချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူးလေ။ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ လုံးဝအခဲမကျေ။ အားလုံးအပြစ်ရှိတာချင်း အတူတူ ကျွန်မကိုပဲ ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးတာကတော့ ဆရာမကောင်းတစ်ယောက် မပီသတာပဲ။

မနေ့က ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတစ်သိုက် မာလကာသီးခူးစားကြတယ်။ မာလကာပင်တွေကလည်း ကျောင်းရဲ့ အနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးစပ်မှာ ရှိကြတာ။ အပင်တွေက နည်းနည်းမြင့်တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေတောင် တက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေဆိုရင်တော့ ဝေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က မျောက်တွေလိုပဲ။ မရ ရအောင်တက်တယ်။ ပြုတ်ကျမှစိုးလို့ဆိုပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကတော့ မတတ်ဖို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတာ။ ဒါကို ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတစ်သိုက်က မသိအောင် ခိုးတက်ကြတယ်လေ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကတော့ ဆရာမကိုပဲ လွှဲလိုက်တယ်။ ဆရာမရဲ့ ကလေးတွေကို ဆရာမပဲ ဆုံးမပါတဲ့။ အစကတော့ ဆရာမက အတန်းပိုင်ဆရာမဆိုပြီး ကျွန်မတို့ကို ငဲ့ညှာလိမ့်မယ်ထင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုတော့ ငဲ့ညှာပါရဲ့။ ကျွန်မကိုသာ သုံးချက်ရိုက်လိုက်တာ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာဆိုတော့ ရှက်တာပေါ့။ အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ ဆရာမနားလည်သင့်တယ်။

(၄)

"မြရည်..."

"ရှင် ဆရာမကြီး"

"ဆရာမကြီး ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မြို့ကို တစ်ပတ်လောက်သွားရမယ်။ သမီးဆရာမက သမီးကို ခေါ်အိပ်မယ်လို့ ဆရာမကြီးကို တောင်းဆိုထားတယ်... သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား"

"သမီးက..."



"ကဲပါ သမီးရယ်... သမီးလည်း ကျောင်းလာရတာ ဝေးတယ်လို့ ကြားတယ်။  
မိုးတွင်းပိုင်း ကျောင်းလာရတဲ့ဒုက္ခလေး ခဏတော့သက်သာတာပေါ့။ ကဲကဲ...  
မနက်ဖြန် အဝတ်ပိုတွေယူခဲ့"

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းထဲကနေ  
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဆရာမကိုလည်း ပိုပြီးစိတ်တိုမိတယ်။ ကျောင်းသူတွေ  
အများကြီးရှိနေရက်နဲ့ ကျွန်မကိုပဲ ခေါ်အိပ်ချင်တယ်တဲ့။ မိထွေးတို့ဆိုရင်ကျောင်း  
နဲ့ သိပ်ဝေးတာ မဟုတ်။ နောက်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ မိသားစု။ ကားပိုင်တိုက် ပိုင်နဲ့။  
မိထွေးကို ခေါ်အိပ်ပါတော့လား။ မခေါ်ချင်လည်း မိထွေးတို့အိမ်ကို သွားအိပ်ပေါ့။  
ဟိုမှာ အိပ်စရာကအပြည့်။

တကယ်တော့ ဆရာမက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနဲ့အတူ ကျောင်းက  
ဝန်ထမ်းဆောင်မှာပဲ အိပ်ကြတာ။ အခု ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမရှိတော့ ကျွန်မ  
ကို အဖော်ခေါ်အိပ်ချင်တယ်တဲ့လေ။ ပေးတဲ့အကြောင်းပြချက်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံ။  
ကျောင်းလာရတာ ခရီးဝေးလို့တဲ့။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက  
တစ်ခြားရွာကနေကျောင်းလာတတ်ရတာ။ လမ်းမှာက ချောင်းကလည်းခြား  
သေးတာ မဟုတ်လား။ မိုးသည်းတဲ့ရက်တွေဆိုရင် ကျောင်းပျက်ရလေ့ရှိတယ်။  
ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ သိပ်မှန်းနေတဲ့ ဆရာမနဲ့ ကျောင်းမှာ လာအိပ်ပေးရတယ်။ ထမင်း  
ဟင်းတွေတော့ ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးပါတယ်။ နောက်ပြီး အိပ်ဖို့ အိပ်ရာက  
အစ ခင်းပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာတွေတော့ ကျက်ခိုင်း၊ တွက်ခိုင်းလေရဲ့။

"မြရည်ရေ... သမီး စာကျက်ပြီးရင် နွားနို့သောက်ဦးနော်၊ ပြီးမှအိပ်... အိပ်ရာ  
ခင်းပေးထားတယ်"

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စာပဲကျက်နေလိုက်တယ်။ နေ့တိုင်း ကျွန်မကို  
နွားနို့တိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူနဲ့တစ်ကုတင်တည်း အိပ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်မ  
ကလည်း ဆရာမနဲ့ မအိပ်ချင်ဘူး။ ခြင်ထောင်ကလည်း တစ်လုံးတည်း။ ညည  
ဆိုရင် ကျွန်မကို ဖက်အိပ်တတ်တယ်။ ကျွန်မကတော့ အမြဲလိုလို ဆရာမရဲ့  
လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်နေကျ။ နောက်ပြီး ဆရာမအိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတာနဲ့  
ခြင်ထောင်ထဲကထွက်ပြီးအပြင်မှာပဲအိပ်နေကျ။ ဆရာမနဲ့တစ်ခြင်ထောင်ထည်း



အိပ်ရတာထက် အပြင်မှာ ခြင်္ကိုက်ခံပြီး အိပ်ရတာကို ကျွန်မ ပိုကျေနပ်တယ်။  
ဆရာမသိရင်တော့ ဆူတာပေါ့။

"ဝေ့..."

"မြရည် ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဝေ့... ဝေ့"

"ဟဲ့ မြရည်... သမီး အန်နေတာလား"

ဆရာမက အိပ်ရာထဲကနေ ကပျာကယာ ပြေးထွက်လာတယ်။ ဟုတ်ပါ  
တယ်။ ကျွန်မ အန်နေတာပါ။ ကော်ဖီရောင်တွေချည်းပဲ ကျွန်မ အန်နေတာပါ။  
ကျွန်မ အဲဒီလိုဆက်တိုက်အန်နေတော့ ဆရာမက ကျောတွေထုပေးရှာတယ်  
တယ်။ မီးကလည်း မလာဘူး။ မနက်စောစောကမှ မိုလေထန်ထားတော့ မီးတိုင်  
တွေလဲထားလို့ ဖြတ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖယောင်တိုင်  
မီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်မကို ဆရာမက ကျောသပ်ရင်သပ် လုပ်ပေးနေရတာ။  
ကျောင်းက ထိုင်ဖုန်းကလည်း အားမရှိဘူး။ ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သူ့ဆီမှ ဖုန်  
ဆက်လို့မရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းကလည်း ကျောင်းဝန်းကျယ်  
ဆိုတော့လူနေအိမ်တွေနဲ့က ခပ်လှမ်းလှမ်း။ အနီးဆုံးဆိုလို့မိထွေးတို့အိမ်ပဲရှိတာ။  
ကျွန်မကလည်း အဆက်မပြတ်အန်နေတော့ ဆရာမလည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေ  
တော့တယ်။ တကယ်တော့ မနေ့ကတည်းက ကျွန်မ နေမကောင်းခဲ့တာပါ။  
ခေါင်းတွေ ထိုးထိုးကိုက်နေခဲ့တာ။

"ကဲ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပိုဆိုးတော့မယ်။ ရော့... ဒီဂျူပူးလေးဂျူထား"

ကျွန်မလက်ထဲ ဂျူပူးရောက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ဆရာမက ကျွန်မကို ကျောပိုး  
တော့တယ်။ ဆရာမနဲ့ ကျွန်မက ခန္ဓာကိုယ်ချင်း သိပ်မကွာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့  
ဆရာမက မနိုင် နိုင်အောင်ပိုးတယ်။ ကျွန်မလည်း အန်ရလွန်းတော့ ပျော့နေပြီ  
လေ။ ဆရာမရဲ့ ကျောပေါ်မှာပဲ ခပ်ခွေခွေကလေး ပါသွားတော့တယ်။ ဆရာမ  
ကတော့ ရွံ့တွေထဲမှာ နင်းဖြတ်ရင်း ကျွန်မကို မိထွေးတို့ အိမ်ဆီ ပိုးခေါ်သွား  
နေတယ်။ ဂျူပူးကို ဂျူနေပေမဲ့ အန်တာက မရပ်ဘူး။ ကျွန်မက အန်လိုက်တိုင်း  
ဆရာမရဲ့ ကျောပေါ်ကို အန်ဖက်တွေက ကျပေကုန်တယ်။ ကျွန်မ အန်ဖက်



တွေ့ရဲ့အနံ့အသက်တွေကို ကျွန်မတောင် မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ။ တုန်တုန်ငင်ငင်နဲ့ပဲ ကျွန်မကို ကျောပိုးနေရှာတယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတစ်ခါ သတိလစ်လစ် သွားပါတယ်။ မိထွေးတို့အိမ်ရောက်တော့ အိမ်အဝင်ဝမှာ ဆရာမက မိထွေးကို အော်ခေါ်ပြီး နှိုးနေတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ကျောပိုးထားလျက်ပေါ့။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မိထွေးကို အော်ခေါ်နေတဲ့ ဆရာမ အသံတွေထဲမှာ ငိုသံတွေ ပါနေတယ်ဆိုတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ ဘာမှ သတိမရတော့ပါဘူး။ မိထွေးတို့မိသားစုတွေ နိုးကြလား၊ မန်းကြလားဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝ မသိတော့ပါဘူး။

(၅)

ကျွန်မ သတိရလာတော့ ကျွန်မရဲ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဆုတ်ကိုင်ထား တယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမ။ ပါးပြင်ပေါ် မှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ ဆရာမ ငိုနေတာပါလားလို့တွေးမိတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းမိဘူး။

"သမီး... မြရည် သတိရလာပြီနော်"

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြမိတယ်။ ဆရာမကတော့ ပြုံးလို့ပေါ့။ လက်တစ်ဖက်နဲ့လည်း မျက်ရည်သုတ်နေရှာတယ်။ 'သမီးဘာဖြစ်တာလဲ'လို့ မေးတော့ 'စိတ်မပူနဲ့တော့ အခုဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး'တဲ့။ နောက်မှ အကြောင်းစုံရှင်းပြတယ်။ သွေးလွန်တုတ်ကွေးဖြစ်တာတဲ့လေ။ ညကမိထွေးတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ကျွန်မ သတိလစ်နေပြီ။ မိထွေးတို့အိမ်က ကားကလည်း အိမ်မှာမရှိဘူး။ မိုးတွင်းဘက်ပို့ ကားလမ်းမှာပဲထားတာ။ ဆရာမပဲ ကျွန်မကို ကျောပို့ပြီး ကားလမ်းအထိသွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မိထွေးအဖေကပဲ ထမ်းခေါ်ခဲ့တာလားလား။ ကားလမ်းရောက်တော့ မိထွေးတို့ကားနဲ့ ဆေးရုံလိုက်ပို့တယ်လို့ပြောပြရှာတယ်။

"မိထွေး အဖေက ကားနဲ့လိုက်ပို့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ အခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ခဏပဲ အနားယူရင် ရပြီတဲ့"



"ဆရာမက သမီးကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်"

"ချစ်တာပေါ့ကွ... မေးနေသေးတယ်"

အဲဒီလို ပြောပြီး ကျွန်မရဲ့ ပါးနှစ်ဘက်ကို ခပ်ဖွဖွကလေး ကိုင်လိမ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ဆရာမက ကျွန်မ မသိသေးတဲ့ ပုံပြတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြပြန်တယ်။

တစ်ခါက ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အငယ်မက ရှစ်တန်း။ အကြီးမက ဆယ်တန်းပေါ့။ တစ်ည...။ အငယ်မလေးက နေလို့မကောင်းဘူး ပြောတာကို အကြီးမက စာမကျက်ချင်လို့ ဆင်ခြေပေးတယ်ထင်ပြီး သတိမထားခဲ့ဘူး။ အတင်း စာကျက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ညရောက်တော့ အငယ်မလေးက အရမ်းအန်ပြီး နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဒါကို ဟန်ဆောင်တယ်ထင်ပြီး အကြီးမက စာကျက်ခန်းတံခါးကိုပါ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ မိဘတွေကိုလည်း ပေးမပြောဘူးပေါ့။ အငယ်မကတော့ မချီမဆန့်ခံစားနေရတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ဟန်ဆောင်တာမဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတိပြုမိတော့ မိဘတွေကို ပြောပြပြီး အငယ်မလေးကို ဆေးရုံပို့ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်မလေးက ဆေးရုံမှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သနားစရာ ပုံပြင်လေးပေါ့။ ပုံပြင်အဆုံးမှာတော့ ဆရာမက ငိုပြန်တော့တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုတ်ကိုင်ရင်း...

"ဆရာမရဲ့ ညီမလေးနဲ့ သမီးနဲ့က ရုပ်ချင်း အရမ်းတူတာ။ သမီးတို့ ဆရာမကို လာကြိုတဲ့နေ့ကို သမီး မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီနေ့က သမီးကိုတွေ့လိုက်တော့ ဆရာမအရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ငိုလည်း ငိုချင်သွားမိတယ်။ ဆရာမရဲ့ ညီမလေး အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ နာမည်ကို မေးမိတာ။ ဆရာမရဲ့ ညီမလေးနဲ့ သမီးတို့က နာမည်ပဲလွဲတာ။ အမူအရာ၊ အသံ၊ ရုပ်အားလုံးတူတာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့... သမီးက မျက်မှန်တပ်တယ်။ ဆရာမရဲ့ ညီမလေးက မျက်မှန်မတပ်ဘူး"

"အားလုံးအတွက် သမီးတောင်းပန်ပါတယ်... အရင်ကတော့ ဆရာမက သမီးကို မချစ်ဘူးထင်ခဲ့တာ"



"အေးပေါ့... သမီးက ထင်မှာပေါ့။ ဆရာမက သမီးကို သူများတွေထက် အရာရာတင်းကျပ်ခဲ့တာကိုး။ ရုံးခန်းထဲမှာ သမီးကိုရိုက်တော့ ဆရာမ အရမ်းနာကျင်ရတယ်။ သမီး ရုံးခန်းထဲကထွက်သွားတော့မှ ဆရာမ ငိုမိတယ်"

ဆရာမက အဲဒီလိုပြောပြီး ငိုပြန်တော့တယ်။ ကျွန်မလည်း ဘယ်နေနိုင်မလဲ။ မျက်ရည်ကျမိတာပေါ့။

"မနေ့ညက သမီးအရမ်းအန်တော့ ဆရာမကြောက်သွားမိတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်များ ဆရာမရင်ထဲကနေ ညီမလေးက ထပ်ပြီးထွက်သွားဦးမလားဆို ပြီးတော့ပေါ့"

ကျွန်မ ဆရာမရဲ့လက်ကို ပြန်ဆုတ်ထားမိတယ်။ ကျွန်မ မှားခဲ့တာပေါ့။ ဆရာမက ကျွန်မအပေါ် မချစ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ တကယ်ကို ကျွန်မ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိတာပါ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရှေ့ပိုင်းပဲဖတ်ပြီး မကောင်းဘူးလို့ ထင်မိခဲ့တာ။ အခုကျမှ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာလေးမှာ ရသအစစ်ကို မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တော့တယ်။ ကျွန်မ ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာလေးကို အနာအဆာကင်းကင်းနဲ့ ဖတ်ခွင့်ရလိုက်တာ ကျွန်မ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်။

နောင်ရိုးနွယ်(မုံရွာ)



ဒီရိပ်ညို

# ရင် အက်သံ

ဆောင်းတွင်း မြောက်ပြန်လေတစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝေ့တိုက်လိုက်  
 သောကြောင့် အနွေးထည်ဝတ်မထားသော ဦးတင်မောင် တစ်ယောက်ကျောရိုး  
 ထဲထိစိမ့်ကာ အအေးဒဏ်ကိုခံစားလိုက်ရလေသည်။ ရန်ကုန်ဆောင်းမှာခါတိုင်း  
 နှစ်တွေနှင့် မတူပဲ အအေးလွန်ကဲနေလေသည်။ ဘယ်လောက်ပင် အေးအေး  
 ဦးတင်မောင် ရာသီဥတုဒဏ်ကို မမူပါ။ ရာသီဥတုဒဏ်ထက် လောကဓံက သူ  
 အတွက် ပို၍ကြမ်းတမ်းနေသည်။ ယခုလည်း သားဖြစ်သူကျောင်းသွားနိုင်ရန်အ  
 တွက် ဟရီဟအားလုံးလုပ်ပေးပြီးမှ ထွက်လာရသောကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန်  
 ပင် နောက်ကျနေလေတော့သည်။ ဦးတင်မောင်၏ အလုပ်မှာအချိန်ဇယား မရှိ  
 ပေမယ့် ဒီလိုမျိုး မနက်စောစော သူများကွေးနေသောအချိန် လုပ်ပါက လူနည်း  
 သောကြောင့် အကျိုးအမြတ်များများရလေသည်။ နေနည်းနည်းထွက်လာပါက  
 လူတွေအံ့ကျလာကာ အလှအယက်လုပ်ကိုင်ရ၍ ဝီရိယထားပြီး နေ့စဉ်စောစော  
 ထလာဖြစ်သည်။ ဦးတင်မောင်လက်ထဲတွင် လုပ်ငန်းခွင်သုံးမြွေရေခွံအိပ်ငါးလုံး  
 ခန့်နှင့် ထိပ်ဖျားတွင်အချွန်တက်ထားသော တုတ်တစ်ချောင်း အမြဲပါပါသည်။  
 ဦးတင်မောင်၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အခြားမဟုတ် ထားဝယ်ချောင်သုသာန်အနီးမှ မြောက်  
 အရပ်အဖျားပင်ဖြစ်တော့သည်။ တောင်ဂမူတစ်လုံးကဲ့သို့ မြင့်မားပြီး ဧက  
 များစွာကျယ်ဝန်းသောအဖျားပင်ကြီးပေါ်သို့ ဦးတင်မောင်တက်သွားလိုက်သည်။  
 မပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင်အခုမှ အဖျားပင်အဖျားပင်အဖျားပင်အဖျားပင်ကို တွေ့  
 လိုက်ရသောကြောင့် အပြေးသွားလိုက်တော့သည်။



"ဟာ ဦးတင်မောင်ကြီး စောလှချေလားဗျ"

"မင်းတို့ကသာ စောနေ ငါကနောက်ကျနေတာ"

"အိမ်သူသက်ထားလည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲ ဘာတွေလောဘာ ကြီးနေရတာ လဲဗျ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ"

"မိန်းမ မရှိတော့ပေမယ့် ငါ့သားလေးရှိသေးတယ်လေ သူ့အတွက် ငါ ကြိုးစားနေတာ"

စကားလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်လိုက်ပြီး စုပုံချသွားသော အမှိုက်များကို တုတ်ချောင်းချွန်လေးဖြင့် ထိုးဆွဲကာ ရောင်း၍ရသော ပစ္စည်းများကိုရှာဖွေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကံကောင်းသောနေ့တွေဆိုပါက ဈေးကောင်းရသော တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများပင် ရတတ်ပါသည်။ ဦးတင်မောင်၏ တစ်ရက်ဝင်ငွေမှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိသောကြောင့် ပိုပိုလျှံလျှံရှိပါသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်လှမြင့်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိတဆိုးလေး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးတင်မောင် အချစ်ပိုခဲ့ပါသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ထပ်မပြုတော့ပဲ သားဖြစ်သူ အတွက်သာ ဘဝကိုပြုပုံနဲ့ထားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် မောင်လှမြင့်ပင် ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီးဖြစ်နေလေပြီ။

ညနေ နေတော်တော်စောင်းတော့မှ တစ်နေ့ကုန်ရှာဖွေထားသမျှ အတိုအစများကို အမှိုက်ပုံညံ့ပင် ဖွင့်ထားသောဆိုင်တွင် ဦးတင်မောင် ရောင်းချကာပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲကို ခြေချလိုက်တာနှင့်ဖြတ်သွားဖြတ်လာများမှာ ဦးတင်မောင် အနီးနားရောက်သည်နှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ နှာခေါင်းပိတ်ကာ သွားကြလေသည်။ မိမိကိုယ်မှထွက်သော ဆိုးဝါးလှသော အနံ့များကြောင့်ဆိုတာကို ဦးတင်မောင်နားလည်ပါသည်။ ဦးတင်မောင်လို အမှိုက်ကုန်းတွင် အမှိုက်ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေပြီး နံစော်နေသောသူမျိုးကို ပတ်ဝန်းကျင်မှအပေါင်းအသင်းမလုပ်လိုသူများပါသည်။

"သားရေ အဖေပြန်ရောက်ပြီ"

"အဖေ ရေအရင်ချိုးလိုက်လေ သားထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်"

"သားကလည်းကွာ အဖေပြန်လာမှချက်မှာပေါ့ဘာလို့အလုပ်တွေလုပ်နေရတာတုန်း ကျောင်းတစ်ဖက် ကျူ ရှင်တစ်ဖက်နဲ့ သားပင်ပန်းပါတယ်"



"ဒီလောက်လေးလုပ်တာနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအဖေ ကျောင်းစာအတွက် တော့စိတ်ချပါ သားစာလိုက်နိုင်ပါတယ်"

မောင်လှမြင့်မှာ ဘဝကိုနားလည်သော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူသည်။ ဆယ်တန်းကို ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ပြီး ဘဝကို တိုးတက်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု ရည်မှန်းချက်ထားလေသည်။ မကြာမှီဖြေဆိုရတော့မည့် စာမေးပွဲကြီးအတွက်လည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုလို ပတ်ဝန်းကျင်နာခေါင်းရှုံ့ခံနေရသော ဘဝမှလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမည်စိတ်ထဲမှတ်ယူထားသည်။

"ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားသားတောင် စာမေးပွဲအတော်နီးနေပြီနော် ဘယ်လိုလဲ စာကောလိုက်နိုင်ရဲ့လားဗျ"

"လိုက်နိုင်မှာပါ ကျွန်တော့်သားကစာကြိုးစားပါတယ်"

"အေးဗျ ခင်ဗျားသားက အနေအေးတယ် လိမ္မာတယ် ခင်ဗျားတော့ အားကိုးရမှာသေချာတယ်"

"နောက်မှပဲ အားကိုးတော့မယ်ဗျို့ အခုတော့ သူ့စာမေးပွဲအောင်ရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ထားနိုင်ဖို့ အလုပ်ကြိုးစားရမယ် ကျွန်တော့်တုန်းက စာမတတ်ခဲ့တော့ အခုလိုလုပ်နေရတယ် သားကို မဖြစ်စေချင်ဘူး"

ဘာလိုလိုနှင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေဆိုချိန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးရှေ့တွင် စာကျက်နေသော သားကိုကြည့်ကာ ဦးတင်မောင် ပီတိတွေဖြစ်နေသည်။ မိမိမှာ စာမတတ်ခဲ့ပေမယ့် သားဖြစ်သူ မောင်လှမြင့်လေး ပညာတက်ကြီးဖြစ်တော့မှာကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေမိသည်။ ဦးတင်မောင်ထိုင်နေသော နေရာမှထကာ တန်းပေါ်တွင်တင်ထားသော ဆေးဘူးလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အမှိုက်ကုန်းပေါ်တွင် အမြဲ တောဘွတ်စီး၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဝဲတွေစားပြီး အနာတွေဖြစ်နေသည်။ ဆေးလူး၍ ပျောက်သွားလျှင်လည်း ခဏပင် အမြဲလိုလိုအနာစက်တွေပြည့်နေသည်။ အလုပ်နား၍ ဖိစိစီးစီးဆေးလိမ်းပေးပါက ပျောက်နိုင်သော်လည်းနားမည့်ရက်ကို နှမြော၍ မနားခဲ့ပါ။

"သား ဖြေနိုင်ရဲ့လား"

"ဖြေနိုင်ပါကယ်အဖေ စိတ်မပူပါနဲ့ သားအောင်မှာပါ"



တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်လာ၍မည်မျှပင်ပန်းနေပါစေ သားဖြစ်သူ ဖြေနိုင်ပါ တယ်ဆိုသော စကားသံသည် ဦးတင်မောင်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။ စာမေးပွဲပြီးသည်အထိ စိတ်ပူနေရသော်လည်း ဘာသာစုံဖြေနိုင်သည်ဆို သောကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ စာမေးပွဲပြီးသွားသော်လည်း ဦးတင်မောင် တစ်ညမှ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ပျော်သွားပြန်လျှင်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင် သားအောင်စာရင်းသွားကြည့်ကာ အောင်မြင်တာတွေ ကျရုံး တာတွေမြင်မက်ပြီး ဝမ်းသာမှုဝမ်းနည်းမှုတွေခံစားနေရသည်။ မောင်လှမြင့်မှာ အေးဆေးစွာနေနိုင်ပေမယ့် ဦးတင်မောင်မှာတော့ နေ့စဉ်ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား နေတော့သည်။ အချိန်တွေကို သည်းခံစောင့်စားရင်းဖြင့် အောင်စာရင်းထွက် မည့် အချိန်ကာလာသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိခဲ့တော့လေသည်။

"အဖေ မအိပ်ဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ"

ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ကာ မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသော ဖခင်ကို မောင်လှမြင့် လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"သားအောင်စာရင်းက အစောကြီးထွက်မှာလေ အဲဒါသွားကြည့်မလို့စောင့် နေတာ"

"အဖေကလည်း မနက်မှ အေးဆေးသွားကြည့်ရတာပဲ အိပ်ရေးပျက်ပါတယ် စိတ်ပူမနေပါနဲ့ သားအောင်မှာပါ သားဖြေထားတာ သားသိတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မနက်လင်းသည်အထိတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး သားသာ အိပ်ပါ အဖေဘာသာသွားပါ့မယ်"

သားဖြစ်ကို သူအိပ်ယာဝင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဦးတင်မောင် ဆက်စောင့်နေလိုက် သည်။ ဒီညမှလည်း အချိန်တွေက ကုန်ခဲလိုက်တာဟု ဦးတင်မောင်ထင်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် ရန်ကုန် မန္တလေးအမြန် ရထားခုတ်မောင်းနေသလိုခံစားနေရတော့ လေသည်။

အောင်စာရင်းကပ်ထားသော ကျောင်းရှေ့ကိုရောက်တော့ လူတွေအုံခဲနေ သည်။ အချိန်မကျသေးသောကြောင့် ကျောင်းတံခါး မဖွင့်သေးချေ။ ကျောင်း တံခါးနားမှာ လူအုပ်ကြီးကပြုတိုးနေကြသည်။ ဦးတင်မောင်လည်း အရှေ့ရောက် အောင်အတင်းတိုးဝင်သွားလိုက်လေသည်။



"ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တိုးနေတာလဲဗျ ဒီမှာခြေထောက်တွေနင်းကုန်ပြီ"

"တောင်းပန်ပါတယ် သားတို့ရယ် မတော်လို့ပါနော်"

တောင်းပန်ရင်းနှင့်ပင် ကျောင်းတံခါးနား ရောက်သွားတော့သည်။ ဦးတင်မောင် ကိုယ်မှထွက်သော အနံ့အသက်များကြောင့် ကြပ်ညှပ်နေသောသူတွေမှာ နှာခေါင်းရှုံ့ကုန်ကြသည်။ အမြဲအမှိုက်ကုန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေရသူမို့ ရေချိုးလည်း ဒီအနံ့ဆိုးကြီးမှာ အရှင်းမပျောက်ပဲ ကိုယ်တွင်စွဲနေသည်။ မကြာမှီ ကျောင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ လူတွေမှာစုပုံတိုးကြသောကြောင့် ဦးတင်မောင် မနည်းတိုးကာရှေ့သို့သွားရသည်။ သံဇကာကာထားသော အောင်စာရင်းစာရွက်များကိုတွေ့တော့မှ ဒီလောက်အများကြီးထဲ ဘယ်လိုရှာရမလဲ မရှာတက်တော့။ ဦးတင်မောင်အကူအညီတောင်းရန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"သား ဦးကို ဒီခုံနံပါတ်လေးရှာပေးပါလားကွယ် ဦးမရှာတက်လို့ပါ"

"ဟာ ဒီမှာမအောင်လို့ ညစ်နေရတဲ့အထဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာပါလားဗျာ"

"အော် အေး အေးပါကွယ်"

"ဦးလေး မရှာတက်လို့လား ခုံနံပါတ်ပြော ကျွန်တော်ရှာပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲသားရယ်"

ခုံနံပါတ်ပြောပြလိုက်ပြီးကောင်လေးခေါ်ရာနောက် လိုက်တိုးခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဈေးတွေရွဲနှစ်နေတော့သည်။

"ဦးလေး တွေ့ပြီဗျ ဒီမှာ မောင်လှမြင့် အဘ ဦးတင်မောင် ဟုတ်တယ်မလား"

"ဟုတ် ဟုတ်တယ်သား အောင် အောင်လားဟင်"

"ဟား ဟား အောင်လို့ တွေတာပေါ့ဦးရဲ့အောင်တာမှဂုဏ်ထူး သုံးခုနဲ့ကို အောင်တာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ"

"ဘာ ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့ ဟုတ်လားသား ဦးကိုပြပါကွယ် ဦးကြည့် ချင်လို့ကြည့်ပါရစေ"

"လာ လာ ဦး ဒီမှာတွေ့လား"

"ခုံအမှတ်....မောင်လှမြင့် အဘ ဦးတင်မောင်ဟာ ဟုတ်တယ် ငါ့သားလေး အောင်တယ် ဒါမှငါ့သားကွ"



ဦးတင်မောင် ပါးပြင်တွင် ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် မျက်ရည်များပင် အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ ကျလာတော့လေသည်။ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ မိမိတောင့်တခဲ့သော တစ်ဘဝလုံးစာ ရည်မှန်းချက်ရည်ရွယ်ချက်များ ပြည့်ဝခဲ့ရလေပြီ။

"သားရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

"ရတယ်ဦး အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြီး ပြောလိုက်ပါအုံး"

အောင်စာရင်းကြည့်ပေးသော ကောင်လေးပြောတော့ အိမ်သို့ အပြေးပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသော သားကိုနိုးကာ

"သား သား အောင်တယ်ကွ အောင်တာမှ ဂုဏ်ထူးသုံးခုတောင်ပါတယ်သိလား အဖေပျော်လိုက်တာသားရယ်"

"အဖေ့ကိုပြောသားပဲ သားအောင်မှာပါလို့ အခုယုံပြီလား"

"ယုံပါပြီကွာ အဖေယုံပါပြီ အဖေဘဝမှာ ဒီနေ့ဟာအပျော်ရွှင်ဆုံးနဲ့အကျေနပ်ဆုံးနေ့ပါပဲသားရယ်"

နောက်နေ့နံနက်လင်းတော့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဦးတင်မောင်သား အောင်တာ ဂုဏ်ထူးသုံးခုတောင်ပါတယ်။ တော်လိုက်တဲ့ ကောင်လေးစသဖြင့် သတင်းမေးခိုးကျူးသူတွေသမျှလူ မုန့်ခေါ်ကျွေး လတ္တက်ရည်ခေါ်တိုက်နှင့် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတော့သည်။ နောက်နေ့တွေ အလုပ်ပြန်လုပ်တော့လည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတော့သည်။ ဦးတင်မောင်၏ ဘဝတစ်လျှောက် အပျော်ဆုံးနေ့များပင် ဖြစ်တော့လေသည်။

"အဖေ သားကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက်ပေးပါ သားအသုံးလိုနေလို့"

"ယူလေသား အပြင်သွားဖို့လား"

"မဟုတ်ဘူးအဖေ သားဝယ်စရာရှိလို့ ပြီးတော့ဒီညလည်း သူငယ်ချင်း အိမ်မှာသွားအိပ်မှာ"

"အေး အေး အဖေအိပ်ထဲမှာ ယူသွား"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အလုပ်သွားရန် ဦးတင်မောင် ပြင်ဆင်နေခိုက် မောင်လုမြင့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ စာအိပ်လေးတစ်ခုကိုအမှတ်မထင်တွေ့လိုက်၍ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိတ်စာတစ်စောင်ဖြစ်နေပြီး ထူးချွန်ကျောင်းသားများကို ဆုပေးရန်မိဘနှင့်တကွ လာရောက်ရန်ဖိတ်ကြားထားသောဖိတ်ကြားစာဖြစ်နေသည်။



"ဟာ သားကတော့လုပ်ပြီဒီနေ့ပဲ အဖေကိုအလုပ်ရှုပ်မှာစိုးရိမ်လို့ထင်တယ် မပြောဘူး၊ မိဘမပါတော့ ငါ့သားလေးအားငယ်နေရာမှာ ငါလိုက်သွားမှာပါ"

သံသေတ္တာလေးထဲမှ အကောင်းဆုံးဆိုသော အဝတ်အစားကိုထုတ်ကာ ဦးတင်မောင် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ တစ်သက်လုံး မပြီးပဲနေလာသော ခေါင်းကို သေချာပြီးလိုက်ပြီး သားကျောင်းသို့ အချိန်မှီရောက်ရန် အပြေးထွက်ခဲ့လေ သည်။ကျောင်းဝန်းအတွင်း မယောင်မလည်ဖြစ်နေစဉ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

"ညီလေး ဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားက ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ"

"ကျောင်းအားကစားခန်းမထဲမှာပါ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ"

"အဲဒီကိုသွားချင်လို့လမ်းညွှန်ပေးပါလား ညီလေး"

ထိုလူညွှန်လိုက်သောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာလိုက်ရာ ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် စကားသံများနှင့်အတူ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ဆင် ထားသောလူအများအပြားစားပွဲဝိုင်းများတွင် နေရာယူထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးကိုလျင်မြန်စွာ ကစားလိုက်ပြီး သားဖြစ်သူကို လိုက်ရှာ လိုက်လေသည်။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင် ထားသောလူများကြား ထိုင်နေသောသားကို တွေ့လိုက်ရာအော်ခေါ်မည်အလုပ် သားဖြစ်သူကတွေ့သွားပြီး ဦးတင်မောင်ဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။

"အဖေ ဘာလာလုပ်တာလဲဗျ"

"သားကလည်းကွာ အုပ်ထိန်းသူမိဘပါ ဖိတ်တာကို အဖေ့ကို မပြောဘူး အဖေအလုပ်ဖျက်ပေးမှာပေါ့ကွ သူများတွေမှာ မိဘတွေနဲ့လာတာမလား သား အားငယ်နေမှာစိုးလို့ အဖေလိုက်လာတာ"

"အဖေလိုက်လာမှိုဆိုးမှာ ကျွန်တော် ပိုအားငယ်မှာဗျ လူတွေကြားထဲ အဖေ့ အနံအသက်တွေနဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောတာပေါ့ အဖေ ဖိတ်မပူနဲ့ ကျွန်တော့် အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် သူငယ်ချင်းအဖေနဲ့အမေ ပါပါတယ်၊ အဖေပြန် တော့နော်"



"အော် အေး အေးပါကွာ အဖေ မစဉ်းစားမိလိုက်ဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့ အဖေ့ ကိုယ်ကအနံ့အသက်တွေနဲ့ သားရှက်မှာပေါ့ သွား သွား သားအဖေပြန်မယ် နော်"

ဒီထက်ပိုပြောနိုင်ရန်ဦးတင်မောင်အင်အားမရှိတော့ပါ။ အခန်းဝမှလေးကနဲ သောခြေလှမ်းများနှင့် အပြန်လမ်းကို ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

"ဟာ ဦးလေး မွေးကြိုင်လို့ပါလား ဂုဏ်ပြုပွဲလာတာပေါ့လေ"

နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲမုန့်လှည်းလေးနှင့်ပြုံး၍ နှုတ် ဆက်နေသော အောင်စာရင်းကြည့်ပေးသည့် ကောင်လေးပင်။

ဒီရိပ်ညို



လင်းဝင့်မြူ(ပြင်ဦးလွင်)

# ဝဲစုပ်ပန်း

အခန်း (၁)

"ဒါက...ဘယ်သွားမလို့လဲ "

"ရုနုလေးတင် ဦးတင့်က ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ ဒီနေ့ ကားထွက်ဖြစ်တယ်တဲ့"

"မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဦးတင့်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်၊ ငါ နင့်ကို ကားနောက် မလိုက်စေချင်တော့ဘူး"

"ဟာ...ဘာလို့လဲ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော် ကားနောက်လိုက်မှ ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ မခိုင်လည်း ထင်းစီ မလိုက်ရတော့သလို...ကျွန်တော်လည်း အရင်ကထက် သက်သောင့်သက်သာနဲ့ ပိုက်ဆံပိုရှာနိုင်ခဲ့တာပဲ"

"အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပိုက်ဆံရှာပေးရုံနဲ့ပဲ အရာရာပြည့်စုံကွားပြီလို့ နင်က ထင်နေတာလား ငထွေးရဲ့၊ ငါ အခု ကလေးတွေ ရှေ့မှာမို့ နင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးနော်၊ နောက်မှ နင်နဲ့ငါ ရှင်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ဦးတင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးရင် ဝက်စာကျွေးဖို့သာ လုပ်၊ ငါ မဒါကြီးအိမ်ဘက် ခဏသွားဦးမယ်... ဒါပဲ "

ပြောပြီးတာနဲ့ ငထွေးရှေ့ကနေ ပေးရာကို ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ကယ်တော့ ကျွန်မ တော်တော်လေး ဒေါသထွက်နေမိတာ။ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ ပွဲကြမ်းရင် ပိုဆိုးတတ်တာမို့သာ ငြိမ်နေရတာ။ ရင်ထဲမှာတော့ လုပ်ရက်လေ ညှင်းဆိုတဲ့ အတွေးတွေက တနံ့နံ့ ။





ခုတလောငွေထွေးတစ်ယောက်မူပျက်နေတာ သိပေမယ့် မဟုတ်လောက်ပါ။ ဘူးလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက်က ၁၅နှစ်ရှိခဲ့ပြီဆိုတော့ မျက်စိမှိတ် ယုံခဲ့မိတယ်။ ငွေထွေးက ကျွန်မထက် ၁၂နှစ်ငယ်တယ် ဆိုပေမယ့် ဒီနှစ်တွေအတွင်း ကျွန်မတို့လင်မယားက သူများတွေ အားကျလောက်တဲ့အထိ ချစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘဝနာခဲ့ပေမယ့် နှစ်ယောက်သား ဘဝကို အကောင်းဆုံး ပုံဖော်ထုဆစ်လာကြတာ အခုအချိန်အထိပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူဖောက်ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မတို့ မိသားစုလေးက မချမ်းသာပေမယ့် ပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အတိတ်ကာလတစ်ခုအနေနဲ့ပဲ ဖြစ်သွားမယ် ထင်ပါရဲ့။ လက်ရှိ ပစ္စုန်ပွန်နဲ့ နောင်အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ။ ကျွန်မ နှလုံးသားရဲ့ မာနအတွက် ဆုံးဖြတ်ရမလား။ ကျွန်မ သမီးကလေးတွေရဲ့ မိသားစု အသိုက်မြိုကလေးအတွက် ဆုံးဖြတ်ရမလား။ ကျွန်မ ဒေါသနဲ့ မောဟတို့ အားပြိုင် လွန်ဆွဲနေကြတယ်။ ခါတိုင်းလိုသာဆို ကျွန်မ ငွေထွေးလိုပဲ သမ္မုယုံယုံ ယုံနေမိဦးမှာ။ ဖြစ်ချင်တော့ မနေ့ညက ကျွန်မ အိပ်ပျော်တာနဲ့ ငွေထွေးဖုန်းကို ယူကြည့်မိတော့ ငွေထွေးဖောက်ပြန်နေတာကို သိခဲ့ရတယ်။ သူဖုန်းထဲမှာ ခပ်ချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတွေ၊ အပြန်အလှန် ပြောထားကြတဲ့ မက်ဆေ့ချ်တွေ တပုံတပင်။ တီတီတာတာ ပလီပလာတွေ ပြောထားကြတာများ အမြင်ကပ်စရာ။

အဲ့ဒီ မိန်းကလေးက ဘီယာဆိုင် တစ်ခုက မိန်းကလေးဖြစ်မှန်းလည်း ကျွန်မ သိခဲ့ရတယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငွေထွေးကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ချင်စိတ်တွေ တောင်ဖြစ်မိသေးတယ်။ ကျွန်မ သမီးလေး (၂)ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတော့ ကျွန်မ ဒေါသတွေ ပျံ့ချနိုင်ခဲ့တယ်။ သမီးအကြီးက (၈)တန်း၊ သမီးငယ်က (၆)တန်း ရောက်ပြီဆိုတော့ သူတို့လေးတွေ နားလည်တတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေကြပြီလေ။ မိသားစု ဖရိုဖရဲဖြစ်ရင် သူတို့လေးတွေ ခံစားကြရမှာကို ကျွန်မ စိုးရိမ်မိတယ်။ ကျွန်မ တွေးနေရင်းက သက်ပြင်းတွေသာ တွင်တွင် ချမိပါတော့တယ်။



အခန်း (၂)

ငွေ့လည်း သူ့လိပ်ပြာ သူ မလုံဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် မျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှတဲ့ ကျွန်မကိုပဲ အရိပ်အကဲကြည့်ပြီးနေနေတော့တယ်။ ကလေးတွေ ကျောင်းဆင်းချိန်တောင် နီးလာပြန်ပေါ့။

"ငွေ့...လာ...ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

ကျွန်မ ငွေ့ကို အိမ်ရှေ့ကနေ အိမ်နောက် မီးဖိုဘက်အထိ ခေါ်ခဲ့လိုက်တယ်။ တကယ်ဆို သူ့လုပ်တဲ့ အမှားကို ကြားထဲက ကျွန်မက လူတွေသိမှာ၊ ကြားမှာကို ရှက်နေမိတာ။ ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ပစ်ချင်မိပေမယ့် တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်က ကပ်နေတော့ ပေါက်ကွဲခွင့် မရှိပြန်ဘူး။ ယောက်ျားက ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတော့ မိန်းမက အထိန်းအကွပ် ညံ့လို့ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သူများတွေ ကဲ့ရဲ့ကြမှာကို ကျွန်မ ရှက်မိတယ်။

"ဘာလဲ မခိုင်ရ၊ ပြောလေ"

ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ ငွေ့ကို ခါးခါးသီးသီး ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ ထွက်မလာသေးပေမယ့် ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကတော့ အတားအဆီးမဲ့ စီးကျလာပါတယ်။ အံ့ကျိတ်ပြီး အားယူရင်း ပြောလိုက်တယ်။ စကားလုံးတွေက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

"နင်....နင်...ဟို မိန်းမနဲ့ နင်....အဟင်...ဟင်...။ နင် ငါနဲ့ မပေါင်းချင်ရင် ပြောနော် ငွေ့။ ငါ့နောက်ကျောကိုတော့ ဓားနဲ့ ထိုးမယ် မကြံနဲ့။ ငါ့အပေါ် ဒီလို မလိုမဲ့တပတ်လုပ်တာတွေတော့ လာမလုပ်နဲ့။ ငါ့မှာလဲ မိန်းမ မာနရှိတယ်။ နင် ရှာကျွေးရတယ် ဆိုပြီး အနိုင်မကျင့်နဲ့။ ပြော....နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆိုတာ၊ နင်ရွေးချယ်ပါ...။ ဟိုမိန်းမ ကိုလား၊ ငါတို့ သားအမိတွေကိုလား ဆိုတာ...။ အေး...နင့်ဖက်က ပြတ်သားဖို့တော့ လိုမယ်..."

ငိုရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မ အားပြတ်သလို ကြမ်းခင်းပေါ် ထိုင်ချပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို ဒူးနှစ်ဖက်အပေါ် မှောက်လျက်သားက ပြန်မခွာချင်တော့။ ဒါကိုပြောတာနေမှာပေါ့ ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရတယ်ဆိုတာလေ။ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်တိုင်း တသိမ့်သိမ့်ခါသွားတဲ့ ကျောပြင်ကို ငွေ့လက်နှစ်ဖက်က ပွေဖက်လာတယ်။



"မခိုင်...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ..။ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြတ်ပါ့မယ်။ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ... နော် မခိုင်.."

"အေး...နှင့်ကတိ နှင် တည်ပါစေ...။ နှင်မို့ သမီးနှစ်ယောက်မျက်နှာမှ မထောက်လုပ်ရက်တယ်ဟာ..။ ငါ့အနေနဲ့ကလည်း သမီးတွေမျက်နှာကြောင့်သာ နှင့်ကို ဆက်ပေါင်းရမှာ၊ တကယ်တော့ နှင့်လို သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို ငါ မသတိတော့ဘူး...သိရဲ့လား။ ငါ့အပေါ် နှင် ရက်စက်တယ်ဟာ..အဟင့်..ဟင့်.."

အခန်း (၃)

အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သည်းခံရတာ၊ နားလည် ပေးရတာတွေက သိပ်အများသား။ ကျွန်မဖြင့် ငွေထွေးကို စိတ်နာမိပေမယ့် တစ် ကြိမ်တစ်ခါမိုက်မိတဲ့ မိုက်ပြစ်မို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဆိုလာတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ပေး ရတာပဲ။ စိတ်ထဲက အဖုအထစ်တွေကို မနည်းစိတ်လျှော့ပြီး ညှိယူနေရတယ်။ ခုနောက်ပိုင်းတော့ ငွေထွေးက အိမ်အလုပ်လုပ်ပြီး ကျွန်မက ဈေးရောင်းထွက် တယ်။ ကျွန်မလေ လူပင်ပန်းတာ ခံနိုင်တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းရမှာတော့ အလွန် ကြောက်ပဲ။ ကျွန်မက အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးဆိုသလို၊ ခံစားရတဲ့ ပြဿနာ ဆိုရင် တအံ့နွေးနွေး တွေးမိနေတတ်တာမျိုး ။

"မခိုင်..."

ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ ပက်စာကျွေးနေရာက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် တယ် ။

"မခိုင်...မနက်ဖြန် စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ၊ အမေတို့ရွာ ခဏသွား လည်ရအောင်လေ...။ အိမ်မှာ ဆန်လည်းကုန်တော့မယ်၊ တလောကပဲ ဆန်လာ ယူဖို့ အမေကခေါ်နေတာမို့လား။ ဆန်ယူရင်း အလည်သွားကြမယ်လေ"

"ဆန်ယူရင်း အလည်သွားတာက ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီပက်တွေကို ဘယ်လို ထားခဲ့ရမတုန်း၊ ပြီးတော့ တစ်ညအိပ်ထဲနဲ့လည်ရမှာ ခရီးပန်းတာပဲ အဖတ်တင်ပါ တယ်ဟယ်၊ ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ နှင် သွားချင်ရင် သမီး အငယ်မကို ခေါ်သွား လေ"



"အင်း...ဒါဆို ညနေကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ဖြူဖြူကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဆင်းမယ်နော်"

"အေး...အေး"

တကယ်တော့ သမီးနှစ်ယောက်မှာဆို သမီးငယ်ဖြူဖြူက အသွက်ရယ်။ အကြီးမထက် စာမှာလည်း တော်တော်ထက်တယ်။ သူ့ အဖေကို ကပ်ချွဲတဲ့ နေရာမှာလည်း ဖြူဖြူက အပုံကြီးသာတာပေါ့။ မအေအေနဲ့ ဖအေအေဆိုရင်..ဖအေအေကို ပိုချစ်တဲ့ ကလေး။ ဖအေအေးပဲ အတော်ကပ်တဲ့ ကလေး။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ငထွေးကို စပိုင်ထည့်ပေးလိုက်သလို စိတ်ချရမှာမို့ ကျွန်မက ဖြူဖြူကို ခေါ်သွားခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ် ဟုတ်တော့ဟုတ်နေတာပါပဲ။ ငထွေးလည်းငြိမ်သွားတာကြာပြီဆိုပေမယ့် မျက်စိကွယ်ရာနားကွယ်ရာဆိုတော့ စိတ်မချရဲသေးဘူးလေ။

အခန်း (၄)

စနေနေ့ နေ့လယ်ရောက်တော့ သမီးဖြူဖြူနဲ့ ဖုန်းပြောရတယ်။ သူ့ အဖွား ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်တာ။ "မေမေ..သမီး မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာမယ်နော်..ရလား"တဲ့။ ကျွန်မလည်း ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါတယ်။ ဖြူဖြူက အဲ့ဒီရွာက သူ့ဦးလေးတွေအဒေါ်တွေကို သံယောဇဉ် ရှိရှာတယ်။ သူ့မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတွေနဲ့ ဆော့ရတာကိုလည်း တော်တော် နှစ်ခြိုက်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ နေချင်သေးတာ ဖြစ်မယ်။

"သမီး ဖေဖေရော"

လို့ ကျွန်မမေးတော့ ဦးသာလှနဲ့ ရွာလယ်ပိုင်း ခဏသွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ တော်တော်လည်တဲ့ ကလေးမ။ ငထွေး မှာတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မကို ပြောတာနေမှာ။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒီအချိန်ဆို ငထွေးတို့တော့ ပင်ကျရည်လေးနဲ့ စည်းစိမ်ရစ်နေဦးတော့မယ် ဆိုတာ။

"ကဲ...ကဲ...သမီးရေ.. ဒါပဲနော်။ မနက်ဖြန် ပြန်လာရင် သမီးဖေဖေကို ဆိုင်ကယ်ဖြည်းဖြည်းစီးခိုင်း။ သမီးလည်းသေချာထိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့နော်။ ပြီးတော့ ရွာထဲ သွားလည်ရင် အဖော်ပါမှ သွားလည်နော် သမီး ၊ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ...မေမေ...၊ ဒါပဲနော် "



ဖုန်းချသွားပြီမို့ ကျွန်မလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ် နေမိတယ်။ ဘယ်က  
ဘယ်လို ညနေ(၅)နာရီ ထိုးသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်။ ကျွန်မ ဖုန်းသံက ထ  
မြည်လာပြန်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ငထွေးအမေ...ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးရဲ့  
ဖုန်းပဲ ။

"ဟယ်လို..."

"အေး...သမီး...မခိုင်လား..."

"ဟုတ် အမေ...ပြောလေ အမေ"

"သ...သမီးရေ..ဟိုလေ...သမီးရဲ့။ ..အမေပြောတာ သေချာ နားထောင်  
နော်.. ရွာကို သမီး အခုချက်ချင်း လိုက်လာမှဖြစ်မယ်...သမီး အစ်ကိုကို ခေါ်ခဲ့ပြီး  
အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့နော် သမီး။ သမီးအစ်ကိုဆီလည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့အမေ...လာခဲ့ပါ့မယ်...ငထွေး ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ... ပြောပါ...  
ကျွန်မစိတ်ခိုင်ပါတယ်...။ ဘာလဲ အမေသား နောက်မိန်းမယူသွားပြီလို့ အမေ  
ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မလွမ်းတော့ပါဘူး အမေရယ်။  
ကျွန်မတို့ကို မချစ်လို့ ပစ်ခဲ့ပြီပဲ...ကျွန်မ ငထွေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် လုံးဝ မငိုတော့ပါ  
ဘူး.. အမေလည်း ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ ငိုနေတာလား။ မငိုနဲ့  
အမေ...မငိုနဲ့ "

"မ...မဟုတ်ဘူး...သမီးရဲ့...။ သမီး စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်...အမေပြော  
တော့မယ်။ ဟို...ဟို...ဖြူဖြူ...ဖြူဖြူလေ...မြစ်ဆိပ်မှာ ရေချိုးရင်း ရေနစ်သွား  
လို့..."

"ဘာ...သမီးဖြူဖြူ ရေနစ်လို့..။ ဟုတ်လား အမေ..။ အခု...ဖြူဖြူ ဘယ်  
မှာလဲ ၊ ဆေးခန်းပြ ပြီးပြီလားဟင် အမေ...။ ကျွန်မ သမီးလေး သက်သာသွားပြီ  
မဟုတ်လား..မြန်မြန်ပြောပြစမ်းပါ ..အမေရဲ့...."

"..ဖြူဖြူကို ခုထိ ရှာလို့ မရသေးဘူး သမီးရေ...ဟီးဟီး "

ကျွန်မလက်က ဖုန်းပါ လွတ်ကျသွားတယ်။ ဒါ တကယ်ပဲလား ။ ကျွန်မ  
သမီးကလေးက ဘယ်လိုလုပ် ရေနစ်ရမှာလဲ ။

"အို...မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်ဘူး..။ ကျွန်မ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး...ဟင်...  
အဟင်...။ သမီးရေ.. သမီးလေး...ဖြူဖြူ ...အောင်မလေး သမီးလေးရဲ့..."

ကျွန်မခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေရင်း ကျွန်မ ကမ္ဘာကြီးလုံးဝ အမှောင်  
အတိကျသွားတော့တယ် ။



အခန်း (၅)

ကျွန်မ ပြန်သတိရလာတော့ အစ်ကိုတို့ မိသားစုနဲ့အတူ ကားပေါ်မှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သမီးအကြီးလေးလည်းပါတယ်။ ကားက ရွာရောက်ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ဆွေမျိုးတွေ တော်တော်ပါလာခဲ့ပေမယ့် အကုန်လုံး အင်္ဂါမျက်နှာတွေနဲ့ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်လို့။ သူတို့လည်း ကျွန်မတွေ့သလို တွေးနေကြသလားပဲ။

အခုဖြစ်နေတဲ့ ကြမ္မာဆိုးကြီးကို ကျွန်မ အိပ်မက်အဖြစ်ဖန်တီးယူလိုရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။ ခုတော့ ကျွန်မသမီးလေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ...။ အို...ကံကောင်းထောက်မလို့ ဖြူဖြူဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ကို ကျွန်မ မျှော်လင့် ဖြေသိမ့်နေမိတယ်။ ကံ ကောင်းထောက်မလို့ ကျွန်မ သမီးကလေး ကယ်တဲ့သူတွေပြီး အသက်ရှင်ပါစေ။ ဖြစ်နိုင်တာထက် ဖြစ်ချင်တာကို ပိုမျှော်လင့်နေမိတယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာကိုရောက် တော့ ကားကို မြစ်ဆိပ်တန်းမောင်းလိုက်တယ်။ တစ်ရွာလုံးက လူတွေလည်း မြစ်ဆိပ်မှာ ။ ကားစက် မသပ်ခင်ကို ကျွန်မ ဦးအောင် ခုန်ဆင်းလိုက်တယ် ။

"သမီး...  
သမီး..."

ဖြူဖြူ...ဖြူဖြူ ရေ...ဟီး...ဟီး...အောင်မလေး ကျွန်မ သမီးကလေး ဘယ် လိုဖြစ်ရတာလဲရှင်..ရှာပေးကြပါ...ကျွန်မသမီးလေးကိုရှာပေးကြပါ..ဟီး.. ဟီး..."

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ကျွန်မ သမီးလေး နစ်မြုပ်မျောပါသွားတယ်တဲ့လား။ မယုံချင်ဘူး။ မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး။

"သမီး...မခိုင်...စိတ်ကိုထိန်းပါကွယ် အမေတို့လည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်းကတည်း က အခုအထိ အင်အားသုံးရှာနေတာပဲ...ဒါပေမယ့်..."

"ဟိုကောင်...ငထွေး ဘယ်မှာလဲ...ငထွေး.."

လူအုပ်ကြားထဲကနေ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ ငထွေးကို ကျွန်မတွေ လိုက်ရတယ် ။

"နင်...နင်.....၊ ငါ့သမီး..ဘယ်မှာလဲ..ပြော...၊ အခု ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ လို့...ဟီး...ဟီး...ငါ့သမီးအစား နင်ဖြစ်ရမှာ...သိရဲ့လား၊ ငါ့သမီးအစား နင်သာ ဖြစ်လိုက်ပါလား ငထွေးရဲ့...."

"မခိုင်....ကျွန်တော်.. ."

"ဖြန်း....ဖြန်း...."

ငထွေးပါးတွေကို ကျွန်မ အရှိန်နဲ့ လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကလေးတစ် ယောက်ကို သေချာ မစောင့်ရှောက်နိုင်လောက်အောင် ပေါ့ဆရသလား။ ငထွေး က တောင်းပန်ရင်း ငိုနေတယ် ။ ကျွန်မကတော့ ငထွေးကို စိတ်ရှိတိုင်း ဆွဲရမ်း ခါပစ်လိုက်တယ်။ အခုမှ တောင်းပန်နေတော့ကော ကျွန်မသမီးက ပြန်ရှင်လာ မှာတဲ့လား။

တကယ်တော့ ငထွေးက မနေ့ကတည်းက ရွာမှာ ရှိမနေခဲ့တာတဲ့လေ။ ကလေးရေနှစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်လာမှ ဘယ်ကနေ အပြေးပြန်ရောက်လာတယ် မသိဘူးတဲ့။ ကလေးကို သူ့အဖွားဆီအပ်ခဲ့ပြီး သူကတော့ ပျော်ပါးနေခဲ့တာနေမှာ ပေါ့။ ဒင်းကို သတ်ချင်တာ။ ကျွန်မ သမီးလေး နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရတာ ဒင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေ ကြောင့် ။ ဒင်း ဂရုမစိုက်လို့ ။ အခုတော့ အလောင်းတောင်ပြန်မရနိုင်တော့ ဘူး။ ကလေးက သူ့ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေနဲ့ မြစ်ဆိပ်ကို ရေသွားချိုးရင်း ဒီလို ရေ နစ်ပြီး ပျောက်သွားရတာတဲ့လေ။ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား ...။ ကျွန်မသမီးလေး ရေမကူး တတ်ဘူးလေ။ ကျွန်မ သမီးလေး မွန်းနေရှာရှော့မယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ကျွန်မသမီးအစား ကျွန်မသာ သေလိုက်ချင်ပါတော့တယ်။

"ဖြူဖြူရေ....သမီးရေ...နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မကြုံတွေ့ ရပါစေနဲ့ သမီးရယ်"

လင်းဝင့်မြူ(ပြင်ဦးလွင်)



ဂျိုးဂျိုး(ရေစကြို)

# ဪနားကပ်လေးတစ်ရံ

အခန်း(၁)

ရာသီဥတုက ဆောင်းအကုန် နွေအကူး။ မနက်ခင်း အိပ်ရာထချိန်တွင် အေးစိမ့်စိမ့်နှင့်နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းရုံလေး။ အိမ်ရှေ့ကုတ္တီပင်ကြီးအောက်တွင် ရော်ရွက်ဝါတို့ နေရာအနံ့ ပြန့်ကျဲနေကြသည်မှာ အညာနေရဲ့ပြယုဒ။ အိမ်နီးနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိုးသံ၊ ဇွန်းသံတို့နှင့်အတူ "အမဲသားပါတယ်ယူကြဦးမလား" ဆိုသော အသံက စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။

"ဟိုး.....လာပါဦး၊ ကြည့်ဦးမယ်"

မယဉ်စန်းက ဟင်းသည် မချိုကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဟင်း တစ်တွဲယူထားလိုက်သည်။ မချိုလည်း နေမမြင့်ခင် ဟင်းကုန်ရန် တကြော် ကြော်အော်ရင်း ခရီးဆက်၏။ ဒေါ်ငွေသိန်းလည်း အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်တံမြက်စည်း လှဲရင်း လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။





"လေးငွေသိန်းတောမထွက်ရဘူးလား၊ ဒီနေ့ဟင်းတွေကောင်းလိုက်ပုံများ အသားတွေကို ထစ်နေတာပဲတော်"

မယဉ်စန်းက ဟင်းတွဲကိုမြှောက်ခါ ဟိုဘက် ဒီဘက်လှည့်ပြပြီး ဈေးသည် ထက် အပြောကောင်းနေသည်။

"ကျုပ်လည်း လောဘကြီးပြီး တစ်ပိဿာလုံး ယူလာတာ၊ လေးငွေသိန်းလို ချင်ရင် တစ်ဝက်ခွဲလေ"

မယဉ်စန်း လက်ထဲက ဟင်းတွဲကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ကြားက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ဒေါ်ငွေသိန်း စမ်းကြည့်လိုက်၏။ တပြိုင်နက်တည်း ဆန်အိုးကို သတိရမိလိုက်သည်။

"တော်ပါပြီ၊ ယဉ်စန်းရယ်၊ မခွဲတော့ပါဘူးအေ"

အိမ်နီးချင်းဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ငွေသိန်း အခြေအနေကို မယဉ်စန်း နားလည်သည်။

"အခုချက်ချင်း ပေးရတာမှတ်လို့... လေးငွေသိန်းရယ်"

"အဆိုလည်း ငါးဆယ်သားလုံးတော့ မတတ်နိုင်ဘူးအေ၊ ငါ့ကို နှစ်ထောင် ဖိုးလောက်သာ ခွဲပေးပါ၊ ညည်းပေးချင်သလောက် ပေးပါ။ အခုရက်ပိုင်း အလုပ်ကလည်း နေ့တိုင်းမရှိတော့ ပိုက်ဆံကလည်း ပြတ်တယ်"

အကြောင်းသိတွေကြောင့် မယဉ်စန်းက စေတနာထားကာ ပိုပိုသာသာ ခွဲဝေပေးသည်။ အစားကောင်းစားရင် ချစ်တဲ့သူကို သတိရဆိုသည့်အတိုင်း ကုသိုလ်အရေးမှာလည်း စိတ်အားထက်သန်သူ ဒေါ်ငွေသိန်းတစ်ယောက် ဒီမနက်တွင် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ထမင်းချက်ရင်း အိမ်ခန်းထဲရှိ ရှစ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ် မိမွှေးကိုလည်း လှမ်းနီးလိုက်သေးသည်။ မိမွှေးက ကလေးပီပီ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ရှိ အပိုက်ပုံများကို နိုင်သလောက် အင်အားနှင့် ကျူးနေရာ၏။ ဒေါ်ငွေသိန်းသည် တိုင်ကပ်နာရီကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ချက်ပြုတ်လို့ မပြီးနိုင်။



"သမီး မိဖွေး အမေ့ကို လေးဆင့်ချိုင့် ယူပေးဦး"

မိဖွေး ချိုင့်ယူလာပြီးနောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းသွားပို့ဖို့ မြင်ဆင် တော့သည်။

အခန်း(၂)

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို ဝင်လိုက်ပြီဆိုလျှင်ပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဒေါ်ငွေသိန်း မျက်စိတဆုံး လိုက်ရှာမိသည်။ မတွေ့သဖြင့် "ဘယ်များသွားနေ လိမ့်၊ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေးလိုက်မိသည်။ ဘုန်းဘုန်းက ဒေါ်ငွေသိန်းကို မြင်တာနှင့် .....

"ဟော... ဒကာမကြီး မမြင်တာအတော်ကြာပြီ လာ..ထိုင်"

"တင်ပါ့ဘုရား...တပည့်တော်လည်း လူက မအားလို့ပါ။ စိတ်ကတော့ နေ့ တိုင်းရောက်ပါတယ် ဘုရား"

ဘုန်းဘုန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ပြီး သီလပေး၏။ သီလ ပေးပြီးသည်နှင့် ကိုရင်လေးနှစ်ပါး ကျောင်းပေါ်တက်လာပြီး ဆွမ်းချိုင့်ကို ဖလှယ်ပေးရန် လာယူကြသည်။ ကိုရင်ဖိုးပြည့်က လေးဆင့်ချိုင့်ကို အမိအရလှမ်း ယူလိုက်လျှင် ဒေါ်ငွေသိန်း ပိတ်ဖြစ်၍ ပြုံးမိသည်။

ကိုရင်ဖိုးပြည့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ဘက်ကို သူ့ခြေ လှမ်းများ ဦးတည်ပြီး သွားနေ၏။ လက်ထဲမှ ဆွမ်းချိုင့်ကိုလည်း အရိပ်တကြည့် ကြည့်။ စိတ်ဝင်တစားဆွမ်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မစားရတာကြာပြီဖြစ်သော အမေ့လက်ရာ စားရတော့မည်ဆိုသည့်စိတ်နှင့် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ဘုန်းဘုန်း စွန့်ကြဲလိုက်သော ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်လေးကို ကိုင်ကာ ဒေါ်ငွေသိန်း ကျောင်းထဲကထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းပေါက်ဝအရောက် ဆွမ်း ချိုင့်ကိုင်ပြီး အမေ့ကိုစောင့်နေသည့် သားတော်မောင် ကိုရင်ဖိုးပြည့်ကို တွေ့ရ သည်။ နှစ်ရက်လောက် မတွေ့ရသည့် သားကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်.....



"ကိုရင် အိမ်ကိုမလာလို့ နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ အမေဖြင့် စိတ်ပူနေတာ၊ မနေ့ညက ဟိုအနောက်အိမ်အလည်ကြွကြွလာတဲ့ ဦးဇင်းအောင်ကို မေးမလို့ ဆိုပြီး သွားတော့လည်း ဦးဇင်းအောင် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။"

ဒေါ်ငွေသိန်းက ကိုရင်လေး နဖူးကိုစမ်းပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်သည့် အပေါ်ရုံ သက်န်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ရှုံ့ပေးရင်း စိတ်ပူနံ့စွာပြောနေသည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ့ရယ်၊ သား ဘာမှဖြစ်ပါဘူး။ ဦးဇင်းအောင် ရွာထဲမကြွဆို အခုရက်ပိုင်း သားကို ဘုရားစာတွေ သင်ပေးနေတာ အမေ့ရဲ့။"

ကိုရင်ဖိုးပြည့်က စကားပြောရင်း ကျောင်းဝန်းတံတိုင်းဆုံးအောင် လိုက်ဖို့ ပေးသည်။ ညနေသူ လာခဲ့မည်ဖြစ်၍ မိမွှေးကို ဘယ်မှလျှောက်မသွားရန်မှာ လိုက်သေးသည်။

အခန်း(၃)

နေ့လယ်ကတည်းက တဟောဟော တိုက်နေသည့်လေ။ အခု ညနေပိုင်း ရောက်လို့ကို မငြိမ်သက်သေးဟ။ လေနှင့်အတူ မိုးစက်လေးတွေ မသိမသာ ပါလာတာကြောင့် တစ်ရွာလုံးသိမ်းစရာရှိတာသိမ်း ဖုံးအုပ်စရာရှိတာ ဖုံးကြ သည်။ ဒေါ်ငွေသိန်းကတော့ မနက်ထမင်းချက်ဖို့ ထင်းတွေကို မီးဖိုးချောင်ထဲ မိုးလုံမည့်နေရာထားလိုက်သည်။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးနောက် နာရီကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီထိုးပြီ။ မိမွှေးကို ကြည့်တော့လည်း ယိုင်တိုင်တိုင် တန်းလျားပေါ်မှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းစောင် အပါးလေးကို ခြုံပြီး ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေ သည်။

"သမီးငယ် ဝိုက်ဆာပြီလား၊ ထမင်းစားတော့မလား။"

ဒေါ်ငွေသိန်း ကောက်ခါငင်ခါမေးမှ မိမွှေးက "ဟုတ်...အမေ" ဆိုပြီး ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။ အေးတီအေးစက် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို သားမိနှစ်ယောက် လက်ဆုံ စားကြသည်။ လက်က ထမင်းခွက်ကို နိုက်နေသော်လည်း မျက်လုံးက ကိုရင် ဖိုးပြည့် လာမည့်လှမ်းကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည်။ ဒေါ်ငွေသိန်း မျှော်သလို



မိဖွေးကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျှော်နေ၏။ လေငြိမ်သွား၍ ဒေါ်ငွေသိန်းက အိုး၊ ခွက်၊ ပန်းကန်တွေကို ဆေးနေရင်း လမ်းဘက်ကို ကြည့်မိသည်။ အိမ်ထဲကို သုတ်ခြေတင်ပြီး လာနေသော ကိုရင်ဖိုးပြည့်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှာ လည်း အထုပ်လေးဆွဲလို့၊ ဒေါ်ငွေသိန်းက မိဖွေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"သမီးငယ်ရေ...ဟိုမှာ...ညည်းအစ်ကို ကိုရင်ကြီး လာနေပါပြီတော်... ထွက်ကြိုလိုက်ဦးလေ"

အမေ့စကားကြောင့် မိဖွေး အိမ်ထဲက အပြေးတပိုင်းထွက်လာပြီး...

"ယေ...အစ်ကိုကြီးလာပြီဟေ့"

လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ ပျော်မြူး ခုန်ပေါက်နေသည်။ ကိုရင်ဖိုးပြည့်က သူ့ ညီမကို တွေ့သည့်နှင့် လက်ထဲက မုန့်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

"မုန့်စားချင်လို့ နှင် မျှော်နေမုန်း ငါသိပါတယ်"

မိဖွေးကိုနောက်ပြောင်လိုက်သေးသည်။ မိဖွေးကတော့မုန့်တွေကိုကြည့်ပြီး ပျော်နေသည်။ ဒေါ်ငွေသိန်းက မိဖွေးလက်ထဲမှ မုန့်တွေကိုကြည့်ကာ။

"ကိုရင် ဒီနေ့ မုန့်တွေများလှချည်လား"

"ဟုတ်တယ်...အမေရဲ့၊ ဟိုနေ့က ဘုန်းဘုန်းဝေတဲ့ မုန့်တွေကို သား နည်း နည်း စားပြီး၊ ညီမလေးအတွက် သိမ်းထားတာလေ၊ အဲဒါအကုန်ယူခဲ့လိုက်တာ... အမေရဲ့။"

ငဲ့ညှာတတ်သော သားကိုကြည့်ပြီး မွေးရကျိုးနပ်သည်ကို ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်မိသည်။

"ဪ...ဒါနဲ့လေ သား မနက်က၊ အမေဖို့ဟင်းနဲ့ ဆွမ်းဘုန်းပေးတာ၊ စား ကောင်းတာဗျာ၊ ဝိုက်ကို တင်းသွားတာပဲ...အဟီး"

ကိုရင်ဖိုးပြည့်က ပြောချင်တာပြော၍ ရယ်လိုက်သေးသည်။ သားပြောတာ ကို နားထောင်ရင်း အားရပါးရစားနေသည့်ပုံကို စိတ်ထဲမုန်းကြည့်ပြီး ဘာသာပြုံး နေမိသည်။ အခြေမခိုင်သည့် ခပ်နဲ့နဲ့ စားပွဲပေါ် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်း၍ စကား ပြောနေကြမှာ ကမ္ဘာပေါ်အပျော်ဆုံးမိသားစုလေးလို ပကတိအေးချမ်း၏။ ခဏ ကြာတော့ ကိုရင်ဖိုးပြည့် ကျောင်းကိုပြန်ဖို့ သတိရကာ အနောက်ဘက်အိမ်ကို



လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဇင်းအောင်ရှိသေးသည်။ ကျောင်းကို ပြန်မကြွသေး။ ဒီညအိမ်မှာပဲအိပ်ဖို့ဒေါ်ငွေသိန်းတားသော်လည်းမရ။ ကိုရင်ကဦးဇင်းအောင်နှင့် ပြန်လိုက်သွားမည်ပြောကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွား၏။ ကိုရင်လေးကြည့်ရင်းလွန်ခဲ့ သည့်တစ်လခန့်က အဖြစ်လေးကို ဒေါ်ငွေသိန်းပြန်တွေးနေမိသည်။

အခန်း(၄)

ဒီနှစ်သည် အရင်နှစ်တွေကထက် ရွာထဲမှာ အလှူအတန်းတွေ ပို၍ပေါ သည်။ မနှစ်ကတည်းက လူဖို့စိတ်ကူးထားသူတွေရော ဒီနှစ်မှ သူများလှူတာ အားကျပြီး လှူကြသူတွေရော ရွာထဲတွင် မကြာခဏဆိုသလို လူတွေ အုံးအုံး ကျက်ကျက် ခြေရုပ်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် အိမ်မှာ ထမင်းအိုးပျောက်နေတာ ကိုးရက် ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ ရက်ရက်ရောရော လှူကြတန်းကြသည်။ တစ်ရွာလုံး မီး ခိုးတိတ်။ အလှူပေါသလောက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း ကိုရင်လေးတွေများ သည်ထက် များလာပြီ။ ကိုရင်များနှင့် ကစားရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နေ့တိုင်း ရောက်ဖြစ်နေသူက ဒေါ်ငွေသိန်း သား ဖိုးပြည့်။ ရွယ်တူတန်းတူ ကိုရင်များနှင့် အတူနေဖန်များလာတော့ ဖိုးပြည့်စိတ်ထဲ အားကျသလို ရှိလာ၍ အမေဖြစ်သူကို ပူဆာမိသည်။

"အမေ သားလေ သူများတွေလို ကိုရင်ဝတ်ချင်တယ်၊ သားကို ဝတ်ပေးပါ နော် အမေ"

"ဟင်.....ကိုရင် ဝတ်ချင်တယ်...ဟုတ်လား သား"

ဒေါ်ငွေသိန်းကအံ့သြစွာကြည့်ရင်းပြန်မေးမိသည်။ ဖိုးပြည့်လေးကမျက်နှာ ငယ်လေးနှင့် ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြ၏။

"အေးပါ...ငါ့သားရယ် လေး ငါးရက်လောက်နေရင် အမေ ဝတ်ပေးမယ်"

မရွှင်ပျနိုင်တော့သောမျက်နှာကိုဟန်လုပ်ပြီး၍နှစ်သိမ့်လိုက်ရသော်လည်း ငွေရဖို့မည်သို့ကြံရာမည်မသိ။ မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် သနပ်ခါးလူးစဉ် ဖရောင်းတိုင်မီးရောင်ကြောင့် မှန်ထဲပေါ်နေသော ခြယ်နားကပ်လေးကို ကြည့်မိ



သည်။ ကျောက်နီပွင့်လေးများကို ရွှေအနားကွပ်ထားသော နားကပ်လေးတစ်ရံသည် မှန်ရိပ်ထဲတွင် တလက်လက်ထနေ၏။ ဒေါ်ငွေသိန်း ပြုံးမိသည်။ လင်ယောက်ျားဆုံးပါးသွားသော်လည်း အိမ်ထောင်ဦး ပစ္စည်းလေးဖြစ်၍ မထုခွဲမရောင်းချရက်။ ကလေးနှစ်ယောက်ဖြင့်ကသီသော စားဝတ်နေရေးကို ဖြစ်သလို ကြိုးစားရှုန်းကန်သည်။ အရွယ်ရှိချိန်လေးမှာ တစ်ပင်လဲသွားသော်လည်းနောက်တစ်ပင်ထုဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ နွေအခါ ပဲရိတ် ပဲနတ်၊ မိုးအခါ ကောက်စိုက်၊ ဆောင်းအခါ ပေါးရိတ်၊ ကောက်သင်းကောက်ဖြင့် တရစပ်လုပ်နေရသည်မှာ မိမွှေးလေးအသက်တမျှရှိပြီ။ သည်အထဲ ရာသီပေါ်သီးနှံကို ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးဖြင့် ရွာတကာ လှည့်လည်ရောင်းချသေးသည်။ ဆံပင်မွှေးကျွတ်အောင် ရွက်ရသော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်ကျောင်းစရိတ်ရှိသေး၍ အလျင်မမီချင်။ တောင်တောင်အီအီတွေးနေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိသည်။ ဆက်မတွေးအား၊ မိမွှေးကိုခေါ်ပြီး မြို့ပေါ်သွားရဦးမည်။

အခန်း(၅)

ဒေါ်ငွေသိန်း ကန်တော့ပွဲကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သားလက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆွဲကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ပြောပြ၍ မရသော ပီတိအပြုံးများက ဝေဝေဆာဆာ၊ ကျောင်းရောက်ပြီး ဘုန်းဘုန်းကို ဝပ်ချကာ ဖိုးပြည့်လေးကို သက်နှင်းစီးပေးဖို့ ဒေါ်ငွေသိန်းခွင့်တောင်းသည်။ နောက်ပြီး ပရိက္ခရာရှစ်ပါး စုံစုံလင်လင် မပါခဲ့ကြောင်း မရဲတရဲလျှောက်တင်လိုက်သည်။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းကို စွန့်ကြဲ၍ ဦးဇင်းအောင်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဖိုးပြည့်ကို ဆံချပေးဖို့ တာဝန်ပေး၏။ ရှင်သာမဏေအဖြစ်သွတ်သွင်းပြီးချိန်တွင် မျက်ရည်များကြားမှဒေါ်ငွေသိန်းတစ်ယောက်ဖြူဖြူစင်စင်ပြုံးမိသည်။ သည်အပြုံးသည် မိုနာလီဇာအပြုံးထက် အဆတစ်ရာသာ ကောင်းသာလိမ့်မည်။



"သိန်းရာချီကုန်ခံပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ၊ သောက်စားမူးယစ်ကြပြီး အလှူပေးတာနဲ့ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲရဲ့အလှူက ထပ်တူညီတူ ကုသိုလ်ရတာပါပဲ...ဒါကာမကြီးရယ်"

ထိုနေ့က ဘုန်းဘုန်းဟောသော တရားကို သည်နေ့အထိ ဒေါ်ငွေသိန်းနားထဲက မထွက်။ အတိတ်မှ ပြန်လည်နိုးထချိန် ဒေါ်ငွေသိန်း ပါးပြင်ပေါ်တွင် ပုလဲဥတို့ ဟီးလေးခိုနေကြသည်။ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းနှစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းမိသေး၏။ သို့သော်လည်း မျက်ရည်တို့ကို လက်ခုံဖြင့် စပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ရင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြီးနေမိပါတော့သည်။ ။

ဂျိုးဂျိုး(ရေစကြို)



ပိုရှေးလ်

# ကျေးကျွန်များ

ကျွန်မ လောကကြီးကို စိတ်နာမိသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်နာနေမိသည်တော့ မသိ။ စိတ်နာနေသည်ကိုပဲ သိသည်။ ကျွန်မ သည်လောကကြီးထဲမှာ တစ်စက္ကန့်မျှပင် အသက်မရှင်ချင်တော့။ လူဘဝဆိုတာကြီးကိုလည်းမုန်းသည်။ အစကတည်းက ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းနေမိခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ အပူအပင်မရှိ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု မရှိ။ မည်မျှ အေးချမ်းလိုက်သလဲ။ မောင်လေးကို ပြုစုရင်း ဘဝကိုဆက်လျှောက်ခဲ့သင့်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် အထီးကျန်နေသည်ဟုတွေးကာ အဖော်ရှာမိခဲ့သည်ကိုက အမှား။ တကယ်တော့ကျွန်မ ဘဝက အထီးမကျန်ပါ။ မောင်လေးရှိနေသည်ကပင် ကျွန်မကို အထီးကျန်မှုဆိုသည့် အချစ်ခန်းမှ လွတ်နေစေခဲ့သည်။ သည်အတွေးတွေကို အရင်က ဘာကြောင့် မတွေးမိခဲ့သည်မသိ။ အခုမှ တွေးမိနေတော့ရော ဘာအသုံးဝင်တော့မှာ မို့လို့လဲ။ ကျွန်မ နံနက်ပိုင်းက အတော်ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်ပင် မဆည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မောင်လေးရှေ့မှာပင် မျက်ရည်က ကျမိခဲ့သေးသည်။ မောင်လေးတော့ စိတ်ကောင်းပုံမပေါ်။ တွေးမိတိုင်း ကြေကွဲလို့မဆုံး။

x x x x x

"မမ ငိုနေတာလားဟင်"

"မငိုပါဘူးကွ... မမ နှာစေးနေလို့ပါ"

"မောင်လေးကို မလိမ်ပါနဲ့ရာ...မောင်လေး မမြင်ရဘူးဆိုပြီး ညာတာလား"

"မညာပါဘူး မောင်လေးရယ်...."

ရုတ်တရက် မျက်ရည်များက ကျလာတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်လေးအတွက် ထမင်းပြင်ပေးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ မီးဖိုချောင်ထဲ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ မောင်လေးမျက်စိမမြင်တာကိုပင် ကျွန်မကျေးဇူးတင်နေရ၏။





မောင်လေးသာမြင်လျှင် စိတ်ကောင်းမည်မဟုတ်။ ယခုလိုမ မြင်ရသည်ကိုပင် မောင်လေးက မျက်နှာမကောင်း၊ အစ်မမို့သာ မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော့ ဆိုနှင့်နေမည်ထင်၏။ ကျွန်မ လုပ်ရပ်တွေက အားလုံးကို ထိခိုက်စေခဲ့သည် မှာအမှန်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကလည်း အမြဲကံဆိုးခဲ့သည်။ ကံ ကြမ္မာမုန်တိုင်း၏ သားကောင်ဆိုလျှင်လည်းမမှား။ လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု က အဖြစ်အပျက်လေးကို လူတိုင်းမှတ်မိဦးမည်ထင်သည်။ နာဂစ်ဆိုသည့် သေ မင်းတမန်က ကျွန်မတို့ကို မိဘခွဲဘဝကို ရောက်စေခဲ့သည်။ မောင်လေးလည်း မျက်မမြင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေးလည်း အင်မတန် သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ သို့သော် ကျွန်မအားမငယ်ခဲ့။ ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်လည်း မပြုခဲ့။ ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ မောင်လေး သာလျှင် ကျွန်မ ဘဝဟုထင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ၏ ကြီးစားမှုကြောင့် အရာရာပြန် လည်အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကအစ အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ အိမ်မှာပဲ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ မောင်လေးကိုလည်း ကောင်းစွာ ပြုစုနိုင်နေလေပြီ။

ထိုသို့ ဘဝက တည်ငြိမ်နေစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်မကို စိတ်ခွန်အား တွေ ပျော့ညံ့စေခဲ့သည်။ ကျွန်မ အတွေးတစ်ခုကို ပေါ့ပျက်ပျက်တွေးခဲ့မိသည်။ ထိုအတွေးထဲတွင် မောင်လေးကို ကျွန်မ ထည့်မတွေးမိခဲ့။ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မ က ချစ်သူရခဲ့သည်။ ချစ်သူကလည်း တခြားကမဟုတ်။ ကျွန်မ ဈေးဝယ်ပြီးရောင်း နေသည့် ဆိုင်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ငွေအရင်းအနှီးထုတ်ပေးကာ အိမ်ဆိုင် လေးတစ်ခု ဖွင့်ပေးသည်။ နောက် ကျွန်မတို့ မောင်နှမကိုလည်း အရာရာ ဂရုစိုက်သည်။ အစကတော့ ကျွန်မ လက်မခံခဲ့။ နောက်မှသာ လက်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်မရဲ့ အထီးကျန်မှုတွေကို ထိုသူက ကုစားပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ခဲ့သည်။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ကံဆိုး၏။ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပင် ထိုသူက သစ္စာဖောက် သွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ယောက်ဆိုသည့် အရာကိုသာ ကိုးကွယ်သွားတော့၏။ ကျွန်မ များစွာခံစားလိုက်ရသည်။ အသည်းကွဲသည်လို့ပင် ခေါ်လေမည်လား တော့ မသိ။ ဘဝကို အရှုံးပေးကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်လိုက်ချင်မိသည်။ ထို့ ကြောင့် မနက်ပိုင်းက မောင်လေးမသိအောင် အရိုးစောတို့ ဆေးဆိုင်သွားပြီး ပိုးသတ်ဆေးတစ်ထုပ် ပယ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ လူဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ကုန်ဆုံးနေခဲ့ ၏။

x x x x x



"မမြနှစ်... အစ်မရေ... အိမ်မှာရှိလား"

ကျွန်မကို ခေါ်နေသည့် အသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ တွန့်ခွန်ဖြစ်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ဝိုးသတ်ဆေးထုပ်ကိုလည်း ကပျာကယာ အမိုးကြားထိုးထည့်လိုက်သည်။ နောက် အိမ်ပြင်သို့ ပျာပျာသလဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ နဝေ၊ ပျာတာ ပျာတာနဲ့"

"မမြနှစ် ကြားပြီးပြီလား"

"ဘာလဲဟဲ့ နင်ကလည်း အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိနဲ့"

"အေးမိစ် ဆေးသောက်သေလို့တဲ့... အခု သူတို့အိမ်မှာ လူတွေတောင် ရောက်နေကြပြီ"

"ဟင်..."

"ဟုတ်တယ် မမြနှစ်ရဲ့။ ကျွန်မလည်း အခုမှ ကြားတာ။ အဲ့ဒါ သွားမလို့"

"အင်းပါ.... နင်အရင်သွားနှင့်၊ ငါ နောက်က ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့မယ်"

ကျွန်မ ဟင်ခနဲ။ နောက် နဝေကို အရင်သွားနှင့်ဖို့ပြောလိုက်မိသည်။ နဝေကတော့ သုတ်ပျာသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်မ မောင်လေးကို နှိုးရသည်။ နောက် အကျိုးအကြောင်းပြောကာ အေးမိစ်တို့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စောစောကတော့ မောင်လေးအိပ်နေတုန်း ကျွန်မ ဘဝကို အဆုံးစီရင်ဖို့တွေးနေခြင်း။ အခုတော့ အရေးတကြီးကိစ္စကြောင့် ကိုယ့်အပူကိုပင် မေ့သွားရပြန်သည်။

အေးမိစ်ဆိုတာက ကျောင်းဆရာမ၊ အောက်ပိုင်းသေနေသည့် မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသူ။ ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေသည်မသိ။ အေးမိစ်က သဘောကောင်းသည်။ အသက်ကလည်း ကျွန်မထက် ငယ်သေး၏။ ကျောင်းဆရာမဝတ်စုံကလေးနှင့်ဆိုလျှင် မိန်းကလေးချင်ပင် ကြွေချင်စရာ။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ကျွန်မ အေးမိစ်နှင့် တွေ့သေးသည်။ ကျောင်းအပြန် ကျွန်မဆီကို ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မမြနှစ် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

"အေးမိစ်တို့ကတော့ မနိုင်ဘူးဟေ့... တွေတာနဲ့ မေးတော့တာပဲ"

"စိတ်ဝင်စားလို့ပါ မမြနှစ်ကလည်း... တစ်သက်လုံး အဖျိုးကြီးလုပ်လာပြီးမှ အခုမှ ဝက်သက်ပေါက်နေလို့"

"အောင်မယ် ငါ့ကိုများ... ငါကျွေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်လည်း စားသေး၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောသေး၊ ကောင်မစုတ်"



ကျွန်မ ထိုသို့ပြောတော့လည်း အေးမိစ် စိတ်မဆိုး။ ပြုံးစိစိနှင့်သာနေလေ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မက အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ ချစ်သူထားခဲ့သည်။ မောင်လေးတားနေသည့်ကြားကပင် ကျွန်မ ထားခဲ့မိခြင်း။ ယခုလို အေးမိစ်နှင့် ပြောနေသည်ကိုပင် မောင်လေးကြားလျှင် ကြိုက်မည်မဟုတ်။ တော်သေးသည်။ ညနေပိုင်း မောင်လေးရေချိုးနေတုန်းမို့။

"ငါ့သာ မေးနေတယ်.. ညည်းကရော ယူတော့မယ်ဆို"

"ဝါကျွတ်မှပါ...သူ မလေးရှားက ပြန်ရောက်ဖို့တောင် သုံးလလောက်လို သေးတာ"

"အားကျလိုက်တာအေ..."

"အမယ်... မပြန်လည်း ရှိနေတာပဲကို၊ တကယ်တော့ အချစ်က လူတွေကို တက်ကြွစေတယ် မပြန်ရဲ့."

အေးမိစ် စကားကြားတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ အချစ်ဆိုတာ လူကို တက်ကြွစေသည်ပဲ။ ထိုနေ့က အေးမိစ်နှင့်စကားပြောပြီး တွေးမိသေးသည်။ အချစ်ဆိုတာ အံ့ဩမှုများနှင့် ဆန်းကြယ်သည့် ပဟေဠိ တစ်ခုလားဆိုသည်ကိုပေါ့။ သို့သော် အဖြေက မရခဲ့။ ယခုမှ ထိုအဖြေကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရရင် အကောင်းဆုံးအရာတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ တွေးတောရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်မှာ အေးမိစ်တို့အိမ်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ အိမ်ထဲမှာ လူတွေက တရုန်းရုန်း။ အေးမိစ်သိပ်ချစ်သည့် သူတပည့်ကလေးတွေလည်း ရှိသည်။ နောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလည်းရှိသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးတွေ ရှိသည်။

" မြန်... ဆရာမကြီးကို ခဏကူပါဦး"

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ပြောပါ ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ"

"ရွာထဲသွားပြီး... ဓမ္မစကြာအဖွဲ့သွားဖိတ်ပေးစမ်း။ အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်သွား... မြန်မြန်တော့ မြန်ခဲ့ကြ"

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နောက်က နဂေကိုလည်း လက်တို့ကာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရသေး၏။ နဂေကတော့ အေးမိစ် အလောင်းနားမှာ ထိုင်လို့။ ဘေးမှာလည်း အေးမိစ်၏ မိခင်၊ အောက်ပိုင်းသေနေပေမယ့်နလုံးသားကမသေလေတော့သမီးအတွက်ငိုကြွေးနေရှာသည်။ ကျောင်းသူတချို့လည်း တရွတ်ရွတ်။ အားလုံးကို အေးမိစ် ထားသွားခဲ့ပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ။



အကြောင်းပြချက်ကို အေးမိစံ ပြောမသွား။ အားလုံးကို နှုတ်ပိတ်သွားခဲ့ပြီထင်သည်။

ကျွန်မ နဝေကိုခေါ်ကာ ရွာထဲဆင်းခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ရွာ၏ ထုံးစံက ရှိသေးသည်။ လူတစ်ဦးသေလျှင် ရွာထဲက ဓမ္မစကြာအဖွဲ့စုပေါင်းပြီး ဓမ္မစကြာရွတ်ကြသည်။ ထိုမှသာ သေသူ၏ ဝိညာဉ်က ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့လည်း ရွာထဲဆင်းကာ ဓမ္မစကြာအဖွဲ့ကို လိုက်ဖိတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

x x x x x

"နဝေ.. အေးမိစံက ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ"

"ဆေးသောက်သေတာပါဆို မမြနှစ်ကလည်း"

"ဟဲ့.. ငါမေးတာက ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးတာ"

"အတိအကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်"

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ အေးမိစံက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ နောက်ပြီး ဝါကျွတ်လျှင်လည်း လက်ထပ်မည်ဟုလည်း အားတက်သရောပြောနေတတ်သူ။ ဘာကြောင့်များ သည်လိုလုပ်သွားရသနည်း။ ကျွန်မ သိပ်သိချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အေးမိစံတို့အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်နှင့် ကျွန်မ နဝေကို မေးမိခြင်းဖြစ်၏။

"ပြောဟဲ့ ကောင်မရဲ့."

"ကျွန်မလည်း အသေအချာတော့ မသိပါဘူး။ သူများတွေပြောနေသံကြားခဲ့တာ"

"ဪ... နဝေရယ် ငါ နင့်စကားကို ဒီနေ့တော့ ကြားရပါဦးမလား"

ကျွန်မ အားမလို၊ အားမရပြောလိုက်မိသည်။ နဝေကတော့ စပ်ပြီးပြီး။ ဘာကိုများ ပြုံးစရာ ရှိသည်မသိ။ နောက် ကျွန်မ အနားတိုးကပ်လာကာ ဝပ်တိုးတိုးကလေး ပြောလေ၏။

"သူ့ရည်းစားက ထားသွားလို့တဲ့လေ"

"အို..."



ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ နဂေ ဘာပြောလိုက်သည်လဲ။ အချစ်တစ်ခုကို ရှုံးသွပ်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ လူတိုင်းဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်သည်။ တကယ်ချစ်ရသူက တကယ်နာကျင်ရသည်ကို နားလည်သွားသည်။ စောစောကပင် ကျွန်မ ဆေးသောက်ကာ ဘဝကိုအဆုံးစီရင်ဖို့ ကြံနေခဲ့သည်။ နောက် ရုတ်တရက် နဂေရောက်လာလို့ အေးမိစ် အသုဘဆီကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အေးမိစ်က ကျွန်မ ထက်ဦးသွားခဲ့ပြီ။ သူ ဘာမျှ မတွေးတော့ဘူးလား။ သူ သိပ်ချစ်သည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို ထားရက်ခဲ့ပြီလား။ နောက် အောက်ပိုင်းသေနေသည့် မိခင်အိုကြီး၊ သူ စိတ်ချနိုင်ခဲ့ပြီလား။ သူ မရှိရင် မိခင်အိုကြီး ဘယ်သို့ရှေ့ ဆက်အသက်ရှင်သန်မည်ဆိုသည်ကို ရော သူ မတွေးမိဘူးလား။

ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရ။ အေးမိစ်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်။ အားလုံးက အချစ်၏ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်သွားကြချိန်မှာ ဘာကိုမျှ မတွေးတောနိုင်တော့။ ကျွန်မကိုပဲ ကြည့်။ မောင်လေးက မျက်မမြင်။ သည်အကြောင်းအရာကို ထည့်မတွေးဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ကြံနေမိသည်။ ကျွန်မမရှိလျှင် မောင်လေးကို မည်သူပြုစုမည်နည်း။

"မမြနှစ်.. ဘာတွေးနေတာလဲ"

"ဪ... ဘာမှဟုတ်ပါဘူး။ အေးမိစ်အကြောင်းပါ"

နဂေ မေးမှ ကျွန်မ အသိပြန်ပင်လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အေးမိစ်က ကျွန်မကို တရားပြသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မ တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လုံးဝသတ်မသေတော့။ မည်မျှစိတ်ညစ်နေပါစေမောင်လေးကို တော့ ငဲ့ရပေဦးမည်။ ထည့်တွက်ရပေဦးမည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံး အချစ်နှင့် မကင်းကွာနိုင်သေးသမျှအချစ်၏ ကျေးကျွန်များဖြစ်နေဦးမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းပြချက်လေးနှင့်တော့ ဘဝကို အရှုံးမပေးသင့်။ အရာရာကို တည့်တွက်ချင့်ချိန်သင့်ပေသည်။ သို့မှသာ ။

မိုရှေးလ်



ကိုသျှံ(ဒီပဲယင်း)

# ပျက်သုန်းခဲ့လေသော မေတ္တာကမ္ဘာငယ်

"နှင်းမေ ဘယ်မှာလဲ"

ဟိန်းထွက်လာသည့် အသံကြောင့် အားလုံး အကြည့်က ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာသည်။

"ဟို..."

ကလေးမလေး တစ်ယောက်၏ လက်ညှိုးက အပေါ်ကို ထိုးပြနေသည်။ ကျန်သူများအားလုံး ကြောင်ကြည့်နေစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတတ်လိုက်သည်။ လက်ထဲက ပါလာသောစားက နှင်းမေ ဝိုက်မှာတန်းလန်း ဖြစ်နေချိန် ရင်ခွင့်ထဲမှာ ပွေ့ထားလိုက်သည်။ ပါးစပ်က တစ်ခုခုပြောနေသောကြောင့် နားကပ်ထောင်နေစဉ် လူတွေပြေးတတ်လာကြသည်။

"လာကြပါဦး ဒီမှာ လူသတ်နေလို့"

လူတွေ ဝိုင်းအုံလာချိန်မှာ နှင်းမေ တစ်ယောက် မိုက်ဇာတ်သိမ်းလေပြီ။

"နှင်းမေ ရာ နင်သိပ်မိုက်တယ်ဟာ"

"ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ "

ခြေစုံရပ်ပြီး လက်မြှောက်ထားလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ခဲ့ကြ။ တာဝန်ရှိသူတွေရောက်လာမှ ကျွန်တော်ကို သက်ဆိုင်ရာသို့အပ်လိုက်ကြသည်။ သာယာငြိမ်းချမ်းမှုတို့ ဆိတ်သုန်းလေပြီ။ အားတင်းထားသည့်ကြားက ဝမ်းနည်းစိတ်တို့သည် နှလုံးသားကို မချိမဆန့် ဆွဲညှစ်နေသည်။

"သိပ်မိုက်တယ် နှင်းမေ ရယ်"

.....



"အားလုံးပဲ ခရီးသည်များ ညောင်ပင်ဝန်း ရောက်ပါပြီ ထမင်းစားနားပါမယ်၊ အပေါ့အပါး သွားလို့ရပါတယ်၊ ထမင်းစားလို့ရပါတယ်ခင်ဗျာ"

ယာဉ်နောက်လိုက်၏ အသံကြောင့် အိပ်ငိုက်နေရာမှ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"ငုံးဥ ရတယ် ငုံးဥ"

"စာလေးကြော်၊ ငါးကြော်၊ ပဲစိမ်းကြော်ရတယ် ယူဦးမလား အစ်ကို"

ကားရပ်သည်နှင့်တပြိုင်တည်း ခေါင်းရွက်ဈေးသည်များ၏ အသံများကို စီကနဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ ဈေးသည်များကြား တိုးထွက်ပြီး စားပွဲခုံတစ်ခုကို နေရာယူလိုက်သည်။

"ထမင်းဆိုင်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ ညောင်ပင်ဝန်းဆိုတဲ့ ရွာပြီးရင် ရောက်ပြီ" အရောက်အပေါက်ရှိသော ဘကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားကို ကြားယောင်ပြီး ရောက်တော့မှာပါလားဟူသော အသိကလေးကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။

"အစ်ကို ဘာနဲ့စား မလဲ ရှင့်"

ချို့ကြည်သော အသံလေးက ကျွန်တော်ကို အတွေးစကို အနားသတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဘာတွေရလဲ မသိဘူး"

"ကြက်သား၊ ဝက်သား ..."

ဘာတွေရေရွတ်နေသလဲ မသိတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာ၏ လှုပ်ရှားဟန်လေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ဘာနဲ့ ပေးရမလဲ "

"....."

"ငန်းသားနဲ့ တစ်ပွဲ"

ဘာပြောရမလဲ မသိခင် ဘေးနားမှ ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေး၏ အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် တစ်ခပ်ခပ်ရယ်နေသည့် သူ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်သည်။ ငမ်းနေတယ်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ငန်းသားနဲ့ တစ်ပွဲဟု အော်လိုက် ပုံရသည်။ သူ့ရယ်သံတွေကြား အရှက်တရားတို့ စီးပျောသွားသည်။ သို့သော် အရှက်တရားတို့သည် ကြိမ်နှုန်းမြင့်နေသောရင်ခွန်သံ တွေကိုတော့ အရှိန်လျော့ သွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

"ပျောရွာ ဆိုတာ ဝေးသေးလား ခင်ဗျ"



ထမင်းပွဲလာချစဉ် အစပ်ဆက်မဲ့ မေးလိုက်သံကြောင့် ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော်က အဲဒီရွာက စာသင်ကျောင်းလေးမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပါ။"

"ပျော့ ရွာက ညီမတို့ ရွာလေးပါ။ ရှေ့နားဆိုရောက်ပြီ၊ ဆရာလေးက အသစ်ရောက်မယ်ဆိုတဲ့ ဆရာလေးပေါ့နော်"

သူ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အားနာခြင်းတို့ ရောနှောနေသော ပျူငါးလှိုက်လှဲမှုကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပန်းသီးတစ်လုံးမှ အစတည်ခဲ့သော ပုံပြင်တွေ အတိုင်းပင်ဖြစ်မည်။ သေချာပါသည်။ သူဟာ ကျွန်တော့်၏ နံရိုးလှလှလေးတစ်ချောင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိသားစု ကမ္ဘာဦးလေးဟာ ဒေဒင်ဥယျာဉ်ကြီးပမာ သာယာခဲ့သည်။ စားမိခဲ့သည့် အဆိပ်သီး ချိုမြိန်လွန်းလှသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ခြောက်သွေ့စပြုနေပြီဖြစ်သော နှစ်ယောက်ကမ္ဘာလေးဆီသို့ အေးမြမြ စိမ့်စိမ်းရေ တစ်ပေါက်ဖြင့် ပြန်လည်စိုပြေလာခဲ့သည်။ သမီးလေးရဲ့ အူဝဲသံစဉ် စည်းချက်သည် အားအဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး နှလုံးသားထဲသို့ တသိမ့်သိမ့် စီးဆင်းနေ၏။

"ကျွန်မ အလုပ် ပြန်လုပ်ချင်တယ် အစ်ကို"

"သမီးလေးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ နို့လည်းပြတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး"

"သမီးလေးအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ပြောတာပါ။ သမီးလေးအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ရတာပေါ့။ အစ်ကိုလည်း ကျောင်းပိတ်နေသားပဲ။ ဒီတစ်နှစ်လောက်တော့ လုပ်ပါရစေ အစ်ကိုရယ်"

တားချင်သော စကားလုံးတွေ က လည်ချောင်းဝမှာသာ ဆို့နေသည်။ အသံအဖြစ် ကူးပြောင်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ သာမန် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၏ လခက နှစ်ယောက်အတွက်လောက်ငှ ယုံသာရှိသည်။ သမီးအတွက် ဆိုသည့် စကားတစ်လုံးသည် အတော်ဆုံးလက်ဝှေ့သမား၏ ပြင်းထန်အားပါသော ထိုးချက်လို တစ်ချက်တည်းဖြင့် ပွဲသိမ်းခဲ့သည်။

.....

"ကလေးရယ်တဲ့ အိပ်ချိန်တန် ငျိုင်းရှေ့ကပျံ ....."

"အူဝဲ၊ အူဝဲ....."





"အေး ဟုတ်ပ အေ သမီးလေး နို့ဆာ နေပြီလား၊ မေကြီးရေ လာတော့  
ဟော့နော် သမီးလေး အေးအေး ....."

"အူဝဲ ၊ အူဝဲ....."

"မေကြီးလာပြီဟေ့၊ မေကြီးလာပြီဟေ့၊ လာလာ ရော ဒီမှာ သမီးလေးက  
နို့ဆာ နေတာ"

"....."

"သူ့မေပေါ်ကျ ချက်ချင်း တိတ်သွားတာပဲနော် ကြည့်စမ်း၊ လူဆိုးမလေး"

"ကဲပါ ကလေးကို စ မနေ နဲ့တော့ နို့ဝရင် အိပ်တော့မှာနော် သမီးလေး၊  
သမီးလေးကို လွမ်းလိုက်တာ တစ်နေ့လုံးပဲ "

"အစ်ကို ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှစ်ထောင်၊ သိမ်းထားပေးပါဦး နောက်ရက်ကျ သမီး  
လေးအတွက် အကျိုးလုတာလေး ဝယ်ပေးရအောင်"

"အလုပ်ဆင်းတာ မကြာသေးဘူး အသုံးထုတ်လာတော့တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ဆိုင်က ကောင်မတွေလေ ချီထိုးကြတာ ပါဦး  
မလားဆိုလို့ တစ်ရာဖိုးပါလိုက်တာ ပေါက်တယ်လေ"

"ဪ"

သမီးလေးအတွက်ဆိုသည့် စကားတစ်လုံးကြောင့် ပိုက်ဆံကို ယူထားလိုက်  
ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာဘာဝင်မကျ။ ဘယ်ကရလာသည့် ပိုက်ဆံလဲဆိုသော  
မေးခွန်းတွေသာ အတွေးတွေထဲ ချာချာလည်နေမိသည်။ သက်ပြင်းကို ခပ်ပြင်း  
ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်သာ အမြန် ရောက်စေချင်တော့သည်။

"ကိုထွန်းရေကလေး နေမကောင်းလို့ သူ့အမေကို သွားခေါ် ပေးပါဦး၊ ဆရာမ  
ကိုတခါတည်း ပင့်ခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး "

ကလေး နေခင်းကတည်းက တအိအိဖြင့် ဂျီကျနေသည်။ ဒီနေ့ သူ့အမေက  
လည်း နောက်ကျနေသည်။ ခုတလော ကလေးအပေါ် သိပ်ဂရုမစိုက်၊ မျက်နှာ  
လည်း သိပ်မကောင်း၊ မိုင်မိုင်တွေတွေဖြင့် တစ်ခုခု စဉ်းစားနေသလို ထင်မိသည်။  
အလုပ် ပင်ပန်းလို့လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလကုန်ရင်တော့ ဒီအလုပ်ကို ဆက်မ  
လုပ်ဖို့ ပြောရတော့မည်။ ဒီအလုပ်က လူပေါင်းစုံနှင့်ဆက်ဆံရသည်။ ကားသမား၊  
ခရီးသည် အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင်ဆက်ဆံရသည်။ အထူးသဖြင့် ကား  
ဆရာ၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တို့ကို မျက်နှာချိုသွေး ဆက်ဆံရသည်။ မျက်နှာအညို



ခံလို့မရ။ အပျိုဘော်ဝင်စ အရွယ်ကတည်းက ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ခဲ့တော့ တခြား ဘာမှလည်း သူမလုပ်တတ်။ ရှုပ်ရှည်ကလေး လှပသည့် သူဟာ သူမိသားစု ကြပ်တည်းမှုအတွက် ထွက်ပေါက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ချင် သည့်ဘဝ ရည်မှန်းချက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

"ဆရာလေး၊ ဆရာလေး ဆရာလေး မိန်းမ အစောကြီးက ပြန်သွားတာတဲ့၊ ဆိုင်မှာမရှိ ဘူး"

"တောက်.. ဒါဆို ဘယ်သွားတာလဲမသိဘူး၊ ကိုမောင်ထွန်း လှည်းကနဲ့ပါ ဦး ကလေးအဖျား တော်တော်တတ်လာလို့၊ ဆေးခန်း သွားပြချင်လို့"

ကလေး ကိုယ်က ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ နေသည်။ သူ့အမေ ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေ လုပ်နေလဲ သိချင်မိသည်။ အခု လောလောဆယ် ကလေးက အရေး ကြီးနေသည်။

.....

"ကလေးက အသက် မရှိတော့ဘူး"

"ဗျာ"

"သေချာရဲ့လား ဆရာမ ရယ်၊ သေချာ ပြန်စမ်းသပ်ပေးပါဦး"

"စိတ်အေးအေး ထားပါရှင်၊ ကလေး လာပြတာ နောက်ကျတယ် "

သွားပြီး ဘဝရဲ့ မျှော်လင့် ရည်ရွယ်တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အစိတ်အပိုင်းတွေ တစ်စိ ကြေမွခဲ့ပြီ။

"သမီးလေးရယ်အကြင်နာမဲ့တဲ့ ဒီအမေမျိုးနဲ့ ဘယ်သောအခါမှ မတွေ့ဆုံပါ စေနဲ့ကွယ် တောက်..."

.....

"ဆရာလေး နင်းမေက ကလေးကို လာကြည့်ချင်လို့တဲ့၊ ဆရာလေးကို ကြောက်လို့ မလာရဲဘူးတဲ့ "

"ဘာ အခု ဘယ်မှာလဲ "

"သူ့အဒေါ် အရီး လှမြိုင်တို့အိမ်မှာ"

"အင်း သွားခေါ်လိုက်မယ်"

အသိစိတ်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးရင်း သစ္စာမဲ့သော လူသား တစ်ယောက်



အပေါ် ပေးသင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူနှင့် သမီးလေးကို ပစ်  
ခွာပြီး တခြားရင်ခွင်သို့ ခုန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလေသလားဆိုသည့် သံသယက ဒေါသ  
စိတ်ကို အမြင့်ဆုံးရေချိန်သို့ ရောက်စေခဲ့သည်။

.....

ကာလယန္တရား၏ စဉ်ဆက်မပြတ် လည်ပတ်မှုကြောင့် တချိန်ချိန်တွင်  
အပြစ်ဒဏ်တို့မှ လွတ်ကင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း နှလုံးအိမ်ထဲ စွဲမြဲနေဆဲ နောင်တ၊  
တရားတို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မထင်တော့ပါ။ နှင်းမေ မသေခင် တိုးတိုးလေး  
ကပ်ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းက မကျယ်လောင်သော်လည်း အခုထိ ကြား  
ယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

"အစ်ကိုနဲ့ သမီးလေးအတွက် မှားခဲ့တာပါ။ နှင်းမေ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ဟူသော အသံ။

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ် "

ဆိုသည့် စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် ကြားမသွားနိုင်ရှာခဲ့။

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ် နှင်းမေ ရယ်"

သတိရတိုင်း ရေရွတ်နေသော်လည်း နှင်းမေ ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။  
နှင်းမေမှားခဲ့သည်က ကောင်းမွန်သောကံတရားသည် သူ့ဘက်ရောက်လာလိမ့်  
နိုးမျှော်ကိုး အလောင်းအစားလုပ်ရင်း အသက်ကိုပါ လောင်းကြေးထဲ ထည့်ပစ်  
လိုက်ရသည်ထိ မိုက်မဲမိသည်။ အသိဉာဏ်နည်း ရှာသော နှင်းမေ တစ်ယောက်  
တစ်ခါရတော့ ရလိမ့်နိုး မျှော်ရင်း ချဲထီလောင်းကစား အကြွေးများကြား လင်  
ယောက်ျားကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ခဏတာ ရှောင်ထွက်ချင် ခဲ့တာဖြစ်သည်။  
ဒီအကြောင်းတွေ သိခဲ့တော့ အသိနောက်ကျခဲ့လေပြီ။ နှင်းမေ၏ လောဘမှ  
အစပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသဖြင့် လောင်မြိုက်ခံရမှု ကြောင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရား  
တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော မိသားစု ကမ္ဘာငယ်လေး ပျက်စီးခဲ့လေပြီ ။



ကောင်းကင်တာရာ

# တောင်မြေ တစ်ခု

သူတစ်ကိုယ်တည်းသစ်တုံးပိုင်းတစ်ပိုင်းပေါ်တွင်ပိုင်နေမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဟိုနားသည်နား စိုးကနဲ။ စစ်ကနဲ။ လက်နှင့် ကောက်စမ်းပြီး ဆွဲလိုက်တော့ လက်ထဲပါလာသည့် ရွှေ အကောင်ကလေးများ..။ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ...သင်း တို့က တစ်မှောက်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲ ကောက်ပြီး ဝါးပစ်လိုက် သည်။ အဲသည်လောက် နိမ်နင်းတာတောင် သင်းတို့က မျိုးဆက်မပြတ်ကြ။ ကပ်ပါးကောင်ပီပီ မျိုးပွားနှုန်းက ကောင်းနေသည်။ အမွှေးအမျှင် အနံ့အပြားတွင် ဥများပင် တွယ်ကပ်နေသေးသည်။

သူ(သူမ)နှင့် သူ ဆိုသည်မှာ.....။ မနေ့က နေ့လည်ပိုင်းလောက်အထိ နှစ် ယောက်အတူတူ ကြည်ကြည်နူးနူး ရှိနေသေးသည်။ ညနေပိုင်းလောက်က စပြီး ကိုယ်တော်ချောက ပျောက်သွားချက်သားကောင်းပုံက သည်မနက်အထိ ပြန် မလာသေး။ အန္တရာယ်တွေများ ကြုံနေလေပြီလား။ သူ့ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေ ရပြီလေ။

အခုလိုမျိုး သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားဖူးသည်မဟုတ်။ အစာရှာချိန်ကလွဲပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံအောင်နေသူက စိမ်းစိမ်းကားကား စွန့်ခွဲထား ရက် နိုင်ပြီလား။



ဤအခြေအနေတွေကလည်း သူ့အပြစ်လို့သာ ဆိုရတော့မည်။ နှစ်ယောက်  
 အတူရှိစဉ် အချိန်တွေဆို တစ်ယောက်က အပင်ပေါ် ပြေးတက်၊ တစ်ယောက်က  
 နောက်ကအပြေး ဖိအောင်လိုက်။ တစ်ယောက်က တစ်ပင်ကူးတော့ တစ်  
 ယောက်က အမိလိုက်ကူးရတာ မမောနိုင်မပန်းနိုင်။ ဟိုး ပိစိကွေးလေးဘဝက  
 တည်းက တစ်အုပ်တည်း အတူတူ နေလာခဲ့ကြသူတွေ။ အရွယ်ရောက်တော့  
 လည်း သံယောဇဉ် ရှိရင်းစွဲတွေမို့ အအုပ်အဖွဲ့ထဲက ခွဲထွက်ပြီး တစ်အိုးတစ်ပင်  
 ထူ ထောင်ခဲ့ကြသည်။

အုပ်စုနှင့် ကင်းကွာသလို အနေများသည်မို့ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ကပင်  
 ခေါ်ယူဆုံးမ သည်အထိဖြစ်ရသည်။ ခေါ်ယူ ဆုံးမခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း သူတို့  
 နှစ်ယောက်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။ အုပ်စုနှင့် ကင်းကွာလွန်းလျှင် အန္တရာယ် ကြုံ  
 သည့်အခါအခက်တွေ့နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့မျိုးရိုးက သဘာဝသစ်သီး  
 ဝလံကို စားသုံးသည့် အမျိုး၊ အမဲလိုက်သော သားရဲ မျိုးမဟုတ်။ သည်  
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အလစ်အငိုက်ချောင်းပြီး သတ်ဖြတ်တတ်သည့် သားရဲတွေ  
 ကလည်း ပေါ့ပါ ဘိသန့်။

\* \* \* \* \*

မြစ်ကို မမြင်ဖူးသူမို့ မူးကို မြစ်ထင်နေခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ သည် ပုဂ္ဂိုလ်  
 က သူ့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ အမျိုးအနွယ်တူနေသည်ထားဦး။  
 နီရွှေရွှေ ထူထူ ထည်းထည်း အမွှေးအမျှင်တွေ၊ စူးရှရှ ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်မျိုး နှင့်  
 ဆိုတော့ မျက်တောင်မခပ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သည်လိုအမြင်ဆန်းတွေက  
 သူနှင့် သူ့ခင်ပွန်းမှာ မရှိကြ...။ မည်းညစ်ညစ် တိုတိုပြတ်ပြတ် အမွှေးတွေသာ  
 ပိုင်ဆိုင်သော သူတို့အုပ်စုနှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ မြင့်မြတ်သည့်  
 မျိုးနွယ်က မြစ်ပေလိမ့်တကား။ လင်တော်မောင် သစ်သီး သွားရှာနေခိုက် သင်း  
 က ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာလေသည်မသိ။

သင်း လက်ထဲမှာလည်း အရည်ရွှမ်းသည့် အမျိုးအမည်မသိ သစ်သီးကြီး  
 နှစ်လုံးက မှည့်လို့ဝင်းလို့။ သင်းရော သစ်သီးကြီးတွေကရော သူ့ကို မြူဆွယ်ဖျား  
 ယောင်းနေသည်ထင့်။ ရင်ထဲတွင် တစ်လှုပ်လှုပ် တလူးလူးနှင့်။ အဘယ်သို့  
 ခံစားမှုမျိုးပါလိမ့်။ သူ မစဉ်းစားတတ်တော့။ သင်းက သူ့ထိုင်နေသည့် ကျောက်



တုံးအနား တဖြည်းဖြည်း ချည်းကပ်လာနေသည်။ သူ မည်သို့ တုန်ပြန်ရပါမည်နည်း။

"ကို ကို ကွမ် ကွမ် ကို ကို..."

သင်းက သူ့ကို စပြီး စကားဆိုသည်။

"တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့ နေပြီလား။ ချစ်နမရယ်။ အနားမှာနေပြီး အမောင် အဖော်ပြုပါရစေလား။ အမောင့်မှာ ပါတဲ့ ဟောဒီ သစ်သီးတွေက ဒီက ချစ်နမအတွက်ပါ"

"မျိုးနွယ်တူ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်း နားလည်နိုင်သော သင်းစကားတွေကသူ့ အတွက် နားဝင် ချို့လွန်းလှသည်။

သစ်သီးကြီးတွေက သူ့အတွက် ဆိုပါလား။

စားချင်သည့် စိတ်ကို ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ သင်းလက်ထဲမှ အသီးတစ်လုံးကို ဆက်ကနဲ ဆွဲယူပြီး တစ်ကိုက် ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

အလို ချို့မွှေးအိစိမ့်နေပါပကောလား။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်လို အရသာရှိသော အသီးမျိုး သူမစားဖူး။ သည်လို လှပခန့်ညားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း သူ မတွေ့ဖူးသေး။

"ဟင်...ငါ ဘာတွေ လုပ်မိနေပါလိမ့်။ တစ်ခါမှ မသိဖူးတဲ့ သူတစ်စိမ်းနဲ့ ပတ်သက်မိနေပါရောလား..."

သူ စိတ်တွေ ချီတုန်ချတုန် ဖြစ်နေတော့သည်။ ခပ်တောက်တောက် ရွှေအိုရောင်အမွှေးတွေနှင့်သင်းကတော့သူ့ဘေးနားတွင်ပူးကပ်ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သူ နားရွက်တစ်ဖက်ကို သင်း(ဒင်း)လျှာဖြင့် လာတို့ ထိနေသည်။

"ဦး..."

("အလို...")

သူ ရင်ထဲမှာ ရှိန်းကနဲ။ သင်း လက်တွေက သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမွှေးတွေကို လာ ပွတ်သတ်နေပြန်သည်။ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော်လည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူနေခဲ့ရစဉ် တစ်လျှောက်လုံးသည်လို စံစားမှုမျိုးမရဖူးခဲ့။ ခင်ပွန်းသည်၏ တယုတယ အလိုလိုက်မှုများတွင်တော့ သာယာခဲ့ဖူး၏။ သည်လို စံစားမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့။ သည်စံစားမှုထဲမှာ သူ သာယာယစ်ပျော်ချင်မိနေပေပြီ။



"ခွီး.....ခီး...ခီး.....ဂရား..."

(ဟေး...အယုတ်တမာ ကောင် တွေ)

ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံများက ရုတ်ချည်း သူ့နားထဲကို အပြင်း တိုးဝင်လာသည်။ အခြားမဟုတ်။ အပြင်မှ သစ်သီးရှာ ပြန်လာသော ခင်ပွန်းသည်၏ဒေါသသံ။ သူ ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ သစ်သီးတွေတစ်ပွေ တစ်ပိုက်နှင့်။ ငှက်ပျောသီးတွေရော၊ သစ်တော်သီးတွေရော။ အသီးတွေက စုံလို့။ အစက ဇနီးသည်ဖြစ်သူကို သစ်သီး တစ်ပွေတစ်ပိုက်နှင့် မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်မည် ရည်ရွယ်ထားပုံရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပူးကပ်နေသည့် မြင် ကွင်းကြောင့် ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ မရဲတရဲ အကြည့်များဖြင့် သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေအိုရောင် အဖွေးပိုင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သစ်သီးကြီးတွေမျိုးတော့ ပါလာ ခြင်း မတွေ့ရ။

ခင်ပွန်းသည်၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် ဘေးနားက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လန့်သွား ပြီး သူ့ဘေးက အနည်းငယ်ခွါနေလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကိုတော့ ထိမထင် ပြန်ကြည့်နေသေးသည်။

"မင်းက ဘာကောင်လဲ" ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။ ထိုအကြည့်ကြောင့်လည်း ခင်ပွန်းသည်၏ ဒေါသတွေ အထွဋ်အထိပ် ရောက်ကုန်ပြီ။

အနီးအနားက မြေပြင်နှင့်ထိလှဖြစ်နေသော သစ်ကိုင်းခပ်ကြီးကြီးတစ်ကိုင်း ကို အားစိုက်ချိုးလိုက်သည်။

"ဇျောင်း" ကနဲ။ သစ်ရွက်စိမ်းများကပ်တွယ်လျက်သားနှင့် သစ်ကိုင်းကြီးကို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲလာသည်။

သူစိမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လွှဲရိုက်ရန် အားယူလိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ်ရမှာပါ လိမ့်။ ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာတူရှုကို အသနားခံကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါရမ်းပြလိုက်သည်။

"မလုပ်ပါနဲ့" ဆိုသည့် သဘော။ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူလည်း အံ့ကို တင်း တင်းကြိတ်ရင်း အရှိန်ကို တုန့်ကနဲ ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို ရုတ်တရက် ချာ ကနဲလှည့်လိုက်ပြီး တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

\* \* \* \* \*



ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ပြီးနောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ခင်ပွန်းသည်၏အရိပ် အရောင်ကိုစိုးစင်းမှု မတွေ့ရတော့ပေ။ ရွှေအိုရောင် အမွှေးပိုင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သာ အနားမှာ တစ်ရစ်ဝဲဝဲ။ သူ့အပေါ် အကြင်နာတွေ ပိုပေးနေသည်။ ခင်ပွန်းသည် ခူးဆွတ်ရှာဖွေခဲ့သော အသီးအနှံများပင် အမှည့်လွန်ပုတ်ပွ နေပေပြီ။ သူ ဘာကိုမျှ စားချင်စိတ်မရှိ။ အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း အနားကပ်ပြီး နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးနေသည်။

"ခွီး...ကွံ...ကွံ...ခွီး.....ခီး"

"(ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ချစ်နမရယ်။ နမလေး အနားမှာ အမောင် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲလေ)"

သူ ခန္ဓာကိုယ် အနံ့အပြားအား ပွတ်သက်၍ အားပေးစကားဆိုနေသည်။

ရက်သတ္တပတ်တစ်ခုမျှ ကြာသည့်တိုင် ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ပြန်ပေါ်မလာ တော့ပေ။ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းရင်းကို သူ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြချင်သည်။ ရှင်းပြချိန်မရလိုက်။ မယားထိတော့ မချီတင်ကဲ ဆတ်ဆတ်ခါ ရင်နာသွားပေ မပေ။

အခုတော့ သစ္စာမဲ့သူအဖြစ် တစ်ဖက်သက် ကျောခိုင်း စွန့်ထားခဲ့လေပြီ လား။ ဒါမှမဟုတ် သားရဲကောင်များ၏ အန္တရာယ် ညွတ်ကွင်းမှာ သက်ဆင်းသွား ရှာလာပြီလား။ သူ့ရင်ထဲက သောကတွေကို ကိုယ်တိုင်မှလွဲပြီး အခြားမည်သူ သိနိုင်လေမည်နည်း။ ဘေးနားမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အကြင်နာ တွေ ဂရုစိုက်မှုတွေ ပေးနေလေတော့သည်။ ရှာဖွေရလာသော အသီးအရွက် မျိုးစုံကို တယုတယ ခွံကျွေးနေပြန်သည်။ ရက်တွေကြာလာတော့လည်း ရှင်းပြ ချိန်မပေးဘဲ ရုတ်တရက် စွန့်ခွါထားရစ်ခဲ့သူ ခင်ပွန်းသည်ကို သူ နာကြည်းမုန်းတီး ပီချင်တော့သည်။

ရွှေအိုရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလောက်သော်မှ နားလည်မှုတွေ မပေးနိုင်ရကောင်း လားဟု သူ့အပြစ် မြင်မိနေသည်။ ရွှေအိုရောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရင်ခွင်တွင်း ခိုဝင် မှေးကော်လျက် သူ တစ်ရေး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

"ဝေါင်း..."



သူ အိပ်ပျော်သွားချိန် သိပ်မကြာလိုက်။ သားရဲကောင်ကြီး၏ မြည်းဟိန်းသံကြီး တစ်ခုကရင်တွင်း ဟာဒယကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါလိုက်သလို။ သူ ဆက်ကနဲ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ရွှေအိုရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လျက် ထွက်ပြေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

လွယ်လင့်တကူ ကုတ်တွယ် တက်ပြေးရန် အပင်တစ်ပင်ကို ဝေ့ပိုက်ရှာလိုက်သည်။ သူ့ရှာချိန် မရလိုက်။ သားရဲကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အရှိန်ယူ အုပ်မိုးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

"ဦး...ခရား...ခါး...ဂါး"

( "နမလေးကို ကယ်ပါဦး အမောင်ရယ်" )

သားရဲကောင်းကြီး၏ ဖိကုပ်ခံထားရမှုမှ လွတ်မြောက်ရန် ရွှေအိုရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အားဟစ်အော် အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။ သူ၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာတို့ သားရဲကြီး၏ လက်တွင်း၌ ကြွေပြန်းပျက်စီးရတော့မည်။

"ဘုန်း..."

"ဝေါင်း..."

ပြင်းစွာ ရိုက်ပုတ်လိုက်သည့် အသံတစ်သံ။ သားရဲကြီး၏ မချီတင်ကဲ အော်ဟစ်သံတို့က တစ်ပြိုင်နက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ သားရဲကြီးလက်မှ သူ လွတ်မြောက်သွားပေပြီ။

သူ ကြည့်လိုက်တော့ သားရဲကြီးနှင့် သူ၏ ခင်ပွန်းသည်တို့ လုံးထွေးသက်ပုတ်နေ၏။ ရှိသမျှအားနှင့် ရင်ဆိုင်နေပုံရ၏။ သူ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့။ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်သည့် စိတ်က မပျောက်သေး။ သူ့ နှလုံးခုန်သံက အာဇရိကလူရိုင်းတို့၏ ငုံတီးသံအလား။ ဆူညံပွက်လော ရိုက်နေ၏။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ခင်ပွန်းသည်၏ ရွံ့ရွံ့ချွန်ချွန် တိုက်ခိုက်မှုက သားရဲကြီး အထိနာသွားပုံရ၏။ အနားမှ သစ်တိုတစ်စဖြင့် သားရဲကြီး၏ ရင်ဝအား ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဝေါင်း..." ကနဲ တစ်ချက်အော်ပြီးနောက် နောက်ပြန်လှည့်ကာ တောအုပ်



တွင်းသို့ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။ ခင်ပွန်းသည် အနားသို့ သူ့အပြေးသွားလိုက်သည်။ လည်ပင်းမှာ သွေးစသွေးနုတွေနှင့်။ သူ စိုးရိမ်သွားသည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ပြီဟု ယူဆထားသော ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာ။ သူ့အတွက် ဝမ်းသာရလေမည်လား။ ဝမ်းနည်းရလေမည်လား မသိတော့။

"စွီး...ခရား...ခါး...ခါး"

(မောင်တော်...မောင်တော် ထပါအုံး မောင်တော်ရယ်)

သူ လှုပ်ခေါ်လိုက်မှ ခင်ပွန်းသည်က အားယူပြီး ထလာသည်။ သူ အနံ့ခံကြည့်လိုက်တော့ သွေးစသွေးနုများက ခင်ပွန်းသည်၏ သွေးစသွေးနုများမဟုတ်ဘဲ သားရဲကြီး၏ သွေးစသွေးနု တွေဖြစ်နေသည်။

"စိတ်ပူလိုက်ရတာ မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်"

တူညီသော ဘာသာဗေဒ စကားများဖြင့် အပြန်အလှန်စကားဆိုရင်းယခုမှ ပြုံးနိုင်ကြတော့သည်။

ခင်ပွန်းသည်၏ နားရွက်တစ်ဖက်အား ခပ်စစ ကိုက်လိုက်ရင်း...

"မောင်ကြီး...အရမ်း ရက်စက်တယ်။ နမလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်တယ်"

မျက်ရည်စတွေနှင့် စကားဆိုသည်။

"နမလေးကသာ မမြင်လို့ပါကွယ်။ နမလေးရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာနေပြီး မောင်ကြီးက နမလေးကို စောင့်ရှောက်နေတာပါ"

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးအပြုံးတွေ ဝေဆာသွားတော့သည်။

"နောက်ကို မောင်ကြီးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံပါနဲ့ နမလေးရယ်"

"နမလေးလည်း မောင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကို နားလည်ပါပြီ မောင်ကြီးရယ်။ အပေါ်ယံ အရောင်အသွေး အလှအပတွေထက် အတွင်းစိတ်အလှက ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ နမလေးနားလည် သွားပါပြီ"

"ဂျိမ်း...ဂျလိန်း...ဂျိမ်း"



မိုးထစ်ချုန်းသံများ ကြားနေရပြီ။ သည်တောင်ခြေတစ်ကြောတွင် မကြာမီ  
မိုးများသည်ထန်စွာ ရွာချပေပေတော့မည်။

"ကဲ...နမလေးရေ။ မကြာခင် မိုးတွေသည်းတော့မယ်။ လုံခြုံစိတ်ချတဲ့  
တစ်နေရာမှာ မိုးခိုဖို့ ခရီးဆက်ကြပါစို့ရဲ့။"

"ခွီး...ဂရား...ဂရား...ဂါး"

ပျော်ရွှင် မြူတူးစွာ အော်ဟစ်ရင်း တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြေးလွှား ပျောက်  
ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။ ။

ကြိုးစားပါ ဦးမည်။

ကောင်းကင်တာရာ



ပျိုးဆွဦး(မာလဲနတ်တောင်)

ရေခဲနီ သွေးခဲနီ

လွမ်းသက်သေတည်

"ငိုလ် ကျည်ဆန်ရေ စားပြီးပြီလားဟေ့"

အိမ်ရှေ့ဆီက အော်ပြောသံကြောင့် ထိုင်ရာကနေ အပြင်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ အသံသာ ကြားပြီး လူမမြင်ရတာမို့ ဘာမှတော့ သူ မဖြေလိုက်။ ငိုလ်ကျည်ဆန်တဲ့။ ဒီနာမည် ခေါ်လိုက်တိုင်း သူ့နှလုံးသားမှာ စစ်ကနဲ နာကျင်မိမှာ မလွဲ။ တဆတ်ဆတ် နာကျင်လာတဲ့ ရင်အစုံနဲ့အတူ ယောင်ယမ်းပြီး ခြေထောက်ဆီ လှမ်းကြည့်မိနေသေး။ ကင်းခြေများတစ်ကောင် လိုချုပ်ရိုးကြောင်းတွေနဲ့ သူ့ခြေထောက်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ က ရိုးလေးငိုလာတယ်။ တခါ အိမ်နံရံဆီ အကြည့်ကို ထပ်ရွှေ့ပြန်တော့ အမျိုး သားတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရတယ် ထင်ရဲ့။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှာ အရိပ်တွေ ဖြတ် ပြေးနေတယ်။ ရေခဲနီချောင်းကလေး။ ယမ်းငွေ့ဝေနေတဲ့ သေနတ်ပြောင်းတွေနဲ့ သွေးနီနီတွေ။ အဲဒီနေ့က စလို့ ငိုလ်ကျည်ဆန်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သူ့ဘဝ စခဲ့တယ် ခေါ်ရမှာပေါ့။



သူ အမျိုးသားကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို လက်အုပ်ချီလိုက်တယ်။

"အဖေနဲ့ အမေရယ်၊ အဖေနဲ့ အမေ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုး မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဖေနဲ့ အမေကို မမေ့တဲ့ သားတစ်ယောက်အဖြစ် သားကြီးစားနေပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒုက္ခိတ အဖြစ်မှာ မရပ်တည်ဘဲ သာမာန် လူတစ်ယောက်လို သားကြီးစားခဲ့တာပို ခြေမသန်တဲ့ ဘဝမျိုး မဖြစ်တာကလေးကို ပဲဂုဏ်ယူနေပေးပါဗျာ"

ရိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးသံနဲ့ အတူ မျက်ဝန်းကနေတဆင့် စိတ်တွေက ရေနီနီနဲ့ သွေးနီနီ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေ့ဆီ ရောက်သွားပါတော့တယ်။

\*\*\*\*\*

အချိန်က ကောင်စီခေတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း စဉ့်ကူးဆိုတဲ့ မထင်မရှား မြို့နယ်အတွင်းက မာလဲရွာ၊ ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်ထွက်လိုက်တာနဲ့ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ကို မြင်နေရတယ်။ ဒေသအခေါ် မြစ်ကလေးဆိုတာ အထက်ပိုင်း မိုးကုတ်ဆီကနေ မတ္တရာ ဆည်တော်ကြီးအတွင်း စီးဝင်တဲ့ ချောင်းမကြီးလို မြန်မာ့မြေပုံမှာ ဖော်ပြခံရတဲ့ ချောင်းရိုး၊ ဒီချောင်းက ရေတွေဟာ မြေနီမြေသားကို စီးဆင်းရတာလားမသိ။ အမြဲတမ်း အနီရောင်စီးဆင်းနေလေရဲ့။ အဲဒီ မြစ်ကလေးအတွင်း စီးဆင်းတဲ့ ချောင်းရိုးတစ်နေရာ။

ရွှေပျောလောင်းတဲ့ ဝါးကြမ်းခင်းလေးတိုင်စင်လေးတစ်ခု၊ ယောက်ျားကြီးက ပေါက်ပြားတစ်လက်နဲ့ ရွှေပါမယ်ထင်တဲ့ နေရာကနေ သဲမြေပြုန်းတွေကို စောကူခြင်းလို့ ဒေသကခေါ်တဲ့ ဝါးခြင်းနဲ့ သယ်ထည့်ပေးနေတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးက ယောက်ျားကြီးထည့်ပေးတဲ့ ပြုန်းတွေကို ရေလောင်းနေတယ်။ ခုနှစ်နှစ်အရွယ် လောက် ကောင်လေးက မနီးမဝေးမှာ ဆော့နေလေရဲ့။

"ဒီတစ်ပျောကျရင် နားကြဦးစို့ ကိုသိန်းမောင်"

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ပြောစကားကြောင့် ကိုသိန်းမောင်ဆိုသူက ပြုန်းတွေ သယ်လာရင်း ဇနီးကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ချွေးတွေနဲ့ ဇနီးမျက်နှာကြည့်ရင်း

"ဒီနှစ် ငါ့သားတွေ လှူမလို့ ကြီးစားနေတာကို နားလည်ပေးလို့ ကျေးဇူးလည်း တင်သလို သနားလည်း သနားတယ် ခင်မြရာ၊ နားကြတာပေါ့ဟာ၊ သား



လေးလည်း ထမင်းဆာရှော့မယ်၊ ဒီမျောလေး ချ၊ အင်ဝိုင်းလေးလှည့်ပြီး တဲပြန်ကြမယ်၊ ဖယ်ဖယ် သားလေးနား သွားနားချေတော့၊ ရေလောင်းပြီးရင် မုန့်ပါတော့မယ်"

လက်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ငြုန်းတွေကို ရေလောင်းစင်က ခြင်းထဲထည့်ပြီး မခင်မြဆီက ရေပုံးကိုပါ တဆက်တည်း လှမ်းယူလိုက်တယ်။ မခင်မြကတော့ ကိုသိန်းမောင်ကို ရေပုံးပေးပြီးတာနဲ့ သားငယ်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်ဆီ ထွက်သွားတော့တယ်။

ရေလောင်းရင်းနဲ့ မျောစင်ကို ကြည့်ရင်း ကိုသိန်းမောင် အားရနေတယ်။ ဒီမနက်တင် ဒါနဲ့ဆို ငါးမျော၊ အရင် လေးမျောကတင် ရွှေအလုံး ဆယ့်ငါးလုံး လောက်ရနေပြီ။ မျောမှာ မြင်နေရတဲ့ မုန့်တွေက မဲကနဲ ရေအကျမှာ မြင်နေရတယ်။ အတွေ့အကြုံအရ ရွှေများများပါမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရနေတယ်။ ရေလောင်းလို့ ပြီးပြီဆိုတော့မှ ရေပုံးကိုအသာချပြီး အနီးအနားက အင်ဝိုင်းကို လှမ်းယူလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ သဲပြင်မှာ အသာအယာ ငြိမ်နေအောင် အင်ဝိုင်းကိုချလိုက်တယ်။ အသာမချလို့ကလည်း မဖြစ်။ အင်ဝိုင်းတစ်ချပ်ဖြစ်ဖို့က မလွယ်။ တစ်ပေသာသာ အသားတစ်ခုကို ခမောက်တစ်ချပ်ပုံမျိုး လိုသလို လုပ်နိုင်ဖို့က အခက်သား။ ကိုသိန်းမောင်တို့ ရွှေလုပ်သားတွေ မလုပ်တတ်လို့ ဝယ်သုံးနေရပြီး တရိုတသေ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားရတာ။ မျောစင်ပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ဆင်ချည်တိုင် ငှက်ပျောဖတ်တွေကို အင်ဝိုင်းထဲ ခါချနေမှ အရိပ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မခင်မြတို့ သားအမိထလာတယ်။ မခင်မြ လက်ထဲကိုင်လာတာက ရွှေထည့်ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်ပုလင်းလေးရယ် ရွှေဖမ်းဆေးလို့ ခေါ်တဲ့ပြဒါးရယ်နဲ့ပေါ့။

"ခင်မြရာ အရိပ်မှာ ထိုင်နေစမ်းပါ၊ လိုရင် ငါလာယူမှာပေါ့၊ သားလေး နေပူလိုက်တာ"

မုန့်ခါပြီးသား အင်ဝိုင်းကလေးကို ရေများတဲ့ဖက်ဆီ သယ်ရင်း ကိုသိန်းမောင် ပြောလိုက်တယ်။ အင်ဝိုင်းလှည့်တာက ရေများမှ အဆင်ပြေတာ။ ရေလည်းကြည်မှ။ မုန့်တွေလှည့်ရင်း မျောမပါအောင် ရေကလည်း စီးနေလို့မဖြစ်။ ကိုသိန်းမောင်တို့ မျောသမားတွေအဖို့ အဲဒီလိုနေရာမျိုး ထူးထွေ ရှာနေဖို့မလို။ ငြုန်းယူထားတဲ့ နေရာမှာ ရေအိုင်ဖြစ်နေတယ်လေ။



"ဘာမှလည်း ပင်ပန်းတာလဲမဟုတ် ကိုသိန်းမောင်ရယ်၊ လိုတာလေးတွေ ကျွဲပြီး လုပ်ပေးလို့ရတာပေါ့ရှင်"

အင်ဝိုင်းစလှည့်နေတဲ့ ကိုသိန်းမောင်ဟာ သူ့ရှေ့လာရပ်တဲ့ သားငယ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့

"ငါပင်ပန်းတာထက် မိသားစု ပင်ပန်းတာ ငါ့ရင်မှာ ပိုခံစားရတယ်ဟာ၊ ဒီနှစ် သားလေးတွေရှင်ပြုပြီးရင် ရွာမှာပဲ လုပ်ကိုင်စားတော့မယ်၊ သားကြီးက ရွာမှာ နေတတ်လို့ ကျောင်းတတ်နေပေမဲ့ သားငယ်လေးက စိတ်မချလို့ အခုထက်ထိ ကျောင်းမထားရသေးတာကို စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီတစ်ခါ ရွာပြန်ရင် သားတွေ လှူဖို့ ဆရာတော်ဆီမှာ အလှူရက်လျှောက်ကြမယ်"

ကိုသိန်းမောင် စကားကြားမှ သားငယ်လေးက ရီဝေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ။  
"ဖေဖေ ကိုကိုဆီ ပြန်ရအောင်"

အင်ဝိုင်းထဲက မုန်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပါးနေပြီ။ လှည့်လှည့်ပြီး မုန်တွေ ကို ထုတ်နေတာမို့ အင်ဝိုင်းအလယ်က ချက်ဆီကို လေးတဲ့ရွှေတွေ ရောက်လာ တယ်။ ရွှေဖမ်းဆေး ထည့်ထားပြီး ခဏတိုင်း မွေမွေပေးနေတာမို့ ရှိသမျှ ပါသမျှ ရွှေကတော့ စိတ်ချရပြီ။

"ကဲ ခင်မြရေ၊ မနက်ဖြန် စားရိတ်ကျန်လည်း တင်လှတို့ပေးထားခဲ့တော့ဟာ၊ ငါတို့ ရွာပြန်ရအောင်၊ သားငယ်လည်း သူ့အကိုကို လွမ်းနေပြီ၊ သားငယ်တို့ ညီ အစ်ကို ဒီနှစ် ကိုရင်ဝတ်ရအောင်နော်၊ ပြီးရင် သားတို့ညီအစ်ကို ကျောင်းတက်ပြီး ပညာတွေတတ်အောင်သင်၊ ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ရင် ဒီလို တောထဲ မနေရ၊ မလုပ်ရတော့ဘူး ငါ့သားရဲ့"

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွှေက အင်ဝိုင်းချက်မှာ ရွှေဖမ်းဆေးနဲ့ရောပြီး စုနေပြီ။ အနီးနားလေးက လက်ကိုင်ပုဝါ ပါးကလေးကို ခင်မြ လှမ်းပေးတယ်။ အင်ဝိုင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့မပြီး မခင်မြပေးတဲ့ ပုဝါကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပုဝါထဲကို အင်ဝိုင်းကို စောင်းပြီး ဖမ်းဆေးနဲ့ ရွှေကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထည့်လိုက်တယ်။ တော်ရုံ လူ ဒီလိုနေရာမျိုး မလုပ်ရဲ၊ အတွင်းထဲမှာ ရွှေနဲ့ ပြဒါး ပါတဲ့အပြင် အင်ဝိုင်းတစ်ချပ် အလေးချိန်ကို တစ်ဖက်တည်းမပြီး လက်ဖဝါးလေးထဲက ပုဝါထဲထည့်ဖို့က မ လွယ်။



"ကိုကိုနဲ့သားနဲ့ ကိုရင်ဝတ်၊ ဖေဖေက သပိတ်လွယ်ပြီး မေမေက သင်္ကန်း ရွက်မှာပေါ့၊ နော် မေမေ"

ပုဝါထဲက ရွှေနဲ့ဖမ်းဆေး ရောနေတာကို လက်ဖဝါးထဲ ပြောင်းထည့်နေရင်း ကိုသိန်းမောင်က သားငယ်ဆီကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

"ခါပေါ့ သားရဲ့။"

မခင်မြရဲ့ စကားကြောင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လုပ်လက်စကို အမြန်ဆက် လုပ်နေတော့တယ်။

လက်ဖဝါးထဲက ရွှေနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဖမ်းဆေးတွေကို လက်မနဲ့ ဖိပွတ်ပြီး ချနေတယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင်နေရတဲ့ ရွှေက အတော်များတယ်။ ကိုသိန်း မောင် မျက်နှာဆို ပြုံးလို့၊ အကုန် သန့်စင်သွားပြီဆိုမှ မခင်မြဆီက ပလပ်စတစ် ဖူးထဲထည့်ပြီး အသေအချာ ပြန်ပိတ်တယ်။ ဒီဖူးထဲက ရွှေက ရွှာပြန်ရောက်မှ လက်ပန်လှ သွားရောင်းမှာဆိုတော့ ကျကျနန သိမ်းထားတာ။

"ကဲ ကဲ အကုန်သိမ်းတော့ဟာ၊ မနက် ပြန်ကြမှာဆိုတော့ ညနေ မဆင်း တော့ဘဲ အားမွေးရအောင်၊ သားငယ်ရောဆိုတော့ ဒါတောင် ရွာကို ညမှရောက် မယ် ထင်တယ်"

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး တက်ကြွတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တဲဆီကို ပြန်သွားတာက မျှော်လင့်ချက် တနှင့်တပိုးနဲ့၊ အဲဒီနေ့က မျှော်လင့်ခြင်းဟာ နနယ်တဲ့ နလုံးသား ထက် စွဲမြဲခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ --။

\* \* \* \* \*

ညတစ်ည၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ တောမြင့်မြင့်ကြီးနဲ့ ရှမ်းရိုးမ၊ အနောက် ဘက်ကမ်းက သဲပြင်လွလွနဲ့ ချောင်းမကြီးခေါ်တဲ့ မြစ်ကလေးထဲ စီးဝင်တဲ့ ချောင်းအဝ၊ ဒီချောင်းအဝရဲ့ သဲပြင်သောင်စပ်မှာ တဲကလေး ဆယ်လုံးက မနီး မဝေးအနေအထားတဲ့ စိကာရီကာ။

အဲဒီညက ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တစ်အုပ်က မလင်းတလှည့် လင်းတလှည့် နဲ့ ညကို ကသုတ်ကရက် ခရီးဆက်နေတယ်။ ညက အတော်နက်နေသေးတာ မဟုတ်။ နာရီပတ်ထားသူတစ်ယောက်ကြည့်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ညကိုးနာရီခန့်ကိုတော့





ညွှန်ပြနေနိုင်ကောင်းရဲ့။ နေ့မှာ နေကပူပူ ရေထဲဆင်းပြီး ရွှေမျောတိုက်သူအဖို့ စောစောအိပ်ယာဝင်နေကြတယ်။

အိပ်မပျော်နိုင်သေးသူက ကိုသိန်းမောင်၊ အတွေးတွေနဲ့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ တွေ ဖြစ်ပြီး ကြည်နူးနေတာရယ်။ နံဘေးက ဇနီးနဲ့ သားကတော့ တခူးခူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့။ ကိုသိန်းမောင် သားနဲ့ဇနီး မနိုးအောင် အိပ်ယာကနေ အသာအယာထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းတည့်တည့်က သံပြင်ကို အသာအယာ ယက်ပြီး တခုခုကို ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုက အလင်းရောင် မှိန်မှိန်နဲ့ ကြည့်ပြီး အားရနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့။ ရွှေထည့်ထားတဲ့ ပူးကလေးထဲမှာ ရွှေက အတော်များများရှိနေတာကိုး။

ဒီတစ်ခေါက်တက်လာတာက တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သားလေးတွေ လှူဖို့လို့ စိတ်ကူးလိုက်လို့လားမသိ။ တိုက်လိုက်တဲ့ မျောတိုင်း ရွှေက အတော်ပါတာ။ အလှူမှာ သပိတ်လွယ်ပြီး သားနှစ်ယောက် ရှင်ပြုနေတဲ့ပုံကို စိတ်ကူးနဲ့ မြင်နေမိတော့ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်မိသေး။

ချောင်းစပ်မှာ ပေါက်တဲ့ ကိုင်းပင်ကို ခပ်ကြံကြံ ကာထားတာဖို့ တဲရှေ့က ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ အရိပ်တွေကြောင့် ကိုသိန်းမောင် ပါးစပ်ကို ယောင်ယမ်းအုပ်လိုက်မိတယ်။ ခါးပြတွေများလား။ ဒီနယ်က ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ ထိစပ်နေပြီး တောတွင်းက လူတွေကလည်း မကြာခဏရောက်ရောက်လာပြီး ဆက်ကြေးတောင်းသလိုမျိုး၊ ရိက္ခာတောင်းတာမျိုးရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား။

တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး

ငါးယောက်။ စိတ်ထဲကနေ ကိုသိန်းမောင် လူရိပ်တွေကို လိုက်ရေကြည့်မိတယ်။ သူတို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေတာက ကိုဘမောင်ရဲ့ ဈေးဆိုင်ဆီ။ အတော်လေး လွန်သွားမှ

"ခင်မြ ခင်မြ ထ ထ၊ ခါးပြတွေလား မသိဘူး"

မခင်မြကို အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ နှိုးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားငယ်ကို ပွေ့ယူလိုက်တယ်။ မခင်မြလည်း လူးလဲထပြီး အရပ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး တဲနောက်ဖက်က တောင်ရိုးပေါ် တက်သွားတော့တယ်။ အကာအကွယ် ကောင်းကောင်း ရောက်ပြီဆိုမှ သားငယ်ကို ခင်မြလက်ထဲ ပြောင်းထည့်ပြီး ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်တော့ မှိန်ပျူအလင်းရောင်မှာ ကျင့်သားရသွား



တော့ မြင်လိုက်ရတာက 'ခင်အောင်'တို့ ညီအစ်ကို။ သူတို့လည်း မြင်လိုက်လို့ တက်ပုန်းနေတာ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း ခါးလွတ် ကိုယ်စီနဲ့ ညီဖြစ်သူ ခင်အောင် လက်ထဲမှာတော့ တူမီးလို့ခေါ်တဲ့ လုပ်သေနတ်တစ်လက်နဲ့ မလွယ်။ ဒီကောင် နှစ်ကောင်က မိုက်ရှူးရဲ့ ညနေက ကိုဘမောင် ဆိုင်မှာ ညီအစ်ကို နပန်းသတ်နေသေးတာ။ အခုလည်း ခါးပြတွေကို ခါးနဲ့ ဝင်ခုတ်ရင် အခက်။ နေရာပြောင်းဖို့ကလည်း မလွယ်ကူတော့။

"ရှူး ကိုကြီးသိန်း"

အနီးအနား တိုးလာရင်း ခင်အောင်က ခေါ်လိုက်တော့ ကိုသိန်းမောင် တွန့်ကနဲ။ နံလိုက်တဲ့ အရက်နဲ့။

"ဒီကောင်တွေ တကယ် သေနတ်မပါလောက်ဘူးဗျ။ အရင်တုန်းက လာတဲ့ သူတွေဆို သေနတ်ဖောက်ပြီးမှ ဝင်လာတတ်တယ်ဗျ"

ဟိုအရင် အခါတွေမှာ ကြုံဖူးသူမို့ သေနတ်မပါဘူးလို့ ခင်အောင်က ပြောနေတယ်။ သေချာတာမဟုတ်သလို မသေချာလို့လည်း မပြောနိုင်။ ကိုသိန်းမောင် အဖို့ မိုက်ရှူးရဲ့ မဆန်စေလို့။ အလှူ အတန်းလုပ်ချင်မိတာမို့ ပိုပြီး ဆင်ခြင်နေရတယ်။ ဒီအခြေအနေမှ တစ်ခုခု မဖြစ်ချင်တော့။ အရင်စိတ်မျိုးဆိုလည်း ပြန်ချချင် ချမိမယ်ပေါ့။ အလှူအတန်းဆိုတဲ့ အတွေးဆီ ပြန်ရောက်တော့ စိတ်က ရွှေထည့်တဲ့ပူးဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ မသိ။ ခါးပုံစထဲ နှိုက်ကြည့်တော့လည်း မရှိ။

"မင်းတို့ မိုက်ရှူးရဲ့ မလုပ်ကြနဲ့နော်၊ အသာနေကြ သူတို့လိုတာရရင် ပြန်သွားလိမ့်မယ်"

ခင်အောင်တို့ကို ပြောလိုက်ရင်း မခင်မြအနားတိုးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ မခင်မြနား နားတိုးတိုးကပ်ပြီး

"ရွှေထည့်တဲ့ ပူးကျန်နေခဲ့ပြီ၊ ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနားကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော် ခင်မြ"

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတဲ့ ကိုသိန်းမောင်ကို မခင်မြ လှမ်းဆွဲလိုက်ပေမဲ့ မမှီတော့။ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျောလေးအတိုင်း ဆင်းပြေးတော့တယ်။ တဲနားအရောက်

"ဘုတ်"

"အင့်"

တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တိုက်မိပြီး ကိုသိန်းမောင် ယိုင်ထွက်သွားတယ်။ တိုက်မိသူကို လဲကျမသွားအောင် ဖမ်းထိန်းလိုက်ရင်း ကြည့်မိလိုက်တော့ 'အေးမေ'။

"ကိုဘမောင် သေပြီလား မသိဘူး။ ရိက္ခာ အပြင် ရွှေတွေပါတောင်းနေတာ မနေ့ကမှ ရွာပြန်ရောင်းခဲ့ပြီဆိုလည်း မရဘူး။ အတင်းမရ မကတောင်းနေတာ ကျွန်မကို နောက်ဖေးကနေ အရင်ထွက်ခိုင်းထားတာမို့ အပြင်ရောက်နေတာ ဝင်လာလာချင်း ပုံးထဲက ချက်အရက်တွေ သောက်ပြီး မူးနေကြတာမို့ကိုဘမောင် ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီလား ထင်ပါရဲ့။ အသံနက်ကြီးနဲ့ ကိုဘမောင်ရဲ့ အော်သံ ကြားရတယ်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒီဘက်ပြေးလာခဲ့တာ ကိုသိန်းမောင်ရယ်"

အေးမေ ပြောတာ နားထောင်ရင်း ကိုသိန်းမောင်တစ်ယောက် တဲထဲကို လည်း ရှာဖွေနေမိတယ်။ သားငယ် အိပ်တဲ့နေရာက သဲပြင်ပေါ် ပလပ်စတစ်ဗူး ကလေး ကို တွေ့မှ ကိုသိန်းမောင် သက်ပြင်းချ နိုင်တော့တယ်။ ဗူးကလေးကိုယူ ပြီး အေးမေလက်ကို ဆွဲကာ ခင်မြတို့ရှိရာ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလာခဲ့တော့ တယ်။ ခင်မြတို့ပုန်းအောင်းနေတဲ့နေရာအရောက် ခါတ်မီးရောင်ကကိုသိန်းမောင် တို့ဖက် ဝှေ့ကနဲ ကျလာတယ်။ တောထဲကသူတွေက လူသံကြားလို့ လှမ်းပြီး ဝှေ့ကြည့်တာဖြစ်မယ်။ မီးရောင်ကြောင့် ကိုသိန်းမောင်က အေးမေကို တွန်းလိုက် ပြီး သူ့ပါ ခင်မြတို့ရှိရာ လှဲအချ

"ဒီကောင်တွေ သေနတ်မပါဘူးဟေ့၊ ပစ်ဟ၊ ဓါးနဲ့ ဝင်ခုတ်ဟ"

သွားပြီ။ ခင်အောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကိုသိန်းမောင် စိုးရိမ်သွားမိပြီ။ သေနတ်ပါခြင်း မပါခြင်းထက် ကိုယ့်လူ ကိုဘမောင်အပေါ် ငဲ့မကြည့်တတ်တဲ့ ခင်အောင်ကို ဒေါသထွက်နေပေမဲ့ တားဆီးဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့။

"ဒိုင်း"

ကိုသိန်းမောင် ဘေးကနေ တူမီးသေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပါရော။ တူမီးသေနတ်ဆိုတာက တစ်ခါ ပစ်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ခါ ပစ်ဖို့ ယမ်းသိပ်ရ၊ ခဲ ထည့်ရနဲ့။ တောထဲက လူတွေက ရိုင်းဖယ်တွေဆိုတာ ထည့်မတွက်တတ်တဲ့ ခင်မောင်ရဲ့ စိတ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်တော့။



"ခွေးမသားတွေ၊ သေစမ်းကွာ"

ဆဲဆို အော်ဟစ်သံနဲ့အတူ သေနတ်သံတွေ ဆူညံနေတော့တယ်။ ပထမအသံနဲ့ လူရှိရာနေရာပြခဲ့မှု၊ ဒုတိယ သေနတ်ကထွက်တဲ့ မီးပွင့်ကနေ နေရာပြမှု၊ အခြေအနေ အချိန်အခါ နားမလည်မှု။ အကျိုးဆက်က မလှပခဲ့။

တူမီးသေနတ်ကိုင် ခင်မောင်နဲ့ အတူ ကိုသိန်းမောင်တို့ လင်မယား သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ ဥမမည် စာမမြောက် လူမည်ကလေးတစ်ယောက် ခြေသလုံးကနေ ထုတ်ခြင်းခတ်ကာ ကျည်ဖောက်ခဲ့ချေပြီ။

အရာရာ ငြိမ်သက်သွားတော့ သွေးထွက်လွန်နေတဲ့ ကလေးနဲ့အတူ မိသားစုတစ်စုလုံး တွဲလက်တွေ မြဲမြံကိုင်လို့၊ ကိုသိန်းမောင်ရဲ့ လက်ထဲမှာတော့ သွေးချင်းချင်းနီနေတဲ့ ရွှေပူးကလေးက မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လို့၊ ဇနီးနဲ့ သားကို ပွေဖက်ပြီး နာကျင်မှုတွေ မခံစားရသလို သူ့ဟန်ပန်က သူ့ရဲကောင်း တစ်ယောက်လိုမျိုး။

မြစ်ကလေးကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့သလို တုံ့ကိဘာဝဟန်နဲ့၊ မြေနှီသားတွေတိုက်ကာ စီးဆင်းပြီး ရေနီနီတွေ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေရဲ့။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

\* \* \* \* \*

"ကဲ ကိုသိန်းမောင်နဲ့ မခင်မြတို့ မိမိရဲ့ ရင်သွေးငယ်ကလေးတွေရဲ့ ရှင်ပြုအလှူ ပွဲမှာ ရေစက်မိုးစက်ကလေး ချလို့ပြီးပါပြီ။ ရေစက်ချပြီးတာနဲ့ သာဓု အနမောဒနာခေါ်ဆိုပြီး မိမိတို့ရဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ဘာကတို ခံစားပြီး ကောင်းရာမွန်ရာကို ရောက်ရှိခံစားရပါစေလို့ ဘုန်းကြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပါတယ်။ ကဲ အားလုံးကပါ အမျှပေးဝေ သာဓု ခေါ်ကြရအောင်၊ ကြား...ကြားသမျှ ကုသိုလ် အမျှ...အမျှ...အမျှ...ယူတော် မူကြပါကုန်လော့ သာဓု...သာဓု...သာဓု...အားလုံး ကြား...ကြားသမျှ ကုသိုလ် အမျှ...အမျှ...အမျှ...ယူတော် မူကြပါကုန်လော့၊ သာဓု...သာဓု...သာဓု...အားလုံး ကြား...ကြားသမျှ ကုသိုလ် အမျှ...အမျှ...အမျှ... ယူတော် မူကြပါကုန်လော့ သာဓု...သာဓု...သာဓု..."

ကိုသိန်းမောင်နဲ့ မခင်မြ သာဓုခေါ်လေသလားမသိ။ သာဓုခေါ်သံ မိုးထက်ညံ့သလို လာသမျှ ပရိသတ်တို့ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်ခဲ့တယ်လေ။ ဗိုလ်ကျည်ဆန်

လေးအရွယ်ရောက်တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူပါရွှေတောမှာ အင်းထဲ ပြုတ်ကျသေဆုံး  
ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီက စပြီး ရွှေတောကို စိတ်ကုန်မိတာက အခုထက်ထိ ရွှေထည်  
ပစ္စည်းတောင် မဝယ်တော့။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပေမဲ့ သွေးနီနီလွမ်းတဲ့ ရှမ်းတောင်တန်းအခြေက  
ရေနီနီချောင်းကလေးကတော့ ယခုထက်တိုင် အနီရောင်မပြောင်းသေးပါ။ ဒါတွေ  
ဟာ လူမဆန်တဲ့ လူတွေရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့် ပေးခဲ့ရတဲ့ အသက်တွေ၊ ခြေ၊  
လက်အင်္ဂါတွေအတွက် သက်သေတွေပဲလား။ သွေးသက်သေတည်နေမဲ့ ရေနီနီ  
ချောင်းကလေးကတော့ ဆက်လက် စီးဆင်းနေတာမှ ရဲရဲနီနီလို့ပေါ့။

\* \* \* \* \*

"တစ်ယောက်တည်း ဒါကြောင့် မထားခဲ့ချင်တာ အကိုရာ၊ ပြီးခဲ့သမျှတွေ  
အသစ်ဖြစ်အောင် တွေးနေပြန်ပြီ"

အိမ်ထဲဝင်လာလာချင်း ပြောလိုက်တဲ့ ဇနီးသည်ကောားကြောင့် ဝိုင်းကျည်ဆန်  
တစ်ယောက် ယောင်ယမ်းပြီး ပါးပြင်ကို ပွတ်သတ်လိုက်တယ်။ အလို မျက်ရည်  
တွေပါလား။

အများကြီးကျတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ သွေးရောင်တွေလို ရဲရဲနီနီလို့။

မျိုးဆွေဦး (မာလဲနတ်တောင်)



ကိုစိုး(လက်လှုပ်)

# ပူးတံဝင့်လို့ ချီစေချင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက ပိန်းပိတ်လို့။ တောင်ညိုညိုတွေလည်း မမြင်ရသလို၊ စာသင်ကျောင်းလေးကိုလည်း မမြင်ရပါ။ ကျောင်းလေးက အိမ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်စောင်းထိုးမှာဆိုပေမဲ့ သဲသဲမဲမဲရွာနေတဲ့ မိုးကြောင့် ကျောင်း ချိန်နောက်ကျမှာ စိုးမိတယ်။ အခါလည် သမီးလေးက ကျွန်မနဲ့အတူ ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ချင်လို့ ဂျီကျနေတာကို အမေက အခန်းထဲမှာ ထိန်းပေးနေလေရဲ့။ မြေး အဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံတွေက မိုးသံလေသံတွေကြားထဲမှာ မကြား တစ်ချက်ကြားတစ်ချက်နဲ့၊ လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းတက်ချိန် ရောက်တော့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ဆွဲခြင်းလေးကို ကောက်ယူ၊ ထီးကိုဖွင့် ကာ ထွက်လာလိုက်တယ်။ တော်သေးရဲ့၊ ခြံပရောက်မှ မိုးက စဲသွားလို့။

ကျောင်းနဲ့အိမ်က မဝေးလှဘူးဆိုပေမဲ့ ကုန်းမြင့်ပေါ်ကို ခြေကုပ်ပြီး တက်ရ တယ်။ လှေကားထစ်တွေက ချောလွန်းလို့ ချော်လဲမှာစိုးရသေးတယ်။ ကျောင်း ကိုရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီက ခေါင်းလောင်းသံကြားရပြီ။

"မင်္ဂလာပါ...ဆရာမ"

"မင်္ဂလာပါ...တပည့်တို့...ထိုင်ကြ...ထိုင်ကြ..."



စာသင်ခန်းဝ ရောက်ရောက်ချင်း နှုတ်ဆက်ကြပြီး ထီးလေးကို နံရံမှာ ထောင်ထားခဲ့လိုက်တယ်။ စားပွဲရှိရာကို လျှောက်လာပြီး ကျောင်းသားတွေကို ပေးကြည့်လိုက်တော့ .....

"ဟင်....သမီးတို့ချည်းပါလား။ သားတို့ဘယ်မှာလဲ"

ကျောင်းသူတွေသာရှိပြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှ မလာကြဘူး။ မေးပြန် တော့လည်း ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေကြ။

"ကျောင်းသားတွေ မလာကြဘူးလား။ ဘာလို့မလာကြတာလဲ"

တုပ်တုပ်မှ မလှုပ်ကြ။ လက်ကလေးတွေပိုက်ပြီး ခေါင်းတွေ ငုံ့လို့။ ကျောင်းသူ (၇)ယောက်နဲ့ ကျောင်းသား(၇)ယောက်သာရှိတဲ့ စတုတ္ထတန်းလေးမှာ အခုတော့ တစ်ဝက်လျော့နေပြီ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေချည်း။ လျော့လို့မရတော့ တင်းကြည့်ရတော့မယ်။

"မြန်း"

"ပြန်ဖြေကြလေ၊ ဘာလို့မလာကြတာလဲ။ အကျိုးအကြောင်း ဘာမှမသိကြဘူးလား "

စားပွဲခုံကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပြီး မေးရတယ်။ ကလေးတွေလည်း ဆတ်ခနဲတုန်သွားကြပြီး ကျွန်မဆီကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ပြန်ငုံ့သွားကြတယ်။

"ဟဲ့...ဖြေကြလေ"

"မသိဘူး ဆရာမ"

တစ်ခန်းလုံးဟိန်းသွားတဲ့ အသံနဲ့ အော်လိုက်မှ ကလေးတစ်ယောက်က မပုံမရဲနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေက ခေါင်းငုံ့သူက ငုံ့၊ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နဲ့ ကြည့်သူက ကြည့်လို့။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချပြီး ဘာလို့မလာကြတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိတယ်။ အဖြေကတော့ မနေ့က အင်္ဂလိပ်မီးနင်း မရလို့ ယောက်ျားလေးတွေ အကုန်လုံးအရိုက်ခံရတာကို သတိရမိတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကောက်ပြီး ဒီနေ့ ကျောက်မတက်ဘဲ ဆန္ဒပြတာဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလိုက်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ပြောပြရဦးမယ်။ သက်ပြင်းကို ထပ်ချပြီး ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ရေးခြစ်လိုက်တယ်။ တွက်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး ကျောင်အုပ်ကြီးရုံးခန်းကို သွားလိုက်တယ်။



လဟယ်မြို့နယ်ထဲက မကျန်ဆိုတဲ့ ဒီရွာကျောင်းလေးမှာ မူလွန်ရတယ်ဆို ပေမဲ့ ဆရာက မလုံလောက်သေးဘူး။ လက်ရှိဆရာက ရွာခံနှစ်ယောက်နဲ့ကျွန်မ လို အပေးက လာသင်ရတဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ အလယ်တန်းပြဆရာက တာဝန် မကျလာသေးဘူး။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက မျက်စိမှန်တော့ ပဉ္စမတန်းရောပါ သင်ပေးရတယ်။ နားချိန်နည်းရတဲ့အထဲ အခုလို အရေးအကြောင်းက ပေါ်ပေါ် လာတတ်သေးတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ "အေးပါ သမီးရယ်၊ ဆရာကြီး ဆုံးမလိုက်ပါမယ်" လို့သာပြောတယ်။ ဒီအတိုင်းနဲ့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ အိမ်ကို လိုက်သွားပြီး မိဘတွေကို ပြောမှဖြစ်မယ်။

ခက်တာက မိဘတွေကလည်း တောင်ယာလုပ်နေကြတာဆိုတော့ မိုးလင်း က မိုးချုပ် တွေရတယ်ကိုမရှိဘူး။ တချို့ဆို တောင်ယာထဲမှာပဲ အိပ်ကြ၊ သိမ်းပြီး မှ ပြန်လာတတ်ကြတာမျိုး။ တချို့ကျောင်းသားက တောင်ယာထဲ အကူလိုက် သွားရင် သွားခေါ်ရတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

သက်ပြင်းတွေသာ အခါခါချပြီး ချေး(ဂျီး)အထပ်ထပ်နဲ့ ချစ်စရာ ကလေး တွေဆီကိုသာ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းရင်တော့ ကျောင်း မ တက်တဲ့ ကလေးတွေအိမ်ကို လိုက်သွားဦးမှ ဖြစ်မယ်။

@@@

မိုးရွာပြီးပြန်တော့ တောင်ခြေတိုင်းမှာ မြူတွေဝေလို့။ ဒီဒေသကို ရောက်ခဲ့ ပြန်တော့လည်း နှစ်လလောက်ကြာလာတော့ နေသားကျလာပါတယ်။ နာဂ တောင်တန်းဆိုတာ စာမှာသာသင်ခဲ့ရပေမဲ့ အခုလက်တွေ့ရောက်နေပါကော လားလို့ တွေးမိပြီး ဘာသာပြုံးမိသေးတယ်။

သာယာလှပတဲ့ တောင်တန်းတွေဆီကို ငှက်တစ်အုပ် ပျံသန်းသွားတာ တွေလိုက်တယ်။ ဌာနေကိုပျံလေသလား။ အစာရှာလေသလား မတွေးဆ တတ်ပါ။ ဩော်...ဘယ်သတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင်တော့ အိမ်ပြန်ကြရတာ ချည်းပါပဲလေ။

တွေးတွေးတောတောငေးငေးမောမောနဲ့လာခဲ့လိုက်တာကျောင်းသားအိမ် တွေကို မတွေ့မိသေးဘူး။ တကယ်တမ်းလည်း အိမ်သိခဲ့လို့လာခဲ့တာတော့



မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်တော့ တွေ့လိမ့်နီးနီးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာခဲ့ရတာ။ လက်ထဲမှာတော့ လိုရမယ်ရ ထီးလေးနဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းပါသေး တယ်။

"အဒေါ်ကြီး...ဒီနားမှာ လေးတန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက် အိမ် များ ရှိလားရှင့်"

မီးခိုးတလူလူနဲ့ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ လမ်းဘေးအိမ်က အဒေါ်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မိတယ်။ အဒေါ်က ကျွန်မကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး....

"ဟိုးဘက်တစ်အိမ်ကျော်ရင်တော့ ရှိတယ်ဆရာမ "

အဒေါ်က ပျားသကာလို နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။

တစ်အိမ်ကျော်သာဆိုပေမဲ့ အိမ်ခြေတွေက လှမ်းကြတယ်။ ပြီးတော့တောင် ပေါ်ဒေသရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နိမ့်ချိုမြင့်ချို ကုန်းကမူတွေကိုဖြတ်ပြီး သွားရတာမျိုး။

အဒေါ်ပြောလိုက်တဲ့ခြံကို ရောက်တော့ တံခါးရွက်မရှိတဲ့ အိမ်ထဲကို ပုပဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ကိုထိတ်ခနဲ။ တပည့် သုံးယောက်ကဆေးလိပ်သောက်ရင်းနဲ့တီဗွီသေးသေးလေးကိုထိုင်ကြည့်နေကြ တယ်။

"ဟိတ်...လာခဲ့ကြစမ်း။ ကျောင်းမတက်ဘဲနဲ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

ကရုဏာဒေါသောနဲ့ အော်လိုက်တဲ့ ကျွန်မကိုလည်း မြင်ရော ဇောင်းက လွှတ်တဲ့ မြင်းလို နောက်ဖေးပေါက်ကဆင်းပြီး ထွက်သွားကြပါလေရော။ အိမ် ပေါ်တက်ပြီး သူတို့နောက်ကို လိုက်ပေမဲ့ မမိတော့ပါ။ သူတို့လမ်းတွေ သူတို့ ကျွမ်းနေတာမို့ လှစ်ခနဲပျောက်သွားကြတယ်။ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရ တော့ဘူး။

ဒေသထွက် ဆေးရွက်ကြီးအကြေတွေကို သတင်းစာနဲ့ ပတ်ပြီး ဆေးလိပ် လုပ် သောက်နေကြတာ သိရတော့ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာမိတယ်။ ဒီကလေး တွေ ရဲ့ နောင်ရေးကို ရင်လေးနေမိတာပါ။ သင်ကြားမှု ညံ့ဖျင်းလို့များလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတွေးကာ အားမလိုအားမရဖြစ်မိတယ်။

အပြန်ခြေလှမ်းတွေက ဘယ်လိုမှ မတက်ကြွနိုင်ပါ။ ဖူးတံဝင့်လို့ချီနေကြတာ ကိုပဲ မြင်ချင်တာ ဆရာတိုင်းရဲ့ ရင်တွင်း ဆန္ဒပါ။

@@@



"ဆရာမ...ဆရာမ...ဆရာမ...ဆရာမ"

မှောင်ရိပ်ျိုးချိန်လေး။ အိမ်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတုန်း ဆက်တိုက်ခေါ်နေတဲ့ အသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ကို အပြေးတပိုင်းနဲ့ ထွက်လာလိုက်တယ်။

"ကွန်မိကြား...ဘာဖြစ်လာလို့လဲ...သား"

စတုတ္ထတန်းကျောင်းသား ကွန်မိကြားက မျက်ရည်အပိုင်းသားနဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုလို။ ပြေးလာရလို့ မောနေတယ်ထင်ရဲ့။ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိပြီး ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေးဘူး။

"ဆရာမ...သားညီလေး...ဝိုက်နာလို့တဲ့"

ပထမတန်းက ရှင်ပီးကိုပြောမှန်း ကျွန်မသိလိုက်ပါတယ်။

"ဟောတော်...ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...သား"

"မသိဘူးဆရာမ၊ ဆရာမဆီမှာ ဆေးရိုလားလို့ လာတောင်းတာ"

"အေး...ရိုတယ်ကွယ့်၊ လူကြီးတွေ အိမ်မှာရိုလား၊ ဆေးရော တိုက်တတ်လား"

"မရှိဘူး ဆရာမ၊ ယာထဲသွားကြတယ်၊ နှစ်ရက်ရှိပြီ ပြန်မလာကြသေးဘူး၊ အစ်မတော့ရိုတယ်၊ ဆေး မတိုက်တတ်ဘူး...ဆရာမ"

"အေး...အေး...ခဏစောင့်နော်၊ ဆရာမလိုက်ခဲ့မယ်"

အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဆေးသေတ္တာကို ဖွင့်ပြန်တော့ ဦးတုတ်ကြီးလျက်ဆားနဲ့ ဂျဲလမက်ပဲရှိတယ်။ ရိုတာလေးကို ယူခဲ့ပြီး အမေ့ကိုမှာခဲ့ရသေးတယ်။ သမီးလေးက အိပ်နေလို့ တော်သေးရဲ့။ ထီးတစ်လက်နဲ့ ထွန်းထားတဲ့ မီးအိမ်ကို ယူခဲ့ပြီး ကွန်မိကြားနဲ့ အတူ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်လာခဲ့တယ်။

မိုးရွာပြီးစမို့ ဖိနပ်ကစီးလို့မရဘူး။ တောင်လှေကားထစ်လမ်းလေးတွေက ချောနေလို့ ခြေကုပ်ပြီး လှမ်းနေရတယ်။ ကွန်မိကြားလည်း အတော်စိုးရိမ်နေလို့ ထင်ရဲ့။ ရှေ့ကိုပြေးသွားလိုက် ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေလိုက်နဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေမသက်သာလှဘူး။ လူနာက အူအတက်ပေါက်တာဆိုရင် ဒုက္ခ၊ဟူး...။

ကွန်မိကြားတို့ အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ မီးဖိုဘေးမှာ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်။ အစ်မဖြစ်သူက မောင်လေး ရှင်ပီးကို ပွေ့လို့။ ကျွန်မကိုမြင်တော့ ကယ်တင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်သလို မျက်လုံးတွေဝင်းလက် နေကြတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေအပြည့်နဲ့ ဖြစ်မယ်။ ရှင်ပီးကတော့ တဟင်းဟင်းနဲ့ ညည်းနေရှာတယ်။



"သား...ဘယ်လိုနေလဲ၊ အရမ်းနာနေလား"

"အရမ်းတော့ မနာဘူးဆရာမ၊ ငိုက်ကြီးက တင်းနေတယ်"

အကျီကိုလှန်ပြီး ငိုက်ကို စမ်းကြည့်တော့ ဖောင်းပြီး မာတင်းနေတယ်။

"ဒီနေ့ ဘာတွေစားသေးလဲသား"

"နေ့ခင်းက တောင်ယာထဲမှာ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ပြောင်းဖူးဖုတ်စားခဲ့တယ် ဆရာမ"

ကျွန်မလည်း စဉ်းစားမရတာနဲ့ ဆေးပြီးတိုနဲ့ ကုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဝံ့မရဲပဲ။ လွဲချော်သွားရင် ပြဿနာဖြစ်ဦးမယ်လေ။ တညီးညီး တညူညူနဲ့ မသက်သာလှတဲ့ ရှင်ပီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမချမ်းမြေ့ဘူး။ အရဲစွန်ပြီး လျှက်ဆားကို ရေနဲ့ မျှောချခိုင်းလိုက်တယ်။

မီးဖိုက ထင်းချောင်းတွေကို တဖျစ်ဖျစ်နဲ့ ပါးမြို့နေကြတယ်။ ကွန်မိကြားက ထင်းချောင်းတွေ ထပ်ထည့်လိုက်တော့ မြင့်မားလာတဲ့ မီးတောက်က လူကို နွေးစေတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ မီးလိုပူနေမိတာ ကလေးတွေ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

နာရီပက်လောက်ကြာတော့လည်း အခြေနေက မထူးခြားသေးဘူး။

"ကွန်မိကြားရေ...အိမ်မှာ ဆပ်ပြာခဲရှိလား"

"ရှိတယ်ဆရာမ"

"ဒါဆို...သွားယူပေး၊ ဟင်းလှီးစားရောယူခဲ့နော်"

ခေါင်းညိတ်ဖြုတ်ပြီး သုတ်ခနဲထသွားတယ်။ သူ့ညီလေးအတွက် တက်ကြွနေတာဖြစ်မယ်။ ကွန်မိကြားယူလာတဲ့ ဆပ်ပြာခဲကို အမြှောင်းဖြစ်အောင် စားနဲ့ လှီးလိုက်တယ်။

"သား...ဘောင်းဘီချွတ်ပြီး ဖင်ကုန်းလိုက်"

ရှင်ပီးကလည်း မဆိုင်းမတွ ကုန်းပေးတယ်။ ရောဂါပျောက်ချင်တာမို့ ရှက်လည်းမရှက်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဆပ်ပြာခဲကို ဖင်ထဲထိုးထည့်ပေးပြီးတော့အစ်မဖြစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပက်လက်ကလေး ငြိမ်နေရှာတယ်။

ကွန်မိကြားက မီးဖိုထဲကို ထင်းချောင်းတွေ ထည့်ပြန်တယ်။ ပါးမြို့ခံလိုက်ရတဲ့ ထင်းချောင်းတွေတော့ မီးခဲဖြစ်ပြီး ရဲလို့။ မီးငြိမ်းသွားရင်တော့ ပြာဖြစ်ဦးမယ်လေ။ ရှင်ပီးရဲ့ ဘဝလေးလည်း ကျွန်မကြောင့် ပြာမှုန်လိုဖြစ်သွားလေမလား



တွေးပြီး ကြက်သီးထမိပြန်တယ်။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် စတီးလက်ထိပ်ကွင်း နှစ်ခုက အာရုံမှာ ဖျတ်ဆို ပေါ်လာသေးတယ်။

ကလေးက အင်းခနဲ ညည်းပြီး လူးလွန့်လာတယ်။ ဘုရား...ဘုရား။

"သက်သာရဲ့လားသား"

"အိမ်သာတက်ချင်လို့ ဆရာမ"

"အေး...အေး...သွားလေ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် ထသွားကြတယ်။ ခဏနေတော့ ပြန်ရောက်လာကြ တယ်။ ခြေလက်တွေကို မီးကင်နေရင်းက အိမ်သာကို တစ်ခေါက်ထပ်သွားပြန် တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်သာနဲ့ မီးဖိုကြား ကူးချည်သန်းချည်ဖြစ်လို့။

စိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်မငယ်ထိပ်ကို ရောက်လာပြီ။ ဝမ်းသွားလွန်ရင်တော့ ခက်ပြီ။ စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်မယ် ထင်ရဲ့။ လေးငါးကြိမ်လောက် ကူးပြီးတော့ ကလေးလည်း နဲ့နဲ့သာ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲမှာ လက်ထိပ်ကို မြင် ယောင်လာပြန်တယ်။ လေပူတွေကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မေးရတယ်။

"သက်သာရဲ့လားသား..."

ရှင်ပီးက ပြန် မဖြေသေးဘဲ ဝိုက်ကို လှန်ပြီး လက်နဲ့ ပွတ်နေတယ်။

"သက်သာပြီ ဆရာမ၊ ဝိုက်ကြီးမတင်းတော့ဘူးဗျ"

ပြီးပြီးပြောနေတဲ့ ရှင်ပီးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရမှ ကျွန်မလည်း ဟင်းချနိုင် တော့တယ်လေ။

ဒီတော့မှအိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရတယ်။ ကွန်မီကြားလည်းအခြားကလေးတွေနဲ့အတူ ကျွန်မအိမ်မှာ ညအိမ်ရင်းစာကျက်နေကျမို့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုရောက် တော့ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်က အိမ်ပေါက်ဝမှာ စောင့်နေကြတယ်။ ဒေသစိမ်းမို့ ကြောက်တာနဲ့ ကျွန်မကိုလည်း စိတ်ပူလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရွဲ့တွေနဲ့ပေပွလာတာမို့ ချမ်းချမ်းအေအေးနဲ့ အမြန်ရေချိုးလိုက်တယ်။ ခဏ ကြာတော့ အခြားကျောင်းသားတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ဒီအချိန်ကြီး ရေချိုး တာလား မေးကြလို့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရသေးတယ်။ ကလေးတွေကတော့ ရယ်လို့ မောလို့။



တစ်ခုခုမှားယွင်းခဲ့ရင် ရင်ဆိုင်ရမဲ့ ပြဿနာကို သူတို့ မသိကြဘူးလေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျောင်း ကျန်းမာရေး ပညာပေးအကြောင်းကို သိပေမဲ့ ဆေးဝါး ရှားပါးတဲ့ ဒီလိုဒေသမှာ ဆေးပြီးတိုက်ပဲ သုံးပြီး ကလေးတစ်ယောက် ကျန်းမာ လာခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်နေရပါတော့တယ် ။

သူတို့လေးတွေ စာကျက်နေကြတာမြင်ရတော့ ဖူးတံပင့်လို့ ချီနေကြပါလား လို့ တွေးပြီး ပြုံးရတဲ့အရသာက ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူးလေ။ ။

ကိုစိုး(လက်လှုပ်)



သွေးသစ္စာ(ဥယျာဉ်သာ)

## အမှိုက်လမ်းမှ အလင်းတစ်စ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ လွှက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ ကျွန်တော် အဝေးကို  
 ငေးကြည့်နေ မိတယ်။ ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့် လမ်းထဲက အိမ်တွေရဲ့အုတ်နံရံတွေ၊  
 သံတံခါးတွေကို မြင်နေရပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ မနေ့ကဆီကိုပေါ့။ စိနီယာ  
 အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့ရပြီးကျွန်တော်နဲ့အတူတူလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတူတပည့်။  
 သူက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကျော်က နယ်မြေသစ် ရှာထွက်သွားတဲ့သူလေ။ သူ့ကို  
 ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်သလို ခံစားရတယ်။ သူ့မိဘတွေကနယ်မှာ။  
 သူကဒီမြို့မှာ အခန်းငှားနေပြီး မှော်ထဲ(ဖားကန့်)သွားပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်  
 တယ်။ သူမှာ အနောင်ဖွဲ့မရှိ။ ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်ထဲစိတ်မဝင်စားသလို  
 ပျော်လည်းမပျော်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့လို ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်း လုပ်ချင်တယ်။  
 ဒါပေမယ့် ဆရာက ခုချိန်ထိ ခွင့်မပြုသေးဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒါကို မကျေနပ်တာ။  
 ကျွန်တော် ပညာတတ်နေပြီ။ ဒါကို ဆရာက နောက်ထပ်ဆက်ပြီး နေပါ။ မင်းမှာ  
 ပညာတော်ပေမယ့် ရင့်ကျက်မှုမရှိသေးဘူးတဲ့။ ဆရာကပြောပေမယ့် ကျွန်တော်  
 စိတ်ကတော့ ဆရာကျွန်တော်အပေါ် ခိုင်းစားနေတယ်လို့ မြင်တယ်။

\* \* \* \* \*



ကျုပ်အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ မန္တလေး ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို မွေးခဲ့တာက မိုးကုတ်မြို့ပေါ်မှာ။ နေတော့ အဖေအမေရဲ့ဇာတိမြေ ကျေးလက် တောရွာမှာပေါ့။ ကျုပ်လား ကျောင်းပညာ မတက်ခဲ့ရပါဘူး။ ၁၉၈၈ မှာ နိုင်ငံရေး ကြောင့် ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက်တယ်။ ရွာရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းတွေပိတ် တော့ ယာခင်းထဲမှာ ကျုပ်အစ်မ၊ ယောက်ဖနဲ့အတူ အလုပ်လိုက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်အစ်မလို့သာပြောရတာ အမေလို့ပါပဲ။ ကျုပ် ဆယ်နှစ်သား ကျော်ထဲက အစ်မက ခေါ်ထားတယ်။ နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ်လာတော့ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တယ်။ ကျုပ် ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး။ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ စိတ်အားထက် သန်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တောရွာလေးမှာပဲ ပျော်နေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ် အစ်မကပြောတယ်။

"ငါတို့ မြို့ပြောင်းတော့မယ်၊ နင်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဒီမှာနေရင် ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာ ပညာသင်ပေးမယ်"

လို့ပြောတော့၊ ကျုပ်မလိုက်ချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရွာကိုချစ် တယ်။ မြို့မှာ အနေအထိုင်ကစလို့ ကျဉ်းကျပ်တယ်။ ကျုပ် မလိုက်ချင်ပေမယ့် အစ်မက အတင်းခေါ်တော့ ကျုပ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်နောက်မှ လာခဲ့ မယ်လို့ပြောလိုက်တော့ တစ်ပါတ်အတွင်း လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့။

\* \* \* \* \*

ကျုပ် မန္တလေး ရောက်တာ ဒီနေ့ဆို တစ်ပါတ်ပြည့်ပြီ။ ကျုပ် မနေတတ်ဘူး။ ဆူညံနေတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်တွေကလည်း ကပ်ပြီး တခြားအိမ်က စကားပြော သံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ အကုန်ကြားနေရတယ်။ ရွာမှာနေလာတော့ ကျုပ်နဲ့ မန္တလေး အသားမကျဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် အစ်မကို ရွာပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ယောက်ဖဖြစ်တဲ့သူကလည်း တားတယ်။ မင်းမနက်ဖြန် ကျောက်ဖြတ် (လက် ကောက်လုပ်)တဲ့ ပညာသင်ပေးမယ်လို့ပြောတော့ ကျုပ်ရွာပြန်ဖို့ အခွင့်ရေးမရ တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ပညာသင်တဲ့ ဆရာအိမ်ရောက်ခဲ့တယ်။ စရောက်တဲ့နေ့မှာ



ပဲ မနက် (၇)နာရီအရောက်သွားရတယ်။ ကျောက်ဖြတ်ခုံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပြီးရင်ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်စားဖို့ သူတို့ကြိုက်တာ ဝယ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ စီနီယာအစ်ကိုတွေ လုပ်တာကိုင်တာကြည့်ပြီး ညနေရောက်တော့ ဖြတ်ခုံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ဒါက ကျုပ်ရဲ့တစ်နေ့တာ ပညာသင်ရတဲ့ အလုပ်တွေပေါ့။ ကျုပ်ဆရာဆီမှာ ကျောက်ပညာသင်လာတာ ခုဆို ခြောက်လကျော်လို့လာပြီ ။ ကျုပ်ရတဲ့လက်ရှိပညာကမနက်ခင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ဆရာနဲ့ဆရာကတော်စားဖို့ မုန့်ဝယ်၊ ညနေစောင်းတော့ ကျောက်ဖြတ်ခုံဆေးကြောသန့်စင်တဲ့ အလုပ်တော့ ကျွမ်းကျင်အဆင့်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ် စီနီယာတွေ ရှိနေတော့ ကျုပ်အတွက်က နေရာရဖို့ခက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ကျောက်ဖြတ်ခုံနဲ့ ကျောက်သမားတွေက ခုခေတ်လို တရားဝင်အလုပ် မဟုတ်တော့ လုပ်ငန်းနှောင့်နှေး မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီပညာတတ်မြောက်ရမယ်လို့ သံဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်။

\* \* \* \* \*

ရက်ကိုလစား၊ လကိုနှစ်စားပြီးတော့ ကျွန်တော် ပညာသင်လာတာ နှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ် နာမ်စားသုံးတဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျွန်တော်လို့ ပြောတတ်နေပြီ။ မုန့်လေးမှာနေတော့ ကျွန်တော် စက်ဘီးလေးတစ်စီး ပိုင်ဆိုင်ချင်လာမိတယ်။ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလအပိုင်းခြားမှာပဲ ကျွန်တော် ကျောက်ဖြတ်တဲ့ပညာ အတော်ပြည့်စုံလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာက ပညာသင်အဆင့်မှာပဲထားတယ်။ လက်ခစားမပေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ဘဝင်တွေမြင့်လာတယ်။

"ငါ ပညာတတ်နေပြီ ဘာလို့လက်ခမပေးတာလဲ"

လို့ ဆရာအပေါ်မှာ ငြိုငြင်ခဲ့တယ်။ ဆရာခရီးထွက်နေချိန်မှာ ဖြတ်ခုံမှာ ကျွန်တော် ဦးစီးခဲ့ရတယ်။ ဆရာကကျွန်တော့်ကို ရောက်ထဲက မနက် လေးနာရီထခိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးရင်ဘုရားသွားခိုင်းခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်နဲ့ခြောက်လကြာတော့ တစ်နေ့ကို မုန့်ဖိုး တစ်ရာကျပ်ပေးတယ်။ ဘုရားကအပြန် မနက်ခင်းပိုင်း



(ကျောက်ပိုင်း)ဝင်ရတယ်။ အဆာပြေ ဒံပေါက်စား(တစ်ပွဲ တစ်ဆယ်ကျပ်)ကျွန် တဲ့ငွေနဲ့ကျောက်ဝယ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်ဝယ်နေတဲ့အချိန် ဘာမှမပြောပေမယ့် ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာကြောင့်ဝယ်ခဲ့လဲ၊ လက်ကောက်ဘယ်နှစ်ကွင်းရမှာ လဲ အဲဒီလို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဝယ် ကိုယ်တိုင်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ငွေကုန် ကြေးကျခံပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ဖြတ်ထားတဲ့ ကျောက်တွေကို ဆရာက သွေးရောင်းတယ်။ မနက် လေးနာရီဆို ထပြီးသွား ရတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဆရာကရေးနည်းသည်များ သည် မပြောခဲ့ပါဘူး။ မနက်ခင်းကျောက်ပိုင်းက ပြန်လာတိုင်းပြောနေကျဝကား တစ်ခွန်းကတော့

"သူများ မရတော့လို့ ပစ်ထားတဲ့ကျောက်ကို ကိုယ်က လက်ကောက်ရ အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ရင် မင်းဆရာဖြစ်ပြီ"

တဲ့။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့

"ကျွန်တော် အောက်ကြုံး(သူများစွန့်ပစ်ပစ္စည်း)လုပ်မစားဘူးလို့ပြောလိုက် ပီတယ်"

\*\*\*\*\*

ကျွန်တော် မနက်ခင်းပိုင်း(ကျောက်ပိုင်း)ဆင်းတာ ခြောက်လကြာလာခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ် ။

"မင်း မနက်ခင်းပိုင်း ဆင်းပြန်လာရင် လက်ကောက်ပိုင်း လိုက်ရမယ်"

(လက်ကောက်အချောပိုင်း)တဲ့။ ကျွန်တော် မနက်ကဝယ်လာခဲ့တဲ့ကျောက် တွေ ဖြတ်နေအချိန်မှာ ဆရာကလာပြောတယ်။ ကျွန်တော့ စိတ်ထဲညစ်သွား တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ မနက် လေးနာရီထရတယ်။ ပြန်လာ တော့ ဝယ်လာတဲ့ကျောက်ဖြတ်ရတယ်။ ခုထပ်ပြီး အချောပိုင်းပြန်ဆင်းရမယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ နားချိန်မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစားနေတယ်ဆိုတဲ့



အတွေးမျိုးဝင်လာတယ်။ တစ်ခုသက်သာတာက ကျွန်တော့်မှာ ဆရာတူညီ တပည့်နှစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ ခုဆိုရင်သူတို့လည်းအတော်အသင့်လက်လွှဲလို့ရတဲ့ အခြေနေရောက်နေလို့တော်သေးတယ်။

\* \* \* \* \*

ကျွန်တော် လွှက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲမသိ။ ကျွန်တော်ဆီ ဆရာတူဂျွန်နီယာ ညီလေးရောက်လာပြီး ဆရာခေါ်နေတယ်ပြောမှ အပြင်ဖက်ကို ကြည့်မိလိုက်တယ်။ အပြင်ဖက်ကတော့ အတော်မှောင်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း "အေး...ညီလေး အစ်ကို သွားလိုက်မယ်လို့" ပြောလိုက်တယ်။ ဆိုင်ကထွက်ပြီး ဆရာဆီသွားနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတွေက အစီအရီနဲ့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းမယ်။ ဆရာခွင့်မပြုခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်ပြီး ဆရာထိုင်တဲ့ နေရာဆီ ဦးတည်သွားနေတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ရှေ့ရောက်နေချိန်မှာ အပြစ် ရှိသူတစ်ယောက်လို့မဝံ့မခဲဖြစ်နေတယ်။ ဆရာကထိုင်လေဆိုတော့မှကျွန်တော် ဆရာနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကတော့ စားပွဲမှာကြည့်နေမိတယ်။ ဆရာနဲ့တွေ့ရင်ပြောမယ့် စကားတွေလည်း ဆရာ ရှေ့ရောက်တော့ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်လို့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အား တင်း။ ဆရာ့ကို ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခေါင်းမော့တဲ့ အချိန်မှာပဲ... ဆရာက ကျွန်တော့်စိတ်ကိုများ သိနေရောသလား မသိ။ ကျွန်တော်ကို စကား အပြောမခံတော့ဘဲ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော့ရှေ့စားပွဲပေါ် တင်ပေးပြီး စကားသုံးခွန်းပဲ ဆုံးမစကားပြောသွားတယ်။

"ငါ့တပည့် ..ဆရာ မင်းကို စကားသုံးခွန်းပဲ မှတ်သားဖို့ ပြောမယ်။ နံပါတ် (တစ်) အရောင်းဝယ် လုပ်တဲ့အချိန်မှာ လောဘစိတ် မပွေးနဲ့... နံပါတ်(နှစ်) အရောင်းဝယ်စကားပြောတဲ့အချိန်မှာ စကားကိုအရမ်းမပြောနဲ့။ ကြီးသူ၊ ငယ်သူ နဲ့ ရွယ်တူတွေကို လေးလေးစာစားဆက်ဆံပါ။ နံပါတ် (သုံး) အရောင်းဝယ် လုပ်

နေတဲ့အချိန်မှာ မာနမထားနဲ့ ဆိုလိုတာက ဈေးအပြိုင်ဆိုင်ပေးမဝယ်နဲ့ ကိုယ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ဈေးထက်ပိုမပေးပါနဲ့"တဲ့။

ဆုံးမစကားပြော၊ ကောင်တာငွေရှင်းပြီး ဆရာထွက်သွားတဲ့ နောက်ကျော ကို ကြည့်ရင်းဆရာပေးခဲ့တဲ့ အထုပ်ကလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကြွတ်ကြွတ် အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာက စာရွက် ကလေးတစ်ရွက်။ စာရွက်လေးဆိုတာထက် "စန်းသော်တာ"ရထား အထူး လက်မှတ် ကလေးတစ်စောင်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးထဲက ပစ္စည်းကိုတော့ကြည့် စရာမလိုလောက်အောင်ကို ဆရာ့စေတနာကို နားလည်သွားပါပြီ။ ဆရာ့အပေါ် မှာ မနောက်နဲ့ပြစ်မှားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်ရင်းနဲ့ ဆရာကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချပြီးတော့ စိတ်ထဲကနေ တောင်းပန်နေမိပါတော့တယ်။

"အာစရီယာဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ"  
ဆရာဟူက သိပ္ပမဟူ  
တတ်သင့်မှု၍ လုံးစုံညွှန်ပြ  
ဆိုဆုံးမသည် အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာတည်း။

သွေးသစ္စာ(ဥယျာဉ်သာ)  
(15-8-2018)